

ရွှေစိုးမြန်မာ့စာပေ

ဝင်းဝင်းမြင့်

နန်းတော်ရှေ့

ဝေးကွန်ပျူတာ

မင်းဝင်းဝင်းဝင်း

ရွှေရောင်နေ့ရက်များ(၁)

ကြောက်ရွံ့ဖွယ် အချိန်ကာလတစ်ခုသည် မျိုးမျိုးထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။ သူသာ လူသားတစ်ဦးဖြစ်မည် ဆိုပါက တစ်နည်းနည်းနှင့် ရှောင်တိမ်းကျော်ဖြတ်ရန် လွယ်ကူလေမည်လား မသိ။ ခုတော့ သူက သက်မွဲ၊ အင်း သက်မွဲလည်း ဟုတ်ဟန်မတူပါ။ မြင်နိုင်၊ ထိနိုင်၊ ကိုင်လိုင်သော အရာမျိုးလည်း မဟုတ်၊ ဟင့်အင်း။ ဘာကြီးမှန်းကို မသိတာအမှန်ပင်။ ဒါပေမယ့် ထိုဘာကြီးမှန်း မသိသောအရာသည် လူတို့ကပင် ဖန်တီးသတ်မှတ်ထားသော အရာလည်း ဖြစ်နေပြန်၏ ။ ထိုအရာကြီးသည် မည်သူ့ကိုမျှ ပြောပြောဆိုဆို ဆက်ဆက်ဆံဆံလည်း မလုပ်၊ သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်ခြင်းပင်။

ခုတလော ဖြစ်နေသော စိတ်အတွေးများကို ဂရပ်ဖ်မျဉ်းတစ်ကြောင်းလောက် ဆွဲကြည့်ထားချင်လှသည်။ အနိမ့်၊ အမြင့်။ အတက် အကျတွေ များလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဒီလို ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းကိုတော့ မျိုးမျိုး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကပဲ ဖန်တီးသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူငယ်ချင်းတချို့ကတော့ ခုထက်တိုင်အောင် အေးအေးဆေးဆေး နေနေကြဆဲ။ မျိုးမျိုးတို့မေမေ၏ ညီမအန်တီ ဒေါ်လီက ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သလို စာ၊ စာ၊ စာ တစ်စာတည်း စာနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ မျိုးမျိုး၏ အစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲ မမစိုးစိုးဝေ ဆယ်တန်းရောက်သော အချိန်မှာ စာလှိုင်းလုံးကြီးသည် အန်တီဒေါ်လီတို့အိမ်တွင် သာမက မေမေထံသို့ပင် ကူးလူးရိုက်ခတ်လာတော့သည်။ ထိုလှိုင်းသည် မျိုးမျိုးကိုပင် ပုတ်ခတ်သောလှိုင်း၊ မျိုးမျိုး၏ စိတ်ဂရပ်ဖ်မျဉ်းများ အနိမ့်အမြင့်ကို ဖြစ်စေသော လှိုင်း၊ မျိုးမျိုး၏ အကြောက်ရွံ့ဆုံးသောအချိန်ကို မျိုးမျိုးထံသို့

အရောက်တွန်းပို့သော လှိုင်း။

"နင့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းဆီ ပို့ထားမယ်"

ဆံပင်တွေကို ဖွာခနဲနေအောင် ခါရမ်းပစ်လိုက်၏ ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပစ်လိုက်၏ ။ မှန်တေတေမျက်လုံးကိုလည်း အခန်းထောင့် တစ်နေရာကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေမေ့ကို မျက်နှာလှည့်ထားလိုက်၏ ။ ပြီးမှ မပွင့်တပွင့်နှင့် "သားအဖြစ်က မိဘမဲ့ကျနေတာပဲ" မေမေ့ကို မကြားတကြား ပြောသည်။

"ဘာရယ် မျိုးမျိုး"

ဘာမှပြန်မပြော။

"ဘာပြောတယ်။ ပြန်ပြောစမ်း"

မေမေက အော်သည်။

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးလဲ၊ နင်း ခုနက ပြောတာ ပြန်ပြောစမ်း"

မေမေက ကြားလိုက်ပုံရ၏ ။ ဇွတ်မေးပေမယ့် မျိုးမျိုးက ထပ်မပြောရဲပေ။

"အေး မပြောချင်နေ၊ ငါ ကြားတယ်၊ နင့်အဖြစ်က မိဘမဲ့လိုပဲလို့ ခုန နင်ပြောပေမယ့် နင်နေပုံ၊ ထိုင်ပုံတွေကတော့ တစ်လျှောက်လုံး မိဘမဲ့လို နေလာတာ၊ မိဘတွေ စီးပွားရှာနေကြတာကို နင် အခွင့်ကောင်းယူပြီး နင်လေလွင့်ခဲ့တာ၊ ခု မရတော့ဘူး၊ ဆယ်တန်း။ နင် ဆယ်တန်းရောက်ပြီ"

မေမေက မျိုးမျိုး မကြားလိုသော ထိုအရာကြီးကို ထပ်တလဲလဲ အော်၍ အသိပေးနေတော့သည်။

"သား သိပါတယ် မေမေရယ်"

မျိုးမျိုးက လေသံပြောင်းလိုက်တော့ မေမေကလည်း ချိုသာလာသည်။

"မင်းသူငယ်ချင်း တချို့ဆို ကျူရှင်တွေ တက်နေကြပြီဆို"

"မေမေရာ၊ တချို့ဆို အေးအေးဆေးဆေး နှပ်နေကြတုန်းပါ"

"အောင်မာ၊ ခွေးဖြစ်မယ့်ကောင်၊ နင် အပေါ်ကို

မော့မကြည့်တတ်ဘူးနော် မျိုးမျိုး၊ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား"

မေမေက မျိုးမျိုးကို သံရှည်ကြီးနှင့် မပြီးစတမ်း ဆူပူနေသည်။ ကဲ ပြောပါစေတော့လေဟု ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေလိုက်တော့မှ...

"ဟဲ့ကောင်လေး၊ ဘယ်လိုလဲ၊ နင် ငါ့သူငယ်ချင်းဆီ သွားနေမှာလား" ဟု အတည်ပြုချက်ကို ထပ်၍ ယူသည်။

"မေမေရာ၊ သားက ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေရင်းကိုပဲ စာမေးပွဲက မအောင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတာလား"

"အောင်တာ မအောင်တာထက် နင့်ပုံစံကို ပြောင်းချင်နေတာ"

မေမေ့ကို မျိုးမျိုး တစ်ခုခု ပြန်ပြောရန် ဝန်လေးသွားသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ပုံစံကို ပြောင်းချင်နေတာတဲ့။ မေမေတစ်ယောက်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ။ ရယ်ချင်စရာပဲ။ ဟိုကောင်တွေသာ မေမေ့စကားကို ကြားလျှင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်လေမလား၊ မေမေက မျိုးမျိုးကို ရေခဲသေတ္တာနဲ့ ရေခဲခန်းမှာ ထည့်ထားသော ပုံစံခွက်ကလေးထဲက ရေခဲတုံးကလေးဟုများ ထင်နေသလား မသိ။ ပုံစံခွက်ကလေးကို ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်၊ အပြင်ဘက်မှာ ကြာကြာထားတော့ အရည်ပျော်။ နောက်ခွက်တစ်မျိုးထဲ ပြောင်းထည့်၊ ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်း၊ အဲဒီ လိုမျိုးပဲ မျိုးမျိုး၏ အတွေးထဲမှာပေါ်နေ၍ ရယ်ချင်လိုက်တာ ကလိကလိ။ ဒါပေမယ့် မရယ်ဝံ့ပါ။ မေမေ့ဘက်မှာ အလွန်ကြီးမားသော စစ်ကူကြီးက ရှိနေသည်။

ထိုစက်ကူက ဖေဖေပေါ့။

ဖေဖေက ရာထူးတက်ပြီး နယ်ပြောင်းသွားရသည်။ အိမ်မှာ ဖေဖေရယ်၊
မေမေရယ်၊ မျိုးမျိုးရယ်၊ ဘွားဘွားရယ်၊ မျိုးမျိုး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ထိန်းလာခဲ့သော မမမိကြွယ်ရယ်၊ လူငါးယောက်ရှိသည့်အနက်
မျိုးမျိုးကြောက်ရွံ့ရဆုံးသူသည် ဖေဖေ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် တစ်လောကလုံးမှာ
မေမေတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဗိုလ်ထားတတ်ပြီး ကျန်လူများအားလုံးကို
မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် အမြဲကြည့်တတ်ကာ မပြုံးမရယ် ဆက်ဆံတတ်သူသာ
ဖြစ်သည်။ စကားလည်း အလွန်နည်း၊ စီလည်း အလွန်တို၊ ဒေါသဖြစ်လျှင်
လက်ကလည်း အလွန်မြန်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ မျိုးမျိုးမှာ ဖေဖေကို
မကြည့်ရဲလောက်အောင်ပင် ကြောက်သောစိတ် ရှိနေခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ
မေမေက "သားရယ်၊ မင်းကို ဖေဖေက ချစ်ပါတယ်" ဟု ပြောသောကြောင့်သာ
"ဪ ဟုတ်လား" ဟု ယုံလိုက်ရသည်။ ဖေဖေကိုတော့ ကြောက်နေမြဲပင်။ မျိုးမျိုး
ကိုးတန်းတက်သောနှစ်မှာ ဖေဖေလည်း ရာထူးတက်သည်။ ဖေဖေ
နယ်ပြောင်းရတော့ မျိုးမျိုးမှာ ပျော်လိုက်တာ။

"ဟဲ့ ကောင်ကလေး ဘာငိုနေတာလဲ။ မင်းကို ကြိုက်ရာလမ်းနှစ်လမ်း
ရွေးလို့ မေမေ ပြောနေတယ်"

"ဘာလမ်းလဲ မေမေ"

"မင်း ဆယ်တန်းနှစ်ဆိုတော့ အရေးကြီးပြီ၊ မင်းကို မေမေက
အမြဲမကြည့်နိုင်ဘူး၊ တစ်နှစ်တည်းနဲ့ အမှတ်ကောင်းကောင်း ရပြီး အောင်ဖို့အတွက်
ဖေဖေဆီမှာ လိုက်နေရင်း ကျောင်းတက်မလား၊ ဒီမှာပဲ မေမေသူငယ်ချင်းဆီမှာ
နေမလား"

"ဟာ မေမေကလဲ"

"ဘာ မေမေကလဲ၊ လုပ် လုပ် ပြော၊ စာတွေနောက်ကျကုန်လိမ့်မယ်၊

ဒီတစ်ခါတော့ သားကို မေမေ အလိုမလိုက်နိုင်တော့ဘူးနော်"

"ချက်ချင်းကြီးလား မေမေကလဲ"

"ဒါပေါ့ဟဲ့၊ ညကျရင် ဖေဖေဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်"

"ဒါဆိုနေဦး၊ စဉ်းစားဦးမယ်၊ ညစာစားပြီးတော့ ပြောမယ်၊ ခုတော့ သား အေးအေးဆေးဆေး နားပြီး ရေချိုးဦးမယ်၊ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားရမယ် မေမေရယ် နော်"

မျိုးမျိုးက ထုံးစံအတိုင်း မေမေ့ဝမ်းဗိုက်ပူပူကြီးပေါ်မှာ ခေါင်းတင်မှေးပြီး မေမေ့လက်မောင်း ဝဝကစ်ကစ်ကြီးကို မွှေးမွှေးပေး၍ ချောလိုက်သည်။ မေမေက မျိုးမျိုးကို မျက်စောင်းထိုးပြီး...

"ခွေးစုတ်ကလေး ပြန်ထွက်မသွားရတော့ဘူးနော်၊ တီဗီဂိမ်းလည်း နှိပ်မနေနဲ့တော့၊ သွား ရေချိုး"

အမေ့ အနီးနားမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းဆီသို့သော မဟုတ်။ ဟိုကောင်တွေဆီ။

နောက်က မမမိကြွယ်က လိုက်၍ ခေါ်ပြီး မျိုးမျိုး၏ အကျ...ကို အတင်းဆွဲထား၏။ မျိုးမျိုးက ဇွတ်ရုန်းတော့ ခြံတံခါးဝဆီကို မျက်စပစ်ပြသည်။ ဪ မေမေက ခြံတံခါးကို သော့ခတ်ထားလိုက်ပြီကိုး။ မျိုးမျိုးက မမမိကြွယ်ကို ပခုံးတွန့်ပြပြီး အိမ်ပေါ်ကို ပြန်တက်ကာ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ တန်းဝင်ပြီး ခြေထောက်ပေပေကြီးနှင့်ပင် အိပ်ရာပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲ ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ မျိုးမျိုးအတွက် အရေးကြီးဆုံးသည် စာမေးပွဲ မဟုတ်ပေ။ ပြောလျှင် ယုံနိုင်ကြမည်လား မသိ။ မျိုးမျိုးအတွက် အရေးကြီးဆုံး အရာများကတော့ လမ်းထောင့်နားလေးက အုတ်ခုံကလေးရယ်၊ အရိပ်ကောင်းကောင်း

ထနောင်းပင်ကြီးရယ်၊ အဲဒီ နားလေးက ဓာတ်တိုင်ကလေးတစ်တိုင်ရယ်၊ နောက်ပြီး နာမည်မကြီးလှသော ကဖီးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်နှင့် သူငယ်ချင်းငါးယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုအရာများနှင့် မခွဲမခွာနိုင်။ မျိုးမျိုး၏ စိတ်ထဲမှာ အမှန်တကယ်ပင် မွန်းကျပ်တောင့်တင်းနေသည်။ မေမေ ရွေးခိုင်းသောလမ်းနှစ်သွယ်သည် မျိုးမျိုး၏ ခုံမင်နှစ်သက်မှုများနှင့် ဝေးရမည့်လမ်းများသာ ဖြစ်သည်။

"မေမေရယ်၊ သားတို့ မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး" ဟု အဖြူစင် အရိုးသားဆုံး ပြောရဲပါသည်။ ဒါကိုပင် လူကြီးတွေက မယုံကြည်ကြ၊ မျိုးမျိုးကို အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်သူပမာ သဘောထားပြီး ပုံစံပြောင်းချင်တာဆိုတော့ အတော်ပင် ခက်ခဲသောကိစ္စ။ ဖေဖေနှင့် အတူနေဖို့ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်သည်။ ဖေဖေကို မျိုးမျိုးက တည့်တည့်ပင် မကြည့်ရဲ။ ထမင်းလည်း အတူတူ မစားရဲ။ မုန့်ဖိုးလည်း မတောင်းရဲ။ ပြီးတော့ ဖေဖေစကားတွေကိုလည်း မျိုးမျိုး နားမလည်။ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ဖေဖေသည် မြန်မာစကားကို ချိုချိုသာသာ ပြောဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်လည်း မျိုးမျိုး နားမလည်။ ဖေဖေက သူဖတ်သော စာအုပ်များအကြောင်း မျိုးမျိုးကို ပြောပြဖို့ဆိုလျှင် အကြာကြီး။ ဖေဖေရှေ့မှာ မျိုးမျိုး ငိုက်ကျမသွားအောင် ထိန်းနေရခြင်းမှအပ ဘာမှကို မသိလိုက်။

"မေမေရာ၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ စာတွေကလည်း အများကြီး ကျက်ရဦးမယ်၊ ဖေဖေစကားတွေလည်း နားထောင်ရဦးမယ်၊ ဘယ်မှလည်း မထွက်ရဘူး၊ တီဗီဂိမ်းလည်း မကစားရဘူးဆိုရင် အို မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး"

မျိုးမျိုးက ညနေမှ မေမေ့ကို ပေးရမည့်အဖြေအတွက် ဖြေကြည့်နေမိသည်။ ဒါဆိုရင် မေမေ့သူငယ်ချင်းဆီ။

အဲဒါလည်း ခပ်ချောင်ချောင် နေရာမဟုတ်၊ မေမေ ခဏခဏ ပြောပုံအရဆိုလျှင် အတော်ပင် ပြတ်သားသော ဘွားတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဘွာ ဘွာ၊ မေမေကြားလျှင် စိတ်ဆိုးဦးမည်။ မေမေက ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးသော အမျိုးသမီးများကို `ဘွားတော်' ဟု ခေါ်လျှင်

အလွန်စိတ်ဆိုးတတ်သည်။

"ငမျိုး၊ မရိုင်းနဲ့နော်" ဟု အော်ခံရဦးမည်။

ထားပါတော့လေ၊ အန်တီ၊ အန်တီနှင့်။ မေမေက သူ့သူငယ်ချင်းကို
"မနှင်းကလေ၊ မနှင်းကလေ" နှင့် ပါးစပ်ကမချ။ ဘယ်လိုတော်တာ၊
ဘယ်လိုကြိုးစားတာ၊ ဘယ်လိုစိတ် သဘောထား ကောင်းတာ၊
ဘယ်လိုပြတ်သားတာနှင့် ကြုံတိုင်း ပြောပြနေတော့ မျိုးမျိုးက အန်တီနှင့်ကို
နားယဉ်နေသည်။ ဖေဖေကတောင် "မနှင်းကတော့ စံပြပဲ" ဟု ချီးကျူးဖူး၏ ။ ဖေဖေ
ချီးကျူးသောသူသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှားမှရှား။ မေမေ့ကိုတောင်မှ "စံပြ" ဟု တစ်ခါမှ
မချီးကျူးဖူးပါ။ "မင်းကိုငါ ချစ်ပဲချစ်တာ၊ မကြိုက်ဘူး" ဟု ခဏခဏ ပြောသည်။
ဘာတွေမှန်း မသိ။ တကယ်ပါပဲ။ ဘာတွေမှန်းကို မသိနိုင်တော့ပါ။ မျိုးမျိုး၏
စိတ်ဂရပ်ဖ်မျဉ်းသည် ဟိုးအောက်ဆုံးသို့ ထိုးကျသွားလေပြီ။

မေမေက မျိုးမျိုး၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ အသားများနှင့်၍
ထည့်ပေးနေသည်။ ထမင်းဖြူကိုလည်း ဟင်းအနှစ်နှင့် နယ်ပေးသည်။
အစပ်မစားသော မျိုးမျိုးကို မေမေက ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးလေ့ ရှိသည်။ မေမေနှင့်
မျိုးမျိုးသည် ညထမင်းစားချိန်တွင်သာ ဆုံရသည်။ ထမင်းစားသောအချိန်တွင်
မေမေနှင့် မျိုးမျိုး အလွန်ပင် သင့်မြတ်ပါသည်။

"မေမေ့ကို သား ပြေမယ်၊ သားကို အန်တီနှင့် ဆီ ပို့ထားမယ်ဆိုပါစို့၊
မေမေ ညစာကို ဘယ်သူနဲ့ စားမှာလဲ၊ ဒီအချိန်မှာ မေမေ ငိုရများကိုလည်း
သတိထားဦးနော်"

မျိုးမျိုးက မေမေ့အညှာကို ထိကြည့်လိုက်သည်။ မေမေက
အပြုံးမပျက်ပင်။ "အဲဒါမှ မေမေ စလင်းဘော်ဒီဖြစ်မှာပေါ့ ခွေးလေးရဲ့" ဟု
ပြန်နောက်သည်။ ဒါပေမယ့် ခပ်တွေတွေပင်။

"သားက အန်တီနင်း ဆီကို သွားမနေပါဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမယ့် မေမေနဲ့ ခွဲရမယ်ဆိုတော့ သား ထမင်းစားချင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အိမ်မှာပဲ နေမယ်၊ စာသွားကျက်မယ်၊ ဖေဖေကို မေမေက ပြောပေးလေ"

"မေမေက သားကို မယုံဘူး"

"ဟာ ဒါတော့ သားကို မေမေ သက်သက်ချွတ်တာ"

"မချွတ်ရပေါင်တော်၊ ရှင့်ကို ကျုပ် လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိ ဟောဒီမှာ" မေမေက သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး ခါပြနေပြန်သည်။ မျိုးမျိုးနှင့် မေမေသည် တစ်ခါတလေမှာ သူငယ်ချင်း၊ အလွန်ပင် ချစ်သော သူငယ်ချင်းများပင်။ ဒါပေမယ့် ဟိုကောင်တွေလိုတော့ ပေါင်းလို့ရသော သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါ။ မျိုးမျိုးသည် အစွဲအလန်းကြီးစွာပင် သူငယ်ချင်းများကို တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေသည်။

"မေမေရာ၊ ကဲ သားပြေမယ်၊ သားကို အန်တီနင်းဆီ တစ်ပတ်ငါးရက်ပို့၊ စနေ တနင်္ဂနွေတော့ အိမ်ပြန်မှာပဲ"

မျိုးမျိုးက ဇွတ်ပင်ပူဆာ၏ ။

"အေးလေ၊ မင်း ဖေဖေကို ပြောကြည့်မယ်၊ အန်တီနင်းနဲ့လည်း ညှိကြည့်ရဦးမယ်၊ သားဘက်က စာတကယ် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ကတိတော့ ပေးရမှာ"

"ဒါတော့ ပေးတယ် မေမေ၊ တကယ် စာမေးပွဲအောင်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သား သိတယ်၊ ပေးမယ်၊ ပေးမယ်"

မေမေနှင့် မျိုးမျိုး လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြသေး၏ ။
ပြီးလိုက်ကြသေး၏ ။ နောက်တော့ မေမေက မျိုးမျိုးအတွက် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်လေတော့သည်။

အန်တီနှင့် နှင့် ပထမဆုံးနေ့ကိုတော့ မျိုးမျိုး၏ ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ အံ့သြဖွယ်နေ့ဟု မှတ်တမ်းတင်ရပေတော့မည်။ မေမေ အပြောကောင်း၍ လား၊ စိတ်ကိုကပင် လှုပ်ရှားနေ၍ လား မသိ၊ အန်တီနှင့်၏ ရှေ့မှာ ထိုင်နေရသော အချိန်တွင် အလိုလို အနေကျပြီး စိတ်အားငယ်နေသလိုပင်။ အန်တီနှင့်ဆိုတာ တကယ်တော့ ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော အသွင်အပြင်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ခဲ့ပေ။ မေမေနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဆိုသော်လည်း မေမေလို ဂဝကစ်ကစ်ကြီး မဟုတ်။ သိပ်ပြီး ပိန်ပိန်သေးသေးလည်း မဟုတ်။ ခန့်ညားထည်ဝါသော ကိုယ်နေဟန်ထားရှိသည်။ ဆံပင်ကလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း အရှည်ကြီး။ မျက်မှန်တော့ တပ်ထားသည်။ အသားက ညိုစိမ့်စိမ့်။ ပြုံးချိုကြည်လင်သော မျက်နှာရှိသည်။ အထူးခြားဆုံးကတော့ အန်တီနှင့်၏ မျက်လုံးများပင်။ တောက်ပနေ၏ ။ ပြီးတော့ စူးစူးစိုက်စိုက်လည်း ကြည့်၏ ။ မျိုးမျိုးကို စတင်နှုတ်ဆက်သော အန်တီနှင့်၏ အကြည့်၊ အန်တီနှင့်၏ စကားတွေက မျိုးမျိုး၏ ရင်ကို ဖောက်ထွင်းမြင်ပြီးနေသလိုပင်။

"မေမေက ဇွတ်ပို့လို့ ရောက်လာတာလား၊ သားက ကိုယ်တိုင် လာချင်လို့လား" တဲ့ မျိုးမျိုးမှာ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ အမှန်အတိုင်း မဖြေလျှင်လည်း မဖြစ်သလို အမှန်အတိုင်း ဖြေရန်လည်း အားနာဖွယ် ကောင်းနေသေးသည်။ မျိုးမျိုးမှာ အဖြေရခက်နေစဉ်...

"ကဲ... ထားပါ၊ မင်းမှာ စဉ်းစားနိုင်သေးတယ်၊ အန်တီနှင့် ခုပြောပြမှာတွေကို စဉ်းစား၊ ပြီးမှ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ဆုံးဖြတ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ တနင်္လာနေ့ကစပြီး လာခဲ့ပေါ့" တဲ့။

အန်တီနှင့်က လိုက်နာရန် စည်းကမ်းနှင့် အချိန်စာရင်းကိုလည်း ထုတ်ပေးသည်။ ဘုရား ဘုရား၊ အချိန်တွေက ဆက်တိုက်၊ ဟိုကောင်တွေဆီ

ဘယ်အချိန်သွားရမည်နည်း။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေတော့ အားပါရဲ့။ တော်ပါသေးရဲ့လေ။
အန်တီနှင်းဆီ အပြီးပို့မထားတာကိုပဲ မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။

အန်တီနှင်း ပြောလိုက်တာတွေကတော့ အတော်ပင် များသည်။

"မင်း အောင်ချင်ရင် မင်းကြိုးစားရမယ်၊ ဒီတစ်နှစ်တာအတွက်
အန်တီနှင်းဆီမှာကတော့ ပျော်စရာတို့၊ ဦးနှောက်ဆေးစရာတို့၊
စိတ်ပြေလက်ပျောက်တို့ ဘာမှမရှိဘူး၊ ခုချိန်မှာ မင်း ဘယ်လိုကလေးတစ်ယောက်ပဲ
ဖြစ်ခဲ့ပါစေ၊ အန်တီနှင်းနဲ့စပြီး စာကျက်ပြီ ဆိုကတည်းက အန်တီနှင်း
လုပ်ခိုင်းတာကိုပဲ မင်းလုပ်ရမယ်၊ မင်းလုပ်ချင်ချင် မလုပ်ချင်ချင် လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်၊
အန်တီနှင်းက မင်းကို လုပ်သင့်တဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိတော့ မနားမနေခိုင်းမှာပဲ။
မလုပ်လုပ်အောင် ခိုင်းမှာပဲ။ အဲဒီ လို ခိုင်းတဲ့အတွက် မင်းအပေါ်မှာ မတရား
အနိုင်ကျင့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အန်တီနှင်း မင်းကို မသနားဘူး၊ မင်းအလုပ်
လုပ်ရမယ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ လုပ်နိုင်မလား မလုပ်နိုင်ဘူးလား
စဉ်းစား၊ စဉ်းစားပြီးရင် ဆုံးဖြတ်၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ပြင်ခွင့်မရှိဘူး" တဲ့။

ထိုအသံများကိုချည်း ထပ်ခါတလဲလဲ ကြားနေမိတော့သည်။ မလွယ်ဘူး၊
မလွယ်ဘူး...။

မျိုးမျိုးချစ်သော ထနောင်းပင် ဖြူဖြူကြီး၏ အမြစ်ပေါ်မှာ ထိုင်၍
ပင်စည်ကြီးကို မှိုထားရသည့် အရသာကို တဝကြီးခံယူနေစဉ် ဟိုကောင်တွေ
ရောက်လာ၏ ။

"ဟာ ဘယ်လိုလဲ၊ ကြွေလှချည်လား" ဟု မေးသည်။
အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြတော့ မျိုးမျိုးနှင့်အတူ ဆယ်တန်းတက်မည့် အတွက်နှင့်
မိုးအောင်တို့က "သနားတယ်" ဟု ပြောသည်။

"မင်းတို့ရော ဘာလုပ်မှာလဲ" ဟု ပြန်မေးသောအခါ သူတို့က ရယ်လျက် "ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကျောင်းဖွင့်တော့ တက်မှာပေါ့၊ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့၊ ငါတို့အတွက် အထူးအခြား ဘာမှမရှိ" ဟု ဆိုသည်။ သူတို့တစ်ဦးကို "သိပ်ကံကောင်းတာပဲ" ဟု အားကျမိ၏ ။

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ လုပ်မနေနဲ့၊ ဆယ်တန်းရောက်ရင် ရောဂါသည်းကုန်ကြတဲ့ သူတွေဟာ အကုန်ဘော့စ်ချည်းပဲ၊ ငွေတတ်နိုင်တိုင်း လျှောက်ချဲ့နေကြတာ၊ ဘာမှမရှိတဲ့လူတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ"

ကိုပိုင်ကြီးက သူ့အသိ သူ့အတတ်လုပ်၍ ဝေဖန်သည်။ သူက ဆယ်တန်း ဘယ်နှခါကျဖူးလဲ မသိ။ ခုတော့ ပန်းချီဆွဲနေသလိုလို ကာတွန်း ရေးသလိုလို၊ သူ့ကိုယ်သူ အနုပညာသမားဟုတော့ ခဏခဏ ပြောလေ့ရှိသည်။ ခဏနေတော့ ဂစ်တာသမား မင်းမင်း ရောက်လာသည်။ မျိုးမျိုးနှင့် မင်းမင်းက မအက္ခရာနာမည်တူသလို စိတ်ချင်းလည်း တူတာများသည်။ မင်းမင်းကလည်း မျိုးမျိုးလိုပင် အရာရှိတစ်ယောက်၏ သား ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ အမေ မရှိတော့။ သူ့အမေက သူငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားသတဲ့။ သူ့မှာ ညီမငယ်နှစ်ယောက် ရှိသည်။ မိထွေးရှိသည်။ ပြီး မိထွေးက မွေထားသော ညီကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းစွာပင် မိထွေးက ညီမငယ်နှစ်ယောက်ကို တည့်ပြီး မင်းမင်းကိုတော့ ကြည့်မရ။ ထို့ကြောင့် မင်းမင်းသည် အဖေရှိသောအချိန်တွင်သာ အိမ်မှာနေလေ့ရှိပြီး အဖေထွက်သည်နှင့် သူလည်း လျှောက်လည်တော့သည်။ မျိုးမျိုးတို့အိမ်အထိ လိုက်လည်လေ့ရှိပြီး မျိုးမျိုး၏ ဘွားဘွားနှင့် မင်းမင်းက လေပေးဖြောင့်လှသည်။ မျိုးမျိုး၏ အိမ်သည် မင်းမင်း၏ စားအိမ်သောက်အိမ်လည်း ဖြစ်သည်။

"ဟေ့ကောင် မင်းမင်း၊ နင့်အဖေက နင့်ကို ဘယ်ပို့မှာတဲ့လဲ"

"ဘယ်ပို့ရမှာလဲ၊ ငါ့မိထွေးက နှမြောတွန့်တိုတာ၊ မိုးအောင်တို့လို ကျောင်းပဲတက်မှာပေါ့"

မျိုးမျိုးက အန်တီနှင်းနှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံတွေ ပြန်ပြောပြသောအခါ....

"မင်းတော့ ဒုက္ခပဲ" ဟု ညည်းသည်။ သူ ပြောလိုက်မှပင် မျိုးမျိုးမှာ ပို၍ စိတ်ညစ်သွားသည်။

"မင်းကွာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒါပါပဲ၊ အောင်တာနဲ့ ကျတာ" ဟု အတွတ်က ဆိုပြန်သည်။ အားလုံး ငြိမ်းသွားကြ၏ ။ မျိုးမျိုးက ခဲလုံးတစ်လုံးကို ကောက်ပြီး မနီးမဝေး ဓာတ်တိုင်ကို ချိန်၍ ပေါက်၏ ။ ဒေါင်ခနဲ မြည်ပြီး ထိသွားတော့ "မင်း လက်တည့်သွားပြီ" ဟု ကိုပိုင်ကြီးက ချီးကျူးသည်။ "ဒီဓာတ်တိုင်ကြီးက သစ္စာရှိတယ်၊ သည်းခံတယ်ကွ သိလား၊ ငါတို့ ဘာလုပ်လုပ် ငြိမ်နေတာပဲ" ဟု မျိုးမျိုးက ဆိုသည်။

"မင်းကသာ ဒီဓာတ်တိုင်ကြီးကို သစ္စာဖောက်သွားတာ" ဟု မင်းမင်းက မဆိုင်းမတွ ပြောသည်။

"ငါ ရွေးစရာလမ်း မရှိဘူးကွာ၊ မဟုတ်ရင် မေမေက ငါ့ကို ဖေဖေဆီ ပို့မှာ"

"အေးလေ၊ အဲဒါနဲ့စာရင် တော်သေးတာပေါ့" ဟု အတွတ်က တွေးတွေးဆဆ ဝင်ပြောသည်။ အားလုံးကတော့ စိတ်မကောင်းကြ။

"မင်း တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ လာမှာမဟုတ်လား" ဟု ဝိုင်း၍ မေးကြသည်။ မျိုးမျိုးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်လျက် "လာမှာပေါ့၊ ငါ့မှာ ဒါလေးပဲ ဖြေဆေးရှိမှာ" ဟု ဆိုသည်။ "လာကွာ၊ ငါတို့ ဆိုင်ကလေးဆီကို သွားပြီး သီချင်းနားထောင်ကြဦးစို့" ဟု မျိုးမျိုးက စပြောလိုက်သည်။ ဟိုကောင်တွေက ရုတ်တရက် မထကြသေး၊ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ မျိုးမျိုး သိ၏ ။ "ငါ့မှာပါတယ်၊ ဒီနေ့ ငါတိုက်မယ်၊ နှုတ်ဆက်ပွဲပေါ့" ဟု ပြောလိုက်သည်။ အားလုံး လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကဖီဆိုင်ကလေးဆီသို့ ရွေ့ခဲ့ကြသည်။ ကဖီဆိုင်ကလေးသည် သူတို့ ငါးယောက်လိုပင် ပျင်းရိလေးတွဲ ငြီးငွေ့စွာဖြင့် သူတို့ကို ကြိုနေသည်။

ဘာသီချင်းမှလည်း မဖွင့်။ လာသောက်သူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိ။ ဖျော်ပေးသည့် ဦးလေးကြီးကတော့ ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ ဇက်ကြီးစောင်းလျက် အိပ်မောကျနေသည်။

သူတို့ငါးယောက်က အလိုက်သိစွာပင် ဦးလေးကြီးကို မနှိုးဘဲ အတွင်းဘက်ကျသော ခုံကလေးတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အတွတ်က ရေနွေးခရားကို မြှောက်ကြည့်တော့ ရေနွေးအိုးထဲမှာ ဘာမှမရှိသောကြောင့် ဇွတ်ခနဲ မြှောက်ပါလာသည်။

"ဟာ.. ဟား... အားလုံး ဗလာပဲ" ဟု ကိုပိုင်ကြီးက ပြောပြီး ကောင်တာလုပ်ထားသော စားပွဲလေးဆီသို့ ထသွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခွေတည်းပဲ ရှိသောလေးဖြူ၏ `ကန္တာရလမ်း' ဖွင့်ရန် စီစဉ်သည်။ ခလုတ်တွေအားလုံး နှိပ်ကြည့်သော်လည်း ဘာမှမဖြစ်။

"ဟာ... ကိုပိုင်ကြီးရ၊ မီးမလာဘူးဟ" ဟု မင်းမင်းက ထအော်သည်။ ထိုဆိုင်ကလေးသည် မီးလာသောနေ့တွင်သာ တစ်ခွေတည်းသော လေးဖြူသီချင်းကို ဖွင့်ပေးသည်။ မီးမလာသောနေ့တွင် ဘက်ထရီနှင့် ဖွင့်ပေးလေ့မရှိ။ ဪ... သီချင်းနားထောင်မည့်သူကလည်း မည်မည်ရရ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ဦးလေးကြီးသည် မင်းမင်း၏ အသံကြောင့် နိုးသွားသော်လည်း တစ်ဘက်သို့ ခေါင်းစောင်း၍ ပင် အိပ်ရန် ပြင်လိုက်သေး၏ ။

"ဟာ ဦးလေးကြီး၊ ဘာလေး ညာလေး ဖျော်မပေးတော့ဘူးလား"

"သိဘူးလေကွာ၊ မင်းတို့က ခါတိုင်းလို ရေနွေးကြမ်း လာသောက်တယ် မှတ်တာကိုး၊ အဟုတ်သောက်မှာလား"

ဦးလေးကြီးက အိပ်မှုနံရံနှင့် အသံလေးလေးကြီး မေးတော့ ကိုပိုင်ကြီးက ရယ်လျက် "ဪ ငါတို့ကောင်ငါကို အထင်မကြီးတဲ့ အထဲမှာ ဦးလေးကြီးတောင် ပါနေပြီကိုး" ဟု ပြောသည်။

"ဟကောင်တွေ ဘယ်နှခွက်တုန်း"

"ဟာ လူငါးယောက်လာတာ ငါးခွက်ပေါ့ဗျ" ဟု မင်းမင်းက အသံမာမာနှင့် ပြန်ဟောကံ၏ ။ ဦးလေးကြီးက လေးတွဲစွာ ထလာပြီး ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိ။ သူငယ်ချင်းငါးယောက်လည်း ဟိုဟိုဒီဒီငေးရင်း စကားတွေ တောင်ရောက်မြောက်ရောက် လျှောက်ပြောကြ၏ ။ အတော်ကြီးကြာမှ ဦးလေးကြီးကို မြင်ရသည်။

"ဟာ ခင်ဗျား ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ မှာထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်တောင် မေ့နေပြီ" ဟု ကိုပိုင်ကြီးက မေးသည်။

"ငါ ဝမ်းသွားနေလို့ကွ၊ ဟို ငါးအိမ်ကျော်လောက် ငါ့သူငယ်ချင်းအိမ် သွားရတာ ၊ ဖွီး နှစ်ခါတောင် သွားခဲ့ရတယ်၊ မောလိုက်တာ"

"ဪ ခုကွပ်ပါပဲ၊ လက်လေးဘာလေး ဆေးပါဦး ဘိုးတော်ရယ်၊ ဒီနေ့မှ ဒကာပေါ်ပါတယ်ဆိုမှ" မိုးအောင်က စိုးရိမ်တကြီး ထအော်၏ ။

မျိုးမျိုးတို့ ငါးယောက်စလုံး ထိုဆိုင်မှာ တစ်နေကုန် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ နည်းနည်းဆာလာတော့ ကြာဇံကြော်လေသည်ကြီးက အိပ်အိပ်နှင့် ရောက်လာသည်။

"ဟေ့ကောင် ပိုက်ဆံပိုသေးလား" ဟု မင်းမင်းက မေးသည်။

"အေး ပိုတယ်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ငါ ဆာပြီ၊ ကြာဇံကြော် စားရအောင်"

"ရတယ်လေ၊ ခေါ်လိုက်"

သူငယ်ချင်းငါးယောက်သား ငါးရေခွံကြော်၊ ကြာဇံချဉ်စပ်နှင့် ရေနွေးသုံးလေးအိုး စားသောက်ကြပြန်၏ ။ မျိုးမျိုးသည် သူငယ်ချင်းနှင့် အတူနေစဉ် ခါတိုင်းလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး မပျော်နိုင်။ မေမေကို၊ အန်တီနှင်းကို၊

စည်းကမ်းစာချုပ်ကို သတိရနေမိသည်။

ဆိုင်ကလေးထဲမှာတော့ မျိုးမျိုးနှင့် သူငယ်ချင်းများသည် မေမေ ခဏခဏ ဆူဆဲနေသလို ပေါက်လွှတ်ပဲစား နေနေကြသည်။ မျိုးမျိုး၏ ဖေဖေသည် အရာရှိကြီး ကြီးကြီးဖြစ်တာရော မေမေသည် စိန်ပွဲစားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုတာရော ဘာမှမဆိုင်အောင်ပင် မျိုးမျိုးက နေပျော်နေ၏ ။

ဒီလိုနေရပြန်တော့ အချိန်တွေက ကုန်လွယ်လိုက်တာ၊ ဘယ်အချိန်တွေ ရှိနေမှန်းတောင် မသိတော့။ ဗိုက်ကလည်း ပြည့်၊ မျက်စိကလည်း စင်းမို့ ကိုပိုင်ကြီးဆိုလျှင် ဆိုင်ကလေး၏ ထောင့်ထဲမှ ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ တခုခုတခါခါ အိပ်မောကျလို့။ ခဏတော့ မမမိကြွယ်၏ အရိပ်ကို အိပ်ခြံစည်းရိုး၏ အပေါ်မှ မြင်ရ၏ ။ မျိုးမျိုး၏ ဦးထုပ်ဝါလေးကို မြှောက်ကာမြှောက်ကာနှင့် အချက်ပေးနေလေပြီ။ ဒါမျိုးမျိုး၏ အိမ်ပြန်ချိန်။

မမမိကြွယ်က မျိုးမျိုးကို အလွန်ချစ်၊ အလွန်အလိုလိုက်ပြီး ကြောက်လည်း ကြောက်ရှာသည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိခဲ့သော မျိုးမျိုးသည် မမမိကြွယ်၏ လက်ပေါ်မှ ကြီးလာပြီးနောက် မမမိကြွယ်ကိုပင် အစ်မလို၊ သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ပြီး အိမ်ဖော်မှန်း သိသောကြောင့်လည်း အိမ်ဖော်လို နိုင်ခဲ့ပါသေးသည်။ ဒါပေမယ့် မမမိကြွယ်ကို မေမေကို ချစ်သလိုပင် ချစ်လည်း ချစ်၏ ။ ခုလည်း သူငယ်ချင်းများနှင့် တဝကြီးတွေနိုင်ရန် မမမိကြွယ်ကို စည်းရုံးခဲ့ရသည်။

"နောက်ဆို သားက ဒါမျိုးနေလို့ မရတော့ဘူး မမမိကြွယ်ရ" ဟု ပြောတော့မှ "ဒီတစ်နေ့ပဲနော်" ဆိုပြီး ခိုး၍ လွှတ်လိုက်သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေ၏ စည်းကမ်းရဆိုလျှင်တော့ မျိုးမျိုးသည် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရန် အကြောင်းမရှိ။ မေမေကတော့ အဖော်မရှိလျှင် မင်းမင်းကို ခေါ်ထားခွင့်ပြုသော်လည်း မျိုးမျိုးက အိမ်ခြံဝိုင်းထဲမှာ၊ အိမ်၏ သားနားသော တိုက်ခန်းထဲမှာ၊ ဖေဖေအသေအချာ လုပ်ပေးထားသော စာကြည့်ခန်းထဲမှာလည်း မပျော်ရွှင်နိုင်ခဲ့ပေ။ ကိုပိုင်ကြီး

ပြောသလိုပင် `လွတ်လပ်မှု' ဆိုတာ အရေးကြီးသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ဖေဖေ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးနောက် မျိုးမျိုး နှစ်သက်သော လွတ်လပ်မှုကို ရခဲ့လေသည်။

မေမေကတော့ ဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းကိုက အိမ်ကပ်ရသူ မဟုတ်။ မေမေ စီးပွားရေးက မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်မှထွက်ရသော လုပ်ငန်းသား ဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက်အထိ ထွက်ရသလဲဆို အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာ မမြဲတော့သည်အထိပေါ့။ မေမေ သွားလိုရာတွေကို ဘယ်မည်သော ဒရိုင်ဘာမျှ လိုက်ပို့ရန် စိတ်မရှည်။ ခုတော့ မေမေကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍ သွားတော့သည်။ စိန်ပွဲစား မေမေသည် သူ့လုပ်ငန်းကို အလွန်ပင် ဂုဏ်ယူ၏ ။ သူ၏ ပြောရေးဆိုမှု၊ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် သစ္စာတရားသည် ဖေဖေကို ရိုးဖြောင့်သော အရာရှိကြီးအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ပါရမီဖြည့်သည်ဟု အစဉ်အမြဲပြော၏ ။ ဖေဖေက ဘယ်တော့မှ လာဘ်မစား၊ မတရားမလုပ်၊ မှန်တာလုပ်၍ ဟုတ်တာပြောနိုင်တာ မေမေရှာဖွေနိုင်သော စီးပွားရေးကြောင့်ဟုလည်း ဂုဏ်ယူ၏ ။ ဖေဖေကလည်း ထောက်ခံမည် ထင်ပါရဲ့။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေနှင့် မေမေ ဒီလောက်အထိ သင့်မြတ်နေကြတာဟု မျိုးမျိုး ယူဆသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မျိုးမျိုးကတော့ ကိုးတန်းနှင့် တစ်နှစ်လုံး လမ်းမပေါ်မှာ ပျော်ခဲ့ပါသည်။ ဆယ်တန်းကိုရောက်မှပင် အနှောင်အဖွဲ့နှင့် ဖြစ်ရပေတော့သည်။ မျိုးမျိုးက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အလွမ်းသယ်၍ ကောင်းနေဆဲမှာပင် မမမိကြွယ်က ခေါ်လှပြီ။ မျိုးမျိုးလည်း ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်း၍ အိမ်ပြန်ခဲ့ရ၏ ။ ဪ မမမိကြွယ်က အရေးတကြီး ခေါ်ပေမှာပေါ့။ မေမေနှင့်အတူ အန်တီဒေါ်လီရော၊ မမစိုးစိုးဝေရော၊ ရဲမင်းဦးနှင့် ဇင်လင်းပါ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်နေကြပြီ။

မျိုးမျိုး စိတ်ညစ်သွား၏ ။ ရဲမင်းဦးက မျိုးမျိုး၏ ဝမ်းကွဲညီတစ်ယောက်ပင်။ အန်တီဒေါ်လီ၏ သား၊ မမစိုးစိုးဝေ၏ မောင်ဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကိုချင်းပေမယ့် မျိုးမျိုးနှင့် ရဲမင်းဦး ကီးမကိုက်ပေ။ ဒီကောင်တွေက လိုင်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ရဲမင်းဦး၏ သူငယ်ချင်း ဇင်လင်းက ပို၍ ဆိုးသေး။ ဖြူဖတ်

ဖြူရော်၊ ပိန်ရှည်ရှည်၊ ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် အဖေဆရာဝန်၊ အမေဆရာဝန်ဟု ပြောသော်လည်း မယုံနိုင်စရာပင်။ ခေတ်မမီသော လူကြီးပေါက်စလူငယ်တစ်ယောက်ဟု သူ့ပုံစံကို မျိုးမျိုးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ဝေဖန်ထားကြ၏ ။ ရဲမင်းဦးနှင့် ဇင်လင်းကတော့ အတော်လေးကို အတွဲညီသည်။ ကျောင်းမှာ `စကာကြီးတွေ'၊ ထူးချွန်ဖြေလည်း သူတို့၊ ကွန်ပျူတာပြိုင်ပွဲလည်း သူတို့၊ သူတို့တွေ ဗျာများနေကြသောအချိန်မှာ မျိုးမျိုးတို့က အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ကြ၏ ။ ဒါကိုပင် ကိုပိုင်ကြီးက `ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု' ဟု ပြောလေသည်။ ခုတော့ မျိုးမျိုးသည် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ အေးဆေးစွာ နေနိုင်ခွင့်အားလုံးကို ချန်ပစ်ခဲ့ရပေတော့မည်။

"သားကို အန်တီဒေါ်လီတို့က တစ်ခါတည်း အကြိုအပို့ လုပ်ပေးမယ်ဆိုလို့ မေမေ ခေါ်လာတာ"

ဟာ သွားပါပြီ။ အတွတ်၏ အစီအစဉ်တွေ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ပေတော့မည်။ အတွတ်က နားနားကပ်၍ အကြံပေးထားသည်။ "အန်တီနှင့်ဆီမှာ ရှေ့ဦးပိုင်းတော့ ကျောင်းမှန်မှန် တက်လိုက်၊ နောက်ပိုင်းကျရင် လစ်၊ မင်းအမေကို ဆိုင်ကယ်ဝယ်ပေးခိုင်း၊ မင်းကို သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အကြိုအပို့ တစ်နှစ်လုံး မလုပ်နိုင်ဘူး၊ မင်းမှာ ဆိုင်ကယ်ရှိဖို့ လိုတယ်။ ဒါဆို ငါတို့ နယ်ချဲ့လို့တောင် ရသေး" ဆိုတော့ မျိုးမျိုး၏ အတွေးထဲမှာ လမိုက်ညတွင် လင်းခနဲ လက်သွားသော လျှပ်စီးလို စိတ်သောက အမှောင်ကြားမှာ ပျော်စရာအလင်းကလေး တွေ့မြင်ခဲ့ရသေး။ ခုတော့ သွားပြီ။

"ဟင် တစ်နှစ်လုံးလား၊ မေမေကလည်း ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ အန်တီတို့ကလည်း အားတာမှ မဟုတ်တာ"

"ဖြစ်ပါတယ် သားရဲ့၊ ရဲမင်းဦးနဲ့ ဇင်လင်းလည်း ဒီလိုပဲ ကျောင်းကို အတူတူသွားရတာ ၊ တစ်အိမ်မအား တစ်အိမ်ပို့ရတာ ပဲ၊ ခုဆိုရင် တစ်ယောက်တိုးလာတော့ ကားတစ်စီး ပိုလာတာပေါ့။ မေမေလည်း အားတဲ့အခါ

ဒါမှမဟုတ်ရင် မနက်တိုင်း အားလုံးကို ပို့ပေးမယ်လေ။ ပြီးတော့
ဇင်လင်းတို့တက်သလို မြန်မာစာတို့၊ အင်္ဂလိပ်စာတို့လည်း စနေ တနင်္ဂနွေမှာ
လိုက်ပြီးတက်ဖို့ ပြောပြီးပြီ။"

ဟာ ကြည့်စမ်း၊ မေမေ အတော်ပင် ခြေလှမ်းတွေ သွက်နေပါလား။
မျိုးမျိုးကို တိုင်ပင်လျှင် ပျက်မှာစိုး၍ ဘာမပြော ညာမပြော သူများတွေရှေ့မှာ
ကြေညာချလိုက်သည်။ ငြင်းပြန်လျှင် ပြဿနာ။ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ စနေ
တနင်္ဂနွေကလေးသည် တစ်စတစ်စနှင့် ပျောက်ကွယ်လုနီးပါး။

ထိုနေ့က ရဲမင်းဦးထံမှ အချိန်စာရင်းများကို ကူးယူလိုက်ရသည်။
တကယ့်ကို ရှားရှားပါးပါးပဲ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နေ့လယ်နှစ်နာရီမှ လေးနာရီသာ
ကိုယ့်အတွက် ကျန်၏။ ဪ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ မေမေ မရှိတတ်သော
နေ့လယ်ခင်းမှာ အားခွင့်ရသည်ပင် ဝမ်းသာရသေး၏။ အန်တီ ဒေါ်လီတို့
ပြန်သွားသောအခါ မျိုးမျိုးနှင့် မေမေ စကားများကြသည်။ ဒါပေမယ့် မေမေထံမှ
"တစ်ပတ်ကို နှစ်နာရီလောက်တော့ မင်းစိတ်တိုင်းကျ နေပေါ့" ဟု အခွင့်အရေး
ရခဲ့သည်။

ရွှေရောင်နေ့ရက်များ(၂)

အန်တီနှင့်ထံသို့ ပထမဦးစွာ ရောက်သွားသောနေ့မှာပင် မျိုးမျိုး၏ ဖရိုဖရဲဖြစ်စဉ်မှာ ပွင့်ထွက်ပေါက်လွင်သွားရတော့သည်။ အန်တီနှင့်က နံနက် ၆ နာရီမှစ၍ စာကျက်ရန် ခေါ်ထားသည်။ တကယ်တော့ ထိုအချိန်သည် မျိုးမျိုးအတွက် အရုဏ်ဦး အိပ်မက် မက်ကောင်းနေဆဲအချိန် ဖြစ်သည်။ မေမေကလည်း ထုံးစံအတိုင်း မနိုးသေး။ မမမိကြွယ် လာနှိုးသော်လည်း မနိုးတစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်နှင့် အိပ်ငွေ့မပြယ်။ အိမ်ရှေ့မှာ ရဲမင်းဦးတို့ အဖေ အန်ကယ် ဦးစိုးဝင်းအောင်က ဟွန်းတွေ တဝှမ်းဝှမ်းတီးမှ အပြေးအလွှား ထရသည်။ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်၊ အကျ... အမြန်လဲပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်၍ ပြေးဆင်းခဲ့ရသည်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ဘာအစာမှမရှိ။ မမမိကြွယ်ကလည်း ဘာတွေ အော်ပြောပြီး ကျန်ရစ်မှန်းမသိ။ မျိုးမျိုးက အန်တီက ဦးစိုးဝင်းအောင်နှင့်အတူ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်ခဲ့ရသည်။ ရဲမင်းဦးနှင့် ဇင်လင်းက နောက်ခန်းမှာ။ အကြာကြီးစောင့်နေရ၍ ဒီကောင်တွေ မျက်နှာပျက်နေကြသလားဟု နောက်ခန်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး စူးစမ်းရသည်။ ဇင်လင်းက ပြုံးပြပြီး "ပုံနှိပ်စာအုပ်တွေ ယူခဲ့ရမယ်တဲ့နော်၊ မင်း ပါရဲ့လား" ဟု မေးသည်။ ပါသလား မပါသလား ဘာမှကို မသိပေ။ အန်ကယ်က စိတ်ရှည်စွာဖြင့်...

"ကြည့်ဦးလေ၊ မပါရင် ပြန်ယူချင်ယူ၊ ပြန်လှည့်မောင်းပေးမယ်" ဟု ပြောသည်။ သို့သော် မျိုးမျိုးကတော့ အိတ်ကိုပင် ဖွင့်မကြည့်ရဲတော့။ အိတ်ထဲမှာ ဘာစာအုပ်တွေပါမှန်းလည်း မသိ။ လိုသောစာအုပ် ပါဘူးထား၊ အိမ်ပြန်ယူတယ်ထား၊ အိမ်မှာပင် ထိုစာအုပ်များကို ဘယ်နေရာမှာ ထားသလဲ မျိုးမျိုး မသိပါ။

"ရပါတယ် အန်ကယ်" ဟုသာ ပြောပြီး စိတ်ထဲမှာလည်း

ပထမနေ့ဆိုတော့ စာသင်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပုံနှိပ်မပါလည်း

ဘေးကတစ်ယောက်နဲ့ တွဲကြည့်မှာပေါ့။ မှတ်စုစာအုပ်လွတ် တစ်အုပ်ပါလျှင်

သင်သမျှ အားလုံး အဲဒီ ထဲမှာပဲ အကုန်စု၍ ကူးလာခဲ့မည်ဟု

စဉ်းစားထားလိုက်သည်။

အန်တီနှင့် ရှေ့ကို ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ မျိုးမျိုး

အနေကျပ်တော့သည်။ မျိုးမျိုး၏ ကိုယ်ပိုင်အကျင့်တစ်ခုက အလကားနေရင်း ခုံကို

လက်သည်းနှင့် တတောက်တောက် ခေါက်နေတတ်ပြီး တစ်ချိန်လုံးလည်း

ဒူးနဲ့နေရမှ။ ထိုအလုပ်တွေကို လုပ်လို့လုပ်နေမိမှန်းပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိ။

ဘယ်တုန်းက စွဲခဲ့မှန်းလည်း မသိ။ ပြီး စာရှင်းပြနေသောအချိန်မှာ ဘောပင်န်ကို

လက်နှင့်လှည့်နေတတ်သော အကျင့်။ အန်တီနှင့်က သတိထားမိ၏ ။

"စာအုပ်ထုတ်" ဟု ပြောသောအချိန်မှာ မျိုးမျိုးက ဘာစာအုပ်မှ

မထုတ်နိုင်။ လွယ်ခဲ့သော အိတ်ထဲမှာ အခွေဆိုင်က ငှားကြည့်ထားပြီး

ပြန်အပ်မည်အပ်မည်နှင့် မအပ်ဖြစ်သော အခွေငါးခွေရယ်၊ သီချင်းစာအုပ်တချို့ရယ်၊

ကွန်ပါဘူးရယ်၊ ကံကောင်းထောက်မစွာ ပါလာသော သင်္ချာတွက်လက်စ

ဗလာစာအုပ်ထူ တစ်အုပ်ရယ်၊ ဒါပဲ ပါခဲ့သည်။ ဒါကိုလည်း အန်တီနှင့်

သတိထားမိဟန် တူသည်။ ထိုနေ့က ဆက်တိုက်ပင် လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဘာပါသလဲ

နှိုက်ကြည့်ရင်း ဝေဖာသုံးထုပ်ကို စမ်းမိသည်။ မမမိကြွယ် လှမ်းအော်ပြောတာ

မုန့်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အကြောင်းနေမှာဟု တွေးရင်း ပျော်သွားမိသည်။

ဗိုက်ထဲကလည်း တဂွီဂွီ တဂွမ်ဂွမ်နှင့် ဆူညံသံတွေ ပေးနေကြပြီ။ အန်တီနှင့်

အလစ်တွင် ဝေဖာတစ်ခု ဝါးလိုက်၏ ။ ငြိမ်နေသော အခန်းတွင်းမှာ `ဂျွတ်' ဆိုသော

အသံကြီးက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်သွား၏ ။ မျိုးမျိုး ဇက်ပုသွားပြီး

ဘယ်နေရာမှာ သွားပုန်းရမှန်း မသိ။ ထိုအသံကိုလည်း အန်တီနှင့်

ကြားလိုက်လေသည်။

အားလုံး ကျောင်းဆင်းသောအခါ "မျိုးမျိုးကို မေမေ လာကြိုလိမ့်မယ်၊

နေခဲ့၊ အန်တီနှင့် စီစဉ်ပြီးပြီ" ဟု ပြောသည်။ အို ထူပူသွားလိုက်တာ။

ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိ။ ကိုယ့်ပြစ်မှုတွေကို ကိုယ် သိပြီးသားဆိုတော့

အန်တီနှင့်ဆီမှာ ပထမတစ်ရက်တည်းနှင့် ကျောင်းထုတ်ခံရတော့မည်ဟု

သိလိုက်သည်။ အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဖေဖေထံသို့ သွားနေရာမည်ဆိုလျှင်

မျိုးမျိုး၏ ကျဉ်းကျပ်သော စိတ်ဒုက္ခများကို တွေးပင် မတွေးရဲ။

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပြန်သွားတော့ ပိုပြီး ဝမ်းနည်းအားငယ်မိ၏ ။ အန်တီနှင့်က

ဘယ်လိုဆူမှာ ပြောမှာလဲ။ မေမေ့ကို ဘယ်လိုများ တိုင်မှာလဲ။ မေမေ့ကိုလည်း

အားနာ၊ အန်တီနှင့်ကိုလည်း ကြောက်၊ ဖေဖေဆီလည်း မသွားချင်။ မျိုးမျိုး၏

စိတ်ညစ်ရဆုံးသော အချိန်ကို ဘယ်သူမှလည်း လာကယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

"မျိုးမျိုးရဲ့ တစ်နေ့တာအတွင်း ဘာတွေလုပ်လေ့ရှိတယ်ဆိုတာ

အန်တီနှင့်ကို ပြောပြစမ်း၊ ဘာမှ လိမ်ညာမပြောနဲ့၊ အန်တီနှင့် သိချင်လို့"

မေမေ့ကို လည်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်နေသော အချိန်မှာ အန်တီနှင့်က

ပြီးပြီးရယ်ရယ်နှင့် စကားပြောသည်။ မျိုးမျိုးကို အပြစ်တင်

ကြိမ်းမောင်းတော့မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း ဘာမှမပြော။ မျိုးမျိုးက

အန်တီနှင့်၏ ပြီးသော မျက်နှာကို ချစ်ခင်သွားသည်။ တကယ်ကိုပင် အမှန်အတိုင်း

ပြောပြလိုက်သည်။ မျိုးမျိုးက အန်တီနှင့် မလိမ်မညာ မခြွင်းမချန်

ပြောပြသည်များကို အန်တီနှင့်က ရယ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်၊ စလိုက်၊ နောက်လိုက်ဖြင့်

နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ မျိုးမျိုးကို မေးခွန်းတွေ မေးသည်။

"မင်း ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်ချင်သလား၊ တကယ်ကိုပဲ

အောင်ချင်သလား" တဲ့။

"စာမေးပွဲအောင်ချင်ရင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ" တဲ့။

"စာသင်တယ်ဆိုတာရော ဘာလုပ်တာလဲ သိလား" တဲ့။

တတိယမေးခွန်းကို မျိုးမျိုး မဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။ အန်တီနှင့်က ရှင်းပြသည်။

"စာသင်တယ်ဆိုတာ စိတ်နယ်တစ်ခုက တခြားစိတ်နယ်တစ်ခုဆီကို အသိပညာ၊ အတတ်ပညာတွေ ပြောင်းရွှေ့ပေးတာ သားရဲ့၊ အဲဒီ ကိစ္စဟာ သိပ်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ စိတ်နဲ့ ဆိုင်တာကိုး။ ဒီတော့ စာသင်တဲ့အခါမှာ စိတ်ကို အာရုံစူးစိုက်ထားဖို့ လိုတယ်"

မျိုးမျိုး သိလိုက်၏ ။ အန်တီနှင့် ဘာကို ဆိုလိုမှန်း နားလည်လိုက်၏ ။ အန်တီနှင့် ဆိုလိုချင်တာကိုလည်း မျိုးမျိုးက လက်တွေ့ကျကျ သိရှိခံစား နောင်တရလိုက်၏ ။ ဒီကနေ့ မနက်ကတည်းက အမှောက်မှောက်အမှားမှား များသည် မျိုးမျိုး၏ စိတ်အာရုံကို လွဲမှား ထွေပြားစေခဲ့သည်။ အမှန်အတိုင်း ဆိုရလျှင် ဒီကနေ့ ဘာတွေလုပ်မိမှန်းပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိ။

"မျိုးမျိုးကို အန်တီနှင့် အပြစ်မတင်ပါဘူး။ မင်းကောင်းတာတွေကို လုပ်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကစပြီး လုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဒီလိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား"

"အမယ်လေး ဟုတ်လိုက်တာဗျာ" ဟုသာ ထ၍ အော်လိုက်ချင်၏ ။ အန်တီနှင့်၏ နားလည်တတ်သော စိတ်ကို ချီးလည်း ချီးကျူးမိပြီး လန့်လည်း လန့်သွားသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် အန်တီနှင့်ကို လိမ်၍ ညာ၍ ရမည်မဟုတ်။

"ဒီလိုပေါ့ သားရယ်။ ဥပမာ ရေကန်တစ်ကန်ဟာ ရေမချိုးရတဲ့ ကန်၊ ဒါပေမယ့် စာနဲ့ ရေးမထားဘူးဆိုရင် ချိုးရမလား။ မချိုးရဘူးလား မသိတော့ ချိုးချင်တဲ့လူက ဆင်းချိုးမှာပဲ။ ချိုးတဲ့လူကို အပြစ်တင်လို့တော့ မရဘူး။ သူက သိမှ မသိတာကိုး။ ရေမချိုးရလို့ စာလုံးကြီးကြီးနဲ့ ရေးထား၊ ချိုးမိရင်တော့ အပြစ်ပဲ။ နမော်နမဲ့နဲ့ စာရေးထားတာ မမြင်လို့ ချိုးမိပါတယ် ဆိုရင်တောင် အပြစ်ပဲ" တဲ့။

အန်တီနှင့်က မျိုးမျိုးကို လုပ်သင့်တာတွေ၊ မလုပ်သင့်တာတွေ၊ စိတ်သဘောထား ပြုပြင်ဖို့တွေ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အေးအေးဆေးဆေး

ရှင်းပြသည်။ "မျိုးမျိုးက လူဆိုးမဟုတ်ဘူး။ အန်တီနှင့် သိတယ်" ဟူသော စကားတစ်ခွန်းသည် မျိုးမျိုး၏ တစ်နှစ်တာအတွက် မောင်းနှင်ရန် အင်အားဖြစ်ခဲ့သည်။ အန်တီနှင့်ကို ကြိုးစားပါမည်ဟူသော ကတိတစ်ခုပေးရန်ပင် အတော်စဉ်းစားရ၏ ။ အန်တီနှင့်က မျိုးမျိုးကို `ရေမချိုးရ' ဟူသော စာတန်းကြီးကြီး ရင်ဘတ်မှာ ချိတ်ပေးလိုက်သောနေ့ပင် ဖြစ်သည်။

မေမေ မျိုးမျိုးကို ကြိုရန် ရောက်လာသောအချိန်မှာ မျိုးမျိုး၏ နောက်တစ်နေ့ လုပ်ဆောင်ရန် အိမ်စာများကို အန်တီနှင့် ပေးသော စာအုပ်လှလှကလေးထဲမှာ ရေး၍ ပြီးသောအချိန် ဖြစ်သည်။ မေမေ့ကို အန်တီနှင့်က ဘာမှမတိုင်ပါ။ ပြုံးရယ်ရွှင်ပျစွာပင် ကော်ဖီတောင် တိုက်လိုက်သေး။ သားအမိ နှစ်ယောက်၏ အပြန်လမ်းမှာတော့ မေမေက နားထောင်သမား ဖြစ်ပြီး မျိုးမျိုးက တစ်လမ်းလုံး အပြောသမား ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိတ်ကို ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချပြီး ပုံနှိပ်စာအုပ်တွေကို ရှာရသည်။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်းမသိ။ စာကြည့်ခန်းထဲရော၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာရော၊ မျိုးမျိုး၏ စာအုပ်ပုံတွေထဲမှာရော အနံ့၊ ထိုစာအုပ်များကို ဘွားဘွားပါမကျန် တစ်အိမ်လုံးဝိုင်း၍ ရှာပေးရသည်။ စာအုပ်များအားလုံး စုံစုံညီညီ တွေ့ရတော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး ဖုန်တွေသဲတွေ ပေနေသော ကိုယ်ကို ရေချိုးပစ်ရ၏ ။ ပြီး ထမင်းစား၊ အိမ်စာတော့ စပြီး လုပ်ဦးမှပါဟု စာကြည့်စားပွဲလည်း ထိုင်ရော ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ရပါလေရော။ မျိုးမျိုး ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ပေ။

တကယ်တော့ စာတွေက ဘာမှသိပ်မခက်ပါ။ ကိုးတန်းတစ်နှစ်လုံး ဘာမှမလုပ်ဘဲ လေနေခဲ့ခြင်း၏ အကျိုးဆက်ပင် ဖြစ်သည်။ မနက်က စာသင်နေချိန်မှာလည်း စိတ်ဝင်တစား မရှိခဲမိ၍ နားမလည်တာလည်း ဖြစ်သည်။ စာအုပ်တွေကို ကြည့်ရင်း မျိုးမျိုး စိတ်ညစ်လာသည်။ ခေါင်းကို တပျင်းပျင်းကုတ်၍ စဉ်းစားသော်လည်း ဘာအဖြေမှ မထွက်။ အခန်းထဲမှာ တံခါးတွေ အလုပ်ပိတ်၍ မီးမှိတ်ထားသလိုပင် မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေ၏ ။ မေမေက ညစာစားရန်

လာခေါ်သည်။

"မေမေရာ စားချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ပါဘူး၊ အိမ်စာတွေ ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး၊ မနက်ဖြန် ပြဿနာတက်မယ်၊ အန်တီနှင့်ဆီကို သား ဆက်မသွားချင်တော့ဘူး"

မေမေက ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်မှန်း သိလျက်နှင့်ပင် ပြောကြည့်ရသည်။ မျိုးမျိုး၏ ပြဿနာများသည် နှစ်ရှည်လများ၊ အနယ်ထိုင်ခဲ့သော စာကြွေးများနှင့် ယောင်လည်လည်နေခဲ့သော ပေါ့ဆမှုများ၏ ထင်ရှားသော အတုံးအခဲ အမှတ်အသားကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုအရာကြီးသည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အပြီးရွှေ့ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်၊ စာရွက်ပေါ်တွင် မှားခဲ့သော အမှားကြီးလည်း မဟုတ်၍ ဘယ်ခဲဖျက်၊ ဘယ်မင်ဖျက်ဆေးမှလည်း တတ်နိုင်မည် မဟုတ်။ မျိုးမျိုး ရင်တွေ တင်းကျပ်နေ၏ ။ အော်ငိုပစ်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်။

"မေမေ၊ သားတကယ် စိတ်ညစ်နေတာနော်"

"ငါက ပိုပြီးတော့တောင် စိတ်ညစ်သေးတယ်ဟေ့၊ မင်းကို မေမေ အခါခါ မေးတယ်နော် သား၊ မင်း တကယ်လုပ်မှာလား၊ မဟုတ်ရင် ဖေဖေဆီသွားလို့ ပြောတယ်၊ ခုတော့ မင်းလုပ်သမျှ ငါ့အပူပဲ။ ငါ စိတ်ညစ်တယ် သိလား၊ နင် မနက်ဖြန် မနှင်းဆီ မသွားတော့ဘူးဆိုရင် မနှင်းကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမှာလဲ၊ မနှင်းက သူများနဲ့မတူဘူး၊ မင်းကို သူပြောပြတယ် မဟုတ်လား"

"ပြောတော့ ပြောပြတာပေါ့၊ မေမေရ၊ သားက အန်တီနှင့်ကို ကြိုးစားပါ့မယ်လို့လည်း ကတိပေးခဲ့တာပဲ။ တကယ်လည်း လုပ်နေတာ မေမေ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် သားမှ မလုပ်တတ်တာ"

"မေမေ မနှင်းဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်"

"ဖြစ်ပါမလား"

"ဖြစ်ပါတယ်၊ သား ထမင်းစားလိုက်၊ လာလာ၊ မေမေ

ထမင်းပြင်ထားတယ်၊ သား ထမင်းစားနေတုန်း မေမေ မနှင်းဆီ ဖုန်းဆက်မယ်"

မေမေက ဖုန်းဆက်ပြီးပြီးချင်း ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် မျိုးမျိုးကို အကြောင်းပြန်သည်။ "မနှင်း လာလိမ့်မယ်၊ သူ စာသင်သွားရင်း အပြန်မှာ လှည့်ဝင်လာမယ်" ဟု ပြောသည်။ အန်တီနှင့်အလာကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေရသည်။ အန်တီနှင့်ကတော့ စည်းကမ်းကြီးကြီးနှင့် အကြီးအကျယ်ပင် ဆူပြောမည်ထင်ပြီး စိတ်ဓာတ်တွေလည်း ကျနေသည်။ မသိခဲ့သော စာတွေအတွက်လည်း ရင်လေးနေမိသည်။

"ကလင် ကလင် ကလင်" အသံပေးသော စက်ဘီးသံကို အန်တီနှင့်ဟု မထင်၊ မင်းမင်းဟု ထင်နေသည်။ ဒီကောင့်ကို ဒုက္ခတွေ ညည်းပစ်မည်ဟု စိတ်ကူးဆဲ ဧည့်ခန်းထဲမှ မေမေနှင့် အန်တီနှင့်တို့၏ စကားသံကို ကြားရသည်။

"ကဲ ဘာဖြစ်တုန်း၊ ဆိုစမ်းပါဦး"

အန်တီနှင့်က ထုံးစံအတိုင်း ပြုံး၍ မေးသည်။ ဘယ်ကစ၍ ပြောရမှန်းမသိ။ စာအုပ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်ပြီး စပြောရန် စကားရှာသည်။

"ဟင် မျိုးမျိုး၊ နောက်နေ့ အန်တီနှင့်ဆီ မလာတော့ဘူးဆို၊ ဟုတ်လား၊ ဘာပြုလို့တုန်း" မေမေက အကုန်ပြောထားလိုက်ပြီ ထင်သည်။ အန်တီနှင့်က စိတ်တော့မဆိုး၊ မေးခွန်းများကို ဆက်တိုက်မေးနေသည်။

"အိမ်စာတွေ မလုပ်တတ်လို့ပါ"

"ရှင်းပြလိုက်တယ်လေ၊ မင်း ရှင်းပြတုန်းက နားမထောင်လို့ပေါ့၊ ကဲ ပြစမ်းပါဦး၊ ဘာလဲ နားမလည်တာ"

မျိုးမျိုး နားမလည်သည့် စာတွေထဲမှာ စာရှင်းတုန်းက နားမထောင်လိုက်မိတာတွေရော၊ အခြေခံမသိခဲ့တာတွေရော ပါနေ၏ ။ အန်တီနှင့်

သေချာရှင်းပြတော့ ချောချောမွေ့မွေ့ သဘောပေါက်သွားသည်။ အန်တီနှင့် စာရှင်းနေသောအချိန်မှာ အသက်ပင်ရှူရန် မေ့နေမိသလား မသိ။ သေသေချာချာ နားထောင်လိုက်တော့လည်း သင်ခန်းစာများသည် ထင်သလောက် မခက်။ အန်တီနှင့်မှာ ချွေးတွေ စီးကျနေအောင် ရှင်းပြရှာသည်။ အပြင်ဘက်မှာလည်း နေရောင်ကွယ်ပြီ။ လကတော့ မထွက်သေး။ အန်တီနှင့်က အမှောင်ထဲမှာ စက်ဘီးစီး၍ ပြန်ရန်ပြင်၏ ။ မေမေက စိတ်ပူစွာ။

"သူငယ်ချင်းရယ်၊ စက်ဘီးထားခဲ့၊ ငါ လိုက်ပို့ပါရစေ၊ မိုးချုပ်နေပြီ"

"ဘယ်ကလာ မိုးချုပ်ရမှာလဲ၊ ခုမှ ခုနှစ်နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတယ်၊ အပြင်ဘက်ကို ထွက်ကြည့်စမ်းပါ သူဌေးမရယ်၊ ဒီလိုပဲ မိန်းကလေးတွေ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေကြတာ ဇွဲနဲ့၊ သတ္တိနဲ့၊ ကဲ ငါ ပြန်မယ်" တဲ့။

မျိုးမျိုး ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ပြန်မပြောတတ်။ အန်တီနှင့် ပြောသမျှ ဆိုသမျှတွေကို ထူးဆန်းစွာ မှတ်သားနေမိ၏ ။

"ကဲ မျိုးမျိုး၊ နက်ဖြန် ကျောင်းလစ်ဖို့ လိုသေးလား"

မျိုးမျိုးက ပေါ့ပါးစွာရယ်လျက် သွက်သွက်လက်လက် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ "ဒါပဲကွ၊ သိလား၊ အခက်အခဲဆိုတာ ဖြေရှင်းဖို့ပဲ၊ ဖြေရှင်းပြီးသွားရင် ပြီးသွားပြီ၊ နောက်ဆုတ်၊ ထွက်ပြေး ရှောင်ပုန်းလို့တော့ ပြီးမယ်မထင်နဲ့၊ နောက်နေ့တွေတော့ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်နော်၊ ကြားလား ကလေး"

သွက်လက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပြန်သည်။ အန်တီနှင့်ကို စိတ်ထဲမှာ အလွန်ပင် အားကိုးမိ၏ ။ ကျေးဇူးလည်း တင်မိ၏ ။ ဒါပေမယ့် `ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဟုတော့ မပြောဖြစ်လိုက်ပါ။ ထိုသို့ ပြောရမည်ကိုပင် အားနာသလိုလို ဖြစ်နေသည်။

မျိုးမျိုး၏ စာသင်ရက် တစ်ပတ်သည် ခက်ခဲပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့ရသည်။ ပထမနေ့၏ လက်တွေ့ သင်ခန်းစာကြောင့် စာသင်ချိန်မှာ ဝီကေမစားရဲ၊ မငေးရဲ၊ ဆော့မနေရဲ၊ ဘောပင်နီလည်း မလှည့်ရဲ၊ စကားလည်း မများရဲတော့ပေ။ စာရှင်းချိန်မှာ အသေအချာ နားထောင်ထားလိုက်တော့ အတော်များများကို နားလည်သည်။ တချို့ကိုတော့ နားမလည်။

အတန်းငယ်တွေတုန်းက ပေါ့ခဲ့တာဟု အန်တီနှင့် ခဏခဏ ပြောသည့် "လျှပ်စီးဖြစ်ခဲ့တာကိုး" ဆိုသော စကား မှန်လွန်းနေတော့သည်။ အခက်အခဲများကို မမစိုးစိုးဝေနှင့် ရဲမင်းဦးတို့က ကြုံသလို ဖြေရှင်းပေးကြသည်။ သူတစ်ပါးထံမှာ တပည့်ခံချင်လေ့မရှိသော မျိုးမျိုးသည် ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ အဆင်ပြေသော လူကို "လုပ်ပါ၊ လုပ်ပါ၊ ဒါလေး တစ်ပုဒ်လောက်" ဟု လက်ဆွဲမေးရမှာ ဝန်မလေးတော့။ ဒီလိုမလုပ်လို့လည်း မဖြစ်။ အန်တီနှင့်၏ ဝန်းကျင်တွင် တော်သော တတ်သော ကြိုးစားသောသူများ ဝန်းရံခနေသည်။

ဖေဖေကတော့ မျိုးမျိုးထံ သုံးခါ ဖုန်းဆက်သည်။ "ငါ့သား သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်ဆိုတဲ့" တဲ့။ ဖေဖေထံမှ ကြားရသော ကြင်နာစကားတစ်ခွန်းသည် မျိုးမျိုးအတွက် တန်ဖိုးကြီးလှသော ဆုလာဘ်ပင်။

ဖေဖေကို စကားပြန်ပြောရမှာ သိပ်ဝန်မလေးတော့ဘဲ အန်တီနှင့်နှင့် စာတွေအကြောင်းကို အားရပါးရ ပြောမိသေး၏။ ဖေဖေက "သားကို တွေ့ချင်လို့ နောက်လလောက်တော့ ရန်ကုန်ကို အစည်းအဝေး သွားရင်း လှည့်ဝင်လာခဲ့ဦးမယ်" ဟု ဆိုသည်။

"ကြိုးစား ကြိုးစား၊ ဖေဖေလာမှ သားကို ဒင်နာ လိုက်ကျွေးမယ်" ဟု ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ အစားကောင်းကြိုက်သော မျိုးမျိုးက အလွန်ပျော်ရွှင်သွားပြီး စိတ်တွေလည်း လန်းဆန်းသွားသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေသည် မျိုးမျိုး၏ နေ့များ ဖြစ်သည်။ ထိုအတိုင်းပင် မေမေ သတ်မှတ်ပေးခဲ့၏ ။ စနေနံနက်သည် မျိုးမျိုးကို ထုံးစံဆီသို့ ပြန်ခေါ်သွား၏ ။ ကျောင်းတက်ရသော နံနက်တွေလို စောစော မထ၊ နိုးတော့ နိုးနေသည်။ ဒါပေမယ့် အခွင့်ကောင်းယူကာ မထဖြစ်၊ ဟိုဘက်လိုမ့်လိုက်၊ ဒီဘက်လိုမ့်လိုက်နှင့် ဇိမ်ယူနေသည်။ ပြီးခဲ့သော တစ်ပတ်လုံးက ပင်ပန်းခဲ့တာဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုချသည့်အနေဖြင့် ဦးနှောက်ဆေးရန် စဉ်းစားသည်။

မျိုးမျိုး၏ ဦးနှောက်ဆေးရန် နည်းလမ်းက များများစားစား ရှိတာ မဟုတ်။ မင်းမင်းတို့တတွေနှင့် အချိန်ဖြုန်းခြင်းပင်။ ကိုပိုင်ကြီး၏ ထူးဆန်းသော စကားများကို နားထောင်၊ မိုးအောင်နှင့် အတွတ်တို့၏ ဟာသတွေကို ရယ်မော၊ မင်းမင်းက ဂစ်တာတီးလျှင် သီချင်းလိုက်ဆို၊ ဒါပါပဲ။ ဘာမှ ထူးဆန်းထွေလာမဟုတ်ပေမယ့် ထိုသို့ နေရတာ ကလေးကိုပင် မျိုးမျိုးက ခုံမင်နှစ်သက်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ရောက်သွားတော့ သူတို့က ဘာမသိညာမသိနှင့် စတင်အပြစ်ပြောသည်။

"ဟေ့ကောင် နေနိုင်လိုက်တာကွာ၊ ငါတို့ မင်းအိမ်ကို လာလာပြီး မှာထားတာ ပြန်ပြောမပြဘူးလား၊ ညတိုင်း စောင့်တယ်"

"မင်းတို့ကလည်း ငါကျွတ်နေတာတော့ မသိဘူး၊ ညဆို အိမ်စာတွေလုပ်ရတာ ကွ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျောင်းက ပြန်လာပြီးရင် မချောင်ဘူး"

"ဒါတော့ မင်းရွေးတဲ့လမ်းပဲ"

"ဟာ ငါကျပ်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ ကဲ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ မဟုတ်ရင် ဖေဖေဆီ သွားရမှာ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ သိရဲ့သားနဲ့၊ ခုဆို ဒီလိုတွေ့ရသေးတယ်"

"ထားပါတော့၊ ထားပါတော့၊ မင်းကို ဟိုကောင်မလေးက မေးနေတယ် သိလား"

"ဘယ်ကောင်မလေးလဲ"

"ဟိုလေကွာ မဲ့လေးနဲ့၊ စက်ဘီးခရမ်းလေးစီးပြီး ခရမ်းရောင်လေး သိပ်ဝတ်တာကွာ၊ မင်းတောင် သူ့စက်ဘီး သော့ကျပ်တုန်းက ဖွင့်ပေးဖူးသေးတယ်လေ၊ ဟို စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ"

"ဪ... အေး မှတ်မိပြီ၊ ဘာမေးတာလဲ"

"ဟို ဆံပင်နီနီဝဲလေးနဲ့ ဂျပန်လေးရောတဲ့"

"ဘာ ငါ့ကို ဂျပန်လေးတဲ့လား၊ ဟား ဟား" မျိုးမျိုးက သဘောကျသွားသည်။ သူ့ကို ဟိုလူက ပြော၊ ဒီလူက ပြောနှင့် ဂျပန်မင်းသားလေးအတိုင်းပဲဆိုတာ မျိုးမျိုးကြိုက်သော စကားဖြစ်သည်။ ခရမ်းပြာ ကောင်မလေးက မေးသောကြောင့် ပိုပြီး ရွှင်မြူးသွားသည်။ ဪ အရင်နေ့ညဦးတွေတုန်းက အိမ်စာတွေနှင့် နပန်းလုံးပြီး ဒီကောင်တွေထိုင်သော ဓာတ်တိုင်အောက်ကို မြင်ရသည့် အိမ်အတွင်းခန်း ပြတင်းပေါက်ကိုတောင် မဖွင့်ဖြစ်ခဲ့။

"မင်းတို့က ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ"

"ကျောင်းတက်နေတယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့ ဘယ်ကျောင်းလဲ ဆက်မေးတယ်" မျိုးမျိုးက ပို၍ ပြုံးသွား၏ ။ "ပြောလိုက်လား၊ ပြောလိုက်လား၊ သူကရော ဘယ်နှတန်းလဲ၊ ဘယ်မှာ တက်နေတာတဲ့လဲ"

"ဟေ့ကောင် ငါတို့တွေနဲ့ ဝေးနေရင် မင်း ဒါတွေ လွတ်သွားမယ်၊ ဒါ အကင်းပဲ ရှိသေးတာနော်"

"မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ ငါ့ကို ပညာမပေးကြပါနဲ့၊ ငါ ရေရေလည်လည် ကျွတ်နေတာ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို တကယ်သနားသင့်တယ်"

"မသနားပါဘူး၊ ငါတို့လိုမှ မနေတာ၊ သစ္စာဖောက်" အားလုံးက သူ့ကို သစ္စာဖောက်ဟု ဝိုင်းပြောကြ၏ ။ ကိုပိုင်ကြီးက မျိုးမျိုးကို စာမေးပွဲတစ်ခု

စစ်မည်ဆိုသည်။

"ဟေ့ကောင် မင်း တို့ပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တာ မဖောက်တာထက်
ဟိုဓာတ်တိုင်ကို ခဲနဲ့မှန်အောင် ပေါက်နိုင်သေးလား" တဲ့။

"ကြည့်" ဟု ဆိုပြီး မျိုးမျိုးက မတုံ့မဆိုင်းနှင့် ဓာတ်တိုင်ကို
ခဲနှင့်ပေါက်ပြသည်။ မမှန်ပါ။ နောက်တစ်လုံးလည်း မမှန်။ နောက်တစ်လုံးလည်း
မမှန်။ သူ လက်ပျက်သွား၏ ။

"မင်း ငါးရက်ပျက်တဲ့အတွက် ဓာတ်တိုင်ကြီး စိတ်ကောက်သွားတာ။
ဟေ့ကောင် ဒါ ဓာတ်တိုင်ပဲ ရှိသေးတယ်နော်၊ ကောင်မလေးဆို မလွယ်ဘူး မင်း"

မျိုးမျိုးက ဘာကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်မှန်းမသိ။ စိတ်လည်း
ညစ်သွားသည်။ ဒီသူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့ပြန်တော့လည်း ဘာရယ်ဟု
ပြောစရာမရှိပေမယ့် စကားတွေက ပြောလို့မကုန်။ ဒီလိုနေရတာ
အလွန်ပင်ပျော်မွေ့လှသည်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးသာ ဖြေပြီးပြီဆိုလျှင်တော့
အနည်းဆုံး တစ်လလောက် အခွင့်အရေးဆိုပြီး သူတို့တွေနှင့်သာ
နေ့ရောညဦးပိုင်းပါနေရန် စိတ်ကူးထားသည်။ စာမေးပွဲကို ကောင်းကောင်း
ဖြေပြီးပြီဆိုတော့ မေမေကလည်း ခွင့်ပြုမည်ထင်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာတော့
ခွင့်ပြုပြု၊ မပြုပြု ဇွတ်ပင် ပူဆာမည်။ မျိုးမျိုးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည်
အမှန်တကယ်ပင် ဆေးလိပ်လည်း မသောက်၊ ကွမ်းလည်း မစား၊ သူများကိုလည်း
မစမနောက်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း ရန်မဖြစ်ဖူးခဲ့ကြပါ။ ထို့ကြောင့်
သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူကောင်းများဟူ၍ သာ သတ်မှတ်ထားကြသည်။

"မင်း မနက်ဖြန် လာမှာလား"

"လာမှာပေါ့ကွာ လာမှာပေါ့၊ မနက်ဖြန် မေမေက တစ်နေ့ကုန်
သွားမယ်ထင်တယ်၊ ပြင်ဦးလွင် တက်ရမှာတဲ့။ ငါ့တောင် ခေါ်နေသေးတယ်။ ငါ
မလိုက်ဘူး၊ အိမ်စာတွေ လုပ်ရမှာလိုပဲ ပြောထားတယ်"

"အေး ကောင်းတယ်၊ လာခဲ့၊ ငါတို့ တစ်နေရာသွားကြမလို့"

"ဟင် ဘယ်နေရာလဲ အဝေးကြီးလား"

"မဝေးပါဘူး။ ကိုပိုင်ကြီးက သူ့ရဲ့ပန်းချီကိစ္စအတွက် လူတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့မှာ အဲဒါ ဟိုတောင်ခြေနားက ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုမှာပဲ။ ပြီးတော့ ငါတို့သွားနေကျ စာအုပ်အငှားဆိုင်လေးမှာ ညနေခင်း သွားထိုင်မယ်လေ၊ မင်းရဲ့ ခရမ်းရောင်လေး လာချင်လာမှာပေါ့"

"အိုကေ ငါ ခုတောင် ပျော်နေပြီ"

မျိုးမျိုးက တကယ်ပင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်သွားသည်။ အကုန်လုံးကိုလည်း မေ့သွားသည်။ အိမ်စာတွေကိုရောပေါ့။ အိမ်ခြံထက်ဆီမှ မမမိကြွယ် လှမ်း၍ ဆက်သွယ်သော ဦးထုပ်ဝါကလေးကို မြင်မှ အိမ်ဘက်သို့ အမြန်ပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။

တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့လုံးကတော့ မျိုးမျိုးအတွက် `ရှယ်' နေ့ပင်။ မေမေက နံနက်အစောကြီး အိမ်မှထွက်သွားသည်။ ဘွားဘွားလည်း ပါသွားသည်။ ပြင်ဦးလွင်မှ ကျောင်းရေစက်ချတစ်ခုကို မေမေနှင့် ဘွားဘွား သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ မျိုးမျိုးသည် နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ စက်ဘီးသုံးစီးနှင့် ဖြစ်သည်။ စက်ဘီးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ နင်းကြသည်။ မျိုးမျိုးကတော့ လူတင်ပြီး သိပ်မနင်းနိုင်ပေ။ ဟိုကောင်တွေက မျိုးမျိုးကို မင်းသားဟု ခေါ်ကြသည်။ ကိုပိုင်ကြီးပေးသော နာမည်ပင် ဖြစ်သည်။

"မင်းသား အလေ့အကျင့် အများကြီး လိုသေးတယ်" ဟု ဆို၏ ။

မျိုးမျိုးက မသိနားမလည်စွာပင် "ဘာအလေ့အကျင့်လဲ ဟင်" ဟုမေးတော့ ကိုပိုင်ကြီးက "မင်း သိပ်ကို ချမ်းသာချင်တာပဲလား" ဟု မေးပြန်သည်။

"ကိုပိုင်ကြီးကလည်းဗျာ၊ မချမ်းသာချင်တဲ့လူ ရှိလို့လား" မျိုးမျိုးက ပြန်မေးတော့ ကိုပိုင်ကြီးကရယ်လျှင် "မချမ်းသာပေမယ့် ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်နေရရင် စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းတယ်ကွ" ဟု ပြောသည်။

မျိုးမျိုးသည် ကိုပိုင်ကြီးကို သိပ်နားမလည်ပေ။ တွေ့ရတာ လည်း သိပ်တော့ မကြာတတ်သေး။ ကိုပိုင်ကြီးက မိုးအောင်၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မိုးအောင်ရယ်၊ အတွတ်ရယ်၊ မင်းမင်းရယ်သာ မျိုးမျိုး၏ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းတော့လည်း မဟုတ်ခဲ့ကြ။ မျိုးမျိုး ငယ်ငယ်ကတည်းက နေခဲ့သော အလယ်တန်းကျောင်းကလေးမှာတော့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းများ ရှိခဲ့သည်။ မင်းမင်းတို့ကတော့ ကိုးတန်းသို့ တက်သောနှစ်၊ အထက်တန်းကျောင်းကြီးကို ပြောင်းပြီးမှ တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ မည်သို့ဆိုစေ။ မျိုးမျိုးသည် တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ အပေါင်းအသင်းကို ခုံမင်နှစ်သက်သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေက မျိုးမျိုးကို ချစ်မှန်းသိ၏ ။ ဘွားဘွားကလည်း မျိုးမျိုးကို သိပ်ချစ်၏ ။ မမမိကြွယ်ကလည်း မျိုးမျိုးကို အစဉ်အလိုလိုက်ပြီး ချစ်ခဲ့၏ ။ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေလို ပြောချင်တာပြော၊ စားချင်တာ စား၊ ပျော်ချင်သလို ပျော်ရတာ မျိုး မဟုတ်တော့ မျိုးမျိုး၏ အချိန်များစွာကို သူငယ်ချင်းများနှင့်သာ အတူနေချင်ခဲ့သည်။ တစ်ပတ်တိတိ စာကျက်ခဲ့ရသော မျိုးမျိုးသည် ရတောင့်ရခဲ ရက်ကလေးကို အပြည့်အဝပျော်ရန် အားကြိုးမာန်တက် မျှော်ခဲ့ရ၏ ။

ခုတော့ အတော်လေးပင် မျှော်ရကျိုး နပ်ခဲ့သည်။ ကိုပိုင်ကြီး၏ အသိမိတ်ဆွေက အနည်းငယ် အသက်အရွယ်ကြီးပြီဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပင်။ ပန်းချီဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ ကဗျာဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်မှာ ပန်ချီကားတွေ အများကြီးကို တွေ့ရသည်။ ထိုသူက ခြေမသန်ရှာပေ။ ဒါပေမယ့် တော်တော်အလုပ်လုပ်နိုင်သူ ဖြစ်ဟန်တူ၏ ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဝိနိပိန်လေးနှင့် မလိုက်အောင်ပင် သူ့ဆွဲထားသော ပန်းချီကားတွေက များနေသည်။

"ခင်ဗျားကတော့ ဟန်ကျတယ်ဗျာ။ ဒီကားတွေ ပြပွဲတင်ပြီးရင် အရမ်းကို စိုပြည်သွားမယ်"

"အင်း ကံပေါ့ကွာ၊ မင်းက သူများကိုသာ ပြောနေတာ၊ ရေးလေးကွာ၊ ပြီးတော့ ပွဲခင်းပေါ့။ ဒီလိုပဲ စရတာ ၊ မင်းစိတ်ကူးလည်း ကောင်း၊ လက်ရာလည်း မြောက်သားနဲ့" ဆိုတော့ "မလွယ်ဘူးဗျ၊ ဈာန်မဝင်ဘူး" ဟု ကိုပိုင်ကြီးက ခေါင်းခါပြသည်။

"စိတ်နဲ့ ဆိုင်တာပါကွာ၊ စိတ်ကို ဆွဲယူပေါ့"

ထိုပန်းချီဆရာကြီးက ကိုပိုင်ကြီးကို ကောင်းကောင်း ဆုံးမနေ၏ ။ ကိုပိုင်ကြီးကတော့ အရာရာကို ညည်းညူနေဆဲ။ နောက်ပြီး သူ ပန်းချီမဆွဲဖြစ်သည့် ကိစ္စကို သူတစ်ပါးတွေအား အပြစ်တင်အကြောင်းရှာပြီး ပြောနေဆဲ၊ နောက်တော့ အားလုံး ပြန်လာကြသည်။ တောင်ခြေနားက ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို ရောက်တော့ "အားလုံး ခဏနားမယ်ဟေ့" ဟု ကိုပိုင်ကြီးက ပြောသည်။ ဆိုင်သည်။ အသုပ်ဆိုင်ကလေး။ ကိုပိုင်ကြီးကတော့ ထိုဆိုင်ကလေးနှင့် အတော်ကို ခင်မင်နေပုံရသည်။ သူက ဆိုင်ထဲသို့ စွတ်ဝင်သွား၏ ။ ပြီးတော့ ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်တွေယူ၍ ထွက်လာသည်။ ရေအေးပုလင်းထင်၍ ရေငတ်ငတ်နှင့် ဝိုင်းသောက်မည် လုပ်တော့မှ အနံ့ရသည်။

"ဟာ ကိုပိုင်ကြီး အရက်တွေလား"

"နည်းနည်းပါကွာ၊ ငါ ပင်ပန်းလို့၊ အမောပြေ မင်းတို့ အသုပ်စားမလား၊ ဒီဆိုင်က ကောင်းတယ်" ဟု ပြောသည်။ မျိုးမျိုးက နည်းနည်း ကြောက်သွား၏ ။ "ဟင် မသောက်ပါနဲ့ဗျာ။ မကောင်းပါဘူး"

"ဟား ဟား ဟား မင်း အခြောက်လား" ကိုပိုင်ကြီးက ရယ်၏ ၊ သူ့အသံကြီးကိုက ဘာမှမသောက်ရသေးခင်မှာကို ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။

"ပြန်ကြစို့ဗျာ" မျိုးမျိုးက မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့် ထသည်။

"ထိုင်ကွာ မင်းကလည်း အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ" မျိုးမျိုး၏ အနီးမှာ ထိုင်နေသော ကိုပိုင်ကြီးက မျိုးမျိုး၏ လက်ကို တင်းတင်းဆွဲ၍ ထိုင်စေသည်။ မင်းမင်းက ရယ်လျက် "ကိုပိုင်ကြီးသောက်တာ မင်း မတွေ့ဘူးလို့၊ တစ်ခွက်လောက် ဝင်သွားရင် အရမ်းပျော်စရာ ကောင်းတာ" ဟု ဆိုသည်။ မိုးအောင်က ကိုပိုင်ကြီးကို ငဲ့ပေးသည်။ အတွတ်က အသုပ်နှင့် အသားကြော်များ မှာသည်။ ပြီးတော့ ဗိုက်ဆာဆာနှင့် စားကြသည်။ မင်းမင်း ပြောသလိုပင် ကိုပိုင်ကြီးက အရက်ဝင်သွားမှ ပိုပြီး သဘောကောင်းလာသည်။ ညီလေးတို့၊ ညီလေးတို့နှင့် သီချင်းတွေ ဆိုပြ၊ ကပြ၊ ဟာသတွေ ပြော၊ အို... အချိန်တွေက ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်း မသိ။ နေပင် မရှိတော့။ ညနေစောင်းနေပြီ။

"ကဲ ညီလေးတို့ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို နှစ်ဘီးယာဉ်ပေါ်မှာ တင်နင်းခဲ့ကြတော့ ပြည်တော်ပြန်မယ်"

ဒီလိုတော့လည်း ကိုပိုင်ကြီးသည် တကယ်ပင် ချစ်စရာ ကောင်းနေပြန်သည်။ အထူးသဖြင့် မျိုးမျိုးတို့ သုံးယောက်ကို လုံးဝ မသောက်ခိုင်း။ အတွတ်က "တစ်ဝိုက်လောက်" ဟု တောင်းသောက်တာကိုပင် "သေချင်လို့လား" ဟု လှည့်၍ ကြိမ်းသည်။ မျိုးမျိုးသည် အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကိုပိုင်ကြီးအကြောင်းကိုသာ တွေးလာခဲ့သည်။ ပန်းချီဆရာကြီး အိမ်မှာတုန်းက ညည်းညူးလွန်း၍ မကြိုက်၊ အရက်သောက်မည်ဆို၍ ကြောက်လန့်။ သောက်ပြီးပြန်တော့ ဟာသတွေ လုပ်သဖြင့် ပျော်ရွှင်။ ညီလေးတို့၊ ညီလေးတို့နှင့် သူ့ဘဝ စိတ်ညစ်ရတာ များကို ပြောပြခဲ့ပြန်တော့ သနား။ မျိုးစုံပင် ခံစားခဲ့ရသည်။ အားလုံးနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ပြီး အိမ်ခြံဝကိုရောက်သောအခါမှာတော့ မျိုးမျိုး ရင်တုန်ရလေပြီ။

"အန်တီနှင့် လာသွားတယ်၊ နင် ဘယ်တွေ လျှောက်လည်နေတာလဲ၊ ငါ့မှာ ရှာလိုက်ရတာ ၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး၊ အန်တီနှင့်ကို အရမ်းအာနာစရာ ကောင်းတယ်၊ သူ မအားတဲ့ကြားက နေပူကြီးထဲမှာ နင် အိမ်စာတွေ မလုပ်တတ်မှာ

စိုးလို့တဲ့။ လိုက်လာရှာတာ။ စက်ဘီးပေါ်က ဆင်းတော့ ချွေးတွေကို ရွဲလို့"

မျိုးမျိုး ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်၊ အားလည်း နာ၊
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်။ ခုမှပင် အိမ်စာများကို သတိရ၏။ ကျောင်းပိတ်ရက်
နှစ်ရက်အတွက် ပေးလိုက်သော အိမ်စာများကို အပြေးအလွှားပင်
လုပ်ရပေတော့မည်။ စနေနေ့က တစ်နေ့ကုန် သူငယ်ချင်းများနှင့်။ ညကျတော့
မကစားရတာ ကြာပြီဖြစ်သော တီဗီဂိမ်းကို ညဆယ့်တစ်နာရီအထိ ကစား။
တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့လုံး လျှောက်လည်။

"မမမိကြွယ်က ဘာပြောလိုက်လဲ"

"မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာလို့ ပြောတာပေါ့"

"ဟာ သွားပြီဗျာ၊ နည်းနည်းပါးပါး ပေါ့အောင်ပြောပြပေးဘူးလား"

"ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ၊ နင့် လုပ်ပေါက်က ငါပါ မေမေ ပြန်လာရင်
ဆူခံရမှာ၊ ငါ စိတ်ညစ်တယ် သိလား"

နှစ်ယောက်စလုံး တကယ်ပင် စိတ်ညစ်ကြသည်။ မျိုးမျိုးက ခဏနားပြီး
ရေချိုး၏။ ထိုအချိန်မှာ မေမေနှင့် ဘွားဘွား ပြန်လာသည်။ မေမေသည်
လမ်းမှာကတည်းက မျိုးမျိုးကို အတော်လေး စိတ်တိုလာပုံ ရ၏။ ဘွားဘွားက
အန်တီနှင်းကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ဆိုပြီး ပြင်ဦးလွင်ကအပြန်မှာ အန်တီနှင်းဆီ
ဝင်ကြတော့ မျိုးမျိုး၏ သတင်းကို အိမ်ပြန်မရောက်ခင် ကတည်းက
သိနှင့်ခဲ့ကြပြီးလေပြီ။

"နင် သိပ်မိုက်တယ်၊ လူကြီးတွေက နင့်အတွက် ဒါလောက်
လုပ်ပေးထားတာတောင် နည်းနည်းလေးမှ နားလည်မှု မရှိဘူး၊ တော်ပြီး နင်
သွားတော့။ နင့်အဖေနဲ့မှပဲ ဖြစ်မယ်၊ မနှင်းကို အရမ်းအားနာစရာ ကောင်းတယ်"

မေမေက မဆုံးနိုင်အောင် ဆူပူနေတော့၏။ ဘွားဘွားသည်ပင်

မျိုးမျိုးကို မဆူစဖူး ဆူပူကြိမ်းမောင်း၏။ ဒီကနေ့ ဘယ်သွားတာလဲဟု
ဘွားဘွားရော၊ မေမေရော၊ မမမိကြွယ်ပါ ဝိုင်း၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းကြသည်။
မျိုးမျိုးကတော့ စာကျက်ရမည့်အချိန်၊ အိမ်စာလုပ်ရမည့် အချိန်တွေကို လွန်စွာပင်
နာမြောလျက် စိတ်အိုက်ပင်ပန်းလိုက်ပုံက ဘယ်ကို ထွက်ပြေးရမှန်း မသိအောင်ပင်။
နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘာအိမ်စာမှလည်း မည်မည်ရရ မလုပ်လိုက်ရ။ ဘာစာမှလည်း
မကျက်လိုက်ရတဲ့ တနင်္ဂနွေညကို လွန်မြောက်ခဲ့ရသည်။ ညက တော်တော်နှင့်
အိပ်မရ၊ စာလည်း ကျက်လို့မရ။ အိပ်ပျော်သွားပြန်တော့လည်း အိပ်မက်ဆိုးတွေ
မက်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ အန်တီနှင့်က မျိုးမျိုးကို ဆူးတွေပါသော တုတ်ကြီးနှင့် လွှဲ၍
လွှဲ၍ ရိုက်ခဲ့သည်။ မျိုးမျိုးက ငို၍ ငို၍ ပြေးရသည်။ လန့်ပြီးပြန်နိုးတော့
တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွှဲပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်မှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်။

ကံတရားသည် အံ့သြဖွယ်ကောင်းစွာပင် မျိုးမျိုးဘက်မှာ ရှိနေသည်။
ကံကောင်းတာတော့ မဟုတ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါက်ရသွားခြင်းပင်။
နံနက်လင်းတာကိုပင် မသိနိုင်လောက်အောင် မျိုးမျိုး ဖျားနေသည်။ တံခါးကို
မမမိကြွယ် တဒုန်းဒုန်းထုနေပေမယ့် တံခါးဆီ ရောက်အောင် လမ်းလျှောက်ဖို့
ခက်နေ၏။ ကြိုးစားအားယူပြီး ထလျှောက်၊ တံခါးဖွင့်၊ တော်တော်နှင့်
စကားမပြောနိုင်။ လည်ပင်းတွေက တအားနာနေသည်။ ခေါင်းတွေကလည်း
ဒိန်းဒိန်းမြည်အောင် ကိုက်ခဲ့နေသည်။ မေမေသိတော့မှ ပြူးပြူးပျာဟုနှင့်
အန်ကယ်ဦးစိုးဝင်းအောင်ကို အမြန် ဖုန်းဆက်ခေါ်ရသည်။ မေမေက ရဲမင်းဦးနှင့်
ဇင်လင်းကို အန်တီနှင့်ဆီ လိုက်ပို့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၊
ခွင့်တိုင်နေချိန်မှာတော့ ဘာမှမသိတော့သော မျိုးမျိုးကို
အန်ကယ်ဦးစိုးဝင်းအောင်နှင့် အန်တီဒေါ်လီတို့က အရေးတကြီး
ကုသပြုစုနေရလေပြီ။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးသည် မျိုးမျိုး၏ စိတ်နှင့် ကိုယ်သည်
ကပ်နေဟန်မတူ။ ဘယ်သူတွေ ဘာလာလုပ်မှန်းကို မသိ။ အဖျားက

တော်တော်ကြီးနေသည်။ ညဦးပိုင်းရောက်မှ အဖျားကျသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့လည်း မတက်နိုင်။ အဖျား၏ ဒဏ်ကို ခံစားရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို နောင်တရမဆုံး ရှိနေသည်။ စာတွေလည်း အများကြီး လွတ်နေပြီ။ မျိုးမျိုး၏ အဖျားကြီးပုံကို သိသွားကြသော မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများက လာပြီးမေးကြသည်။ သုံးရက်လောက်နေမှပင် ကတုန်ကယင်နှင့် လမ်းစလျှောက်နိုင်သည်။ ဘယ်သူတွေ လာမေးသော်လည်း မျိုးမျိုးအတွက် မပြည့်စုံ၊ မျိုးမျိုးမျှော်နေမိတာက အန်တီနှင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ရက် လာမလား၊ တစ်ရက်လာမလားနှင့် မျှော်နေမိသော်လည်း အန်တီနှင့်က ရောက်မလား။ မျိုးမျိုးကို စိတ်ဆိုးစိတ်ပျက်၊ စိတ်ကုန်သွားပြီထင်ပြီး ဝမ်းနည်းနေသည်။ အိမ်ရှေ့မှ စက်ဘီးသံကြားတိုင်း အန်တီနှင့်လားဟု မျှော်ရသည်။ မေ့ကို "အန်တီနှင့် ဘာလို့မလာတာလဲ" ဟု မမေးရဲ။ ရဲမင်းဦးနှင့် ဇင်လင်းတို့ လာသောအခါ မရဲတရဲ မေးကြည့်ရ၏ ။

"အန်တီနှင့်က ငါ့ကို ဘာပြောလဲဟင်" ဆိုတော့...

"သက်သာလားလို့ မေးတယ်၊ အန်တီနှင့်က မအားဘူးကွ၊ အလုပ်အရမ်းရှုပ်တာ၊ နေ့တိုင်းတော့ မေးတယ်၊ လာဦးမယ်လို့လဲ ပြောတယ်" ဟု ရဲမင်းဦးက ပြန်ပြောပြသည်။ ရဲမင်းဦးထံမှ စာများကို ယူ၍ ကူးရသည်။ မမစိုးစိုးဝေကလည်း ကူ၍ ကူးပေးသည်။ ဇင်လင်းကတော့ စာလည်းကူးပေး။ ရှင်းလည်းရှင်ပြ။ မမစိုးစိုးဝေကလည်း စာရှင်းပြတော့ မလိုက်နိုင်သော စာများ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နားလည်လာသည်။

မျှော်လင့်မထားသော ညရှစ်နာရီလောက်တွင် အန်တီနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ အန်တီနှင့်၏ စာသင်တန်းတွေက အလွန်များသည်။ များရတဲ့အထဲ ပညာဒါနလည်း ပြုသေးသည်။ အန်တီနှင့်မှာ တစ်နေ့လုံးအတွက် ပြေးလွှားစာသင်ချိန်များကို နှုတ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ကိုယ်ပိုင်ချိန် တစ်နာရီလောက်သာ ကျန်လိမ့်မည်။ ဒါပေမယ့် အန်တီနှင့်၏ မျက်နှာမှာ

ပင်ပန်းမှုများကို မမြင်မတွေ့ရ။ အမြဲပင် ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည်။

"ကဲ ကလေး ပြောစမ်း မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဖျားသလဲ"

အန်တီနှင့်က ပြုံးစစနှင့် မေးသည်။ မေမေတို့ ဘွားဘွားတို့ မမမိကြွယ်တို့ကို မပြောခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့က အကြောင်းတွေကို အကုန်ပြောပြမိသည်။ မျိုးမျိုး ဘာကြောင့်ဖျားသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အသိဆုံးပင်။ ထိုနေ့က နေပူပူကြီးထဲမှာ စက်ဘီးစီး၊ အသုပ်ဆိုင်ကလေးကို ရောက်တော့ လက်လှုပ်ရေတွင်းကလေးကို တွေ့၏။ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆော့ကြည့်သည်။ မောင်းတံလေးကို ဆောင့်ချိုးလိုက်တိုင်း ရေတွေထွက်လာတာကို သဘောကျတော့ ဘယ်သူမှမခိုင်းဘဲ ရေတစ်ကန်ပြည့်အောင် ဆွဲလှုပ်ပေးလိုက်သေး၏။ မင်းမင်းတို့နှင့် စကြ၊ နောက်ကြတော့လည်း ရေတွေစိုလို့။ ခြေထောက်တွေ ဆေး၊ လက်တွေဆေး၊ မျက်နှာတွေ သစ်၊ ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

"အပျော်ကျူးတော့ ဖျားရော"

အန်တီနှင့်က မှတ်ချက်ချသည်။ အိပ်မိကထဲကလို ဆူးပါသော တုတ်ကြီးနှင့် မရိုက်ပေမယ့် မျိုးမျိုး၏ အသည်းနှလုံးထဲမှာ စွဲသွားစေသော စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ပြောခဲ့လေသည်။

"မင်း မဆိုဘူး၊ မမိုက်ဘူး၊ မရိုင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘာမဟုတ်သလဲ ဆိုရင် မင်းကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းအောင် မနေတတ်သေးတာပဲ။ အဲဒါရဲ့အပြစ်ကို မင်း သိလား၊ အချိန်တွေကို ဖြုန်းနေတာ၊ အချိန်ဖြုန်းတယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်က တကယ့်ကို ကြီးမားတဲ့ အန္တရာယ်တစ်ခုပဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်နေရတယ်။ မလုပ်နိုင်သရွေ့ ဒီလူ အလကားပဲ။ အသုံးမကျဘူး၊ သူများကို အပြစ်တင်နေတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလိုအပ်ဘဲ ညှာတာသနားနေတာ၊ အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ယောင်လည်လည် လုပ်နေတာ၊

ဒါတွေအားလုံးဟာ အချိန်ဖြုန်းတဲ့အထဲမှာ ပါတယ်။ အချိန်ဖြုန်းတဲ့လူဟာ မကောင်းတာ မလုပ်ပါဘူး၊ မဟုတ်တာ မလုပ်ပါဘူး ဆိုပေမယ့် အသုံးမကျတဲ့လူပဲ ဖြစ်မယ်" တဲ့။

အန်တီနှင့် ပြန်သွားသော်လည်း အန်တီနှင့် ပြောခဲ့သော စကားများက မျိုးမျိုး၏ ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေအောင် အထပ်ထပ် မြည်ဟည်း၍ ကျန်နေခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံး မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေမိတာကတော့ ကိုပိုင်ကြီးပင်။ ကိုပိုင်ကြီးကို ထူးဆန်းသူဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ သဘောကျမိတာတွေလည်း ရှိသည်။ ကြောက်လန့်တာလည်း ရှိသည်။ သူ့ကို ဟိုပန်ချီဆရာကြီးကတောင် စိတ်ကူးကောင်းသည်။ လက်ရာမြောက်သည်ဟု ချီးကျူးရသည်။ သို့သော် သူ အလုပ်မလုပ်။

နောက် မိုးအောင်နှင့် အတွတ်။

သူတို့တတွေလည်း ဆင်းရဲတာကို အကြောင်းပြ၍ ညည်းညည်းညူညူနှင့်ပင် စာနှင့်အလှမ်းဝေးနေ၏ ။ မင်းမင်းကတော့ သူ့မိထွေးကို အပြစ်တင်သူဖြစ်သည်။

မျိုးမျိုးသည် သူငယ်ချင်းများ အားလုံးပေါ်တွင် အန်တီနှင့်၏ စကားနှင့် ချိန်ထိုးနှိုင်းဆပြီးမှ ကိုယ့်အလှည့်အဖြစ် စဉ်းစားမိသည်။

"မဆိုးမမိုက်ပေမယ့် ယောင်လည်လည် အချိန်ဖြုန်းနေတာလည်း အပြစ်" တဲ့။ မျိုးမျိုးသည် အန်တီနှင့်၏ စကားကို ကြားရသည့်အချိန်ထိ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ယောင်လည်လည်လုပ်၍ အချိန်ဖြုန်းခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ အန်တီနှင့်ကိုင်ခဲ့သော ဆူးပါသည့် တုတ်ကြီးကို မျိုးမျိုး ကိုယ်တိုင်ကိုင်၍ ပြန်ရိုက်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

"သားရဲ့အပျင်းစိတ်တွေ အဖျားနဲ့အတူ ပါသွားပြီ မေမေ" ဟု

မေမေ့ကိုတော့ ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ ပြောဖြစ်သည်။ နေကောင်းသည့်နေ့မှစ၍ စာတွေကို
သေသေချာချာ ပြန်ကျက်သည်။ စာအုပ်နှင့် မတွေ့ရသေးခင်မှာ မျိုးမျိုး၏ စိတ်ထဲ၌
အင်အားတွေအပြည့် ရှိနေခဲ့သော်လည်း စာနှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
တွေ့ရသောအချိန်မှာတော့ အလွန်ပင် စိတ်ညစ်စရာကောင်းလှသည်။ ဘာစာမှ
ဟုတ်တိပတ်တိ မသိ။ အောက်ခြေသင်ခန်းစာများကို နားမလည်ခဲ့သမျှ
စာကျက်တိုင်း စိတ်ညစ်ရတော့သည်။ ထိုအခက်အခဲများကို ဖြေရှင်းပေးသူမှာ
အန်တီနှင့်သာ ဖြစ်သည်။

မျိုးမျိုး အံ့သြမိ၏ ။ အန်တီနှင့်ဆိုတာ ဒေါသမကြီးတတ်သော၊
စိတ်မဆိုးတတ်သော၊ နှင်းကဲ့သို့ အေးမြနေသူလား။ အစဉ်အေးမြနေသော
အန်တီနှင့်၏ စိတ်ရှည်သဘောကောင်းမှုကို အံ့သြစွာပင် ကျေးဇူးတင်မိသည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် စာတွေနားလည်လာသည်။ ဒါပေမယ့် မျိုးမျိုး၏ စနေ၊
တနင်္ဂနွေများကိုတော့ အိမ်ထဲမှာပင် ကန်ဆုန်းခဲ့ရသည်။ သူများထက် ပို၍
နောက်ကျနေသောသူမို့ ပို၍ ကျက်မှတ်လေ့လာရတော့သည်။ ဒါကိုပင်
ကိုပိုင်ကြီးတို့က တွေ့သည်နှင့် တင်္ဂါဂျီ။

တစ်နေ့မှာတော့ မင်းမင်း ရောက်လာသည်။ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့်
"ဟေ့ကောင် ရော့" ဆိုပြီး စာအိတ်ကလေးတစ်အိတ် ပေးသွားသည်။
စာအိတ်ကလေးက ဖောင်းဖောင်းကားကားကလေး။ ဖွင့်ဖောက်ကြည့်လိုက်တော့
သိုးမွေးနှင့်လုပ်ထားသော သော့ချိတ် ခရမ်းရောင်အိမ်လေးနှင့် စာတစ်စောင်။
စာကလေးကတော့ တိုတိုကလေးပင်။

ဟိတ်!

နေကောင်းသွားပြီလား။

ဒို့ကို မှတ်မိတယ်၊ ဟုတ်၊

မြန်မြန်နေကောင်းပါစေ

ဒို့...တဲ့။

မျိုးမျိုးက စာဖတ်ပြီး ပျော်သလိုလို ဖြစ်သွားတယ်။ "ဒါ

ဟိုခရမ်းရောင်ကောင်မလေးနေမှာ" တွေးပြီးပြီးချင်း မင်းမင်းကို စိတ်ဆိုးမိ၏ ။

"ခွေးကောင် အကြောင်းစုံပြောမပြဘူး" ဆိုပြီး အိမ်ထဲမှာ မေမေ ရှိမရှိကြည့်။

မမမိကြွယ်ကို ချော့မော့ပြီး စက်ဘီးကိုဆွဲ၍ အပြေးအလွှား နှင်းလာရ၏ ။

မင်းမင်းအိမ်ကိုရောက်တော့ "မင်းကွာ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့။ သူက

ငါနေမကောင်းတာ ဘယ်လိုသိတာတဲ့လဲ၊ ပြောဦးမှပေါ့" ဟု စိတ်ဝင်တစား

မေးရသည်။ မင်းမင်းက ရယ်လျက် "ဒီလို ဘယ်ရမလဲ၊ တစ်ခုခု ကျွေးမှပြောမယ်၊

နောက်ပြီး ငါတစ်ယောက်တည်းလည်း ပြောလိုပမရဘူး၊ မိုးအောင်တို့ကို ပိုသိတာ၊

စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျမှ ဆုံနေကျ နေရာမှာ ဆုံမယ်တဲ့။ မှာလိုက်တယ်"

"ဟာ မင်းတို့ကောင်တွေကွာ၊ ငါ့ကို တကယ်နှိပ်စက်တယ်၊ ငါ့မှာ စနေ
တနင်္ဂနွေဆို စာကြွေးတွေ ရှင်းနေရတာ ၊ ပြောပါကွာ"

"ငါ တကယ်မသိဘူး၊ ဟိုကောင်တွေနဲ့ တွေ့တာ၊ ဩော် တကယ်၊
အမှန်အကန်ပါဆို၊ မင်းကလည်း ကဲကွာ၊ ဖြစ်အောင်လာခဲ့၊ စနေနေ့ကို"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ပြန်မယ်"

မင်းမင်းနှင့် တွေ့ပြီးကတည်းက မျိုးမျိုး၏ စိတ်များ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
ပြောင်းလဲနေသည်။ ။ ဝမ်းသာသလိုလို၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမိတာလိုလို၊

တစ်မျိုးဖြစ်နေတာကိုပဲ ကြိုက်နေသည်။ စာကျက်ရင်း ခရမ်းရောင်

သိုးမွေးအိမ်ကလေးကို ခဏခဏ ကြည့်နေမိသည်။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ

တင်ထားသော်လည်း ကျောင်းသွားသောအခါ လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်၍

ယူသွားရသေးသည်။ ပြီးတွေ တွေးစရာတွေက များပြားစွာ ပေါ်လာသေး၏ ။ သူက

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး လက်ဆောင်စပေးတာ အလွန်အမင်း စေတနာရှိလို့ ဖြစ်မည်။

ကိုယ်ကလည်း တစ်ခုခု ပြန်ပေးသင့်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာပြန်ပေးရမှန်း မသိ။

စနေနေ့ကျမှပင် ကိုပိုင်ကြီးတို့နှင့် တိုင်ပင်မည်ဟု မှတ်ထားလိုက်ရသည်။

ရွှေရောင်နေ့ရက်များ(၃)

မျိုးမျိုး၏ စနေနံနက်ခင်းသည် ဝိရိယလွန်သော မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ စောစောစီးစီးထ၍ အိမ်စာသင်္ချာတွေကို တွက်ထားရသည်။ မေမေအပြင် သွားမသွား စောင့်ကြည့်ရသည်။ ဘွားဘွားကိုလည်း ချော့မော့စည်းရုံးထားပြီး မမမိကြွယ်ကိုတော့ မင်းမင်းနှင့် ချိန်းထားတာရှိလို့ဟု ကြိုပြောထားရသည်။ မေမေကလည်း စနေနေ့မှာ အိမ်ခြံနေသည်။ ဘယ်ကိုမှမသွား။ အိမ်ထဲမှာပင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မျက်နှာအပ်၍ အော်နေရ၏။ သို့သော် စာကျက်၍ မရ၊ မမှတ်မိသလိုလို၊ မှတ်မိသလိုလို ရှိနေသော ဟိုကောင်မလေး၏ မျက်နှာကလေးကို မှန်းဆ၍ သတိရသလိုလို ရှိသည်။ စာအုပ်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်တော့ "ဟိတ် ဟိတ်" ဟု ခေါ်သော အသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်စဉ်က ဖျတ်ခနဲ အကြည့်မှာ မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာဖြူဖြူလေး။ ခုတော့ နောက်ထပ်ကြည့်ချင်တာပဲ ရှိ၏။ သိပ်မမှတ်မိတော့ချေ။ သူ့စက်ဘီးသော့က ဖွင့်မရ။ ကျပ်နေတာကို အကူအညီတောင်းတော့ မျိုးမျိုးက အလွယ်တကူပင် ကူညီလိုက်သည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းတွေ အထပ်ထပ်ပြောပြီး စက်ဘီးလေးစီး၍ ထွက်သွားမှ ဟိုကောင်တွေ သက်ဝင်လှုပ်ရှားသွားပြီး...

"ဟာ ရှယ်ပဲကွာ"

"ရှယ်ပဲကွာ" နှင့် တဝေါဝေါ ပြောဆိုမဆုံး ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ဝါသနာကြီးသူ မိုးအောင်က ခရမ်းရောင်ကောင်မလေး ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဘယ်ကျောင်းကလဲ၊ ဘယ်နေရာတွေကို လာတတ်သလဲ၊ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ဖြေနိုင်အောင် လေ့လာထား၏။ မျိုးမျိုးတို့ ဆုံနေကျနေ့တွေမှာ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဟိုရောက်ဒီရောက် ပြောစရာမရှိ၊ `ဇာတ်လမ်း' ဆိုပါတော့။ မျိုးမျိုးက

ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ မသိဘူးဟု ကဗျာဆန်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာသည်။ စနေနေ့ တစ်နေ့လုံးကတော့ ဒီလိုနှင့်ပင် ပြီးသွားခဲ့လေသည်။ ညကိုရောက်တော့မှ အလွန်နမ့်မြောမိ၏။ ကိုပိုင်ကြီးတို့နှင့်လည်း မတွေ့လိုက်ရ။ ဟိုကောင်မလေးနှင့်လည်း မတွေ့လိုက်ရ၊ စာလည်း ကျက်လို့မရ။ ဒါပေမယ့် မျိုးမျိုး၏ စိတ်များသည် အစဉ်သဖြင့် မအားလပ်သော အတွေးများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တော့သည်။

မျှော်လင့်ထားသောအရာများ မဖြစ်သောအခါ စိတ်တွေ ညစ်ညူး၍ စာကျက်ရန်တောင်ပင် စိတ်မပါတော့သော်လည်း တစ်ခါတလေမှာတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ချက်ချင်းကိုပင် အဆင်ပြေတတ်ပြန်လေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ကတော့ မေမေနှင့် ဘွားဘွား စစ်ကိုင်းကိုသွားကြ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ မေမေကရော ဘွားဘွားကပါ မှာသွား၍ မမမိကြွယ်က မျိုးမျိုးကို ဘယ်မှထွက်ရန် ခွင့်မပြု၊ ပထမတော့ အတော်လေး စိတ်ညစ်သွား၏။ ဒါပေမယ့် ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးကလေးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်သောကြောင့် သူငယ်ချင်းများကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ပါရစေဟု ပူဆာရသည်။ "အေး ခေါ်ချင်ခေါ်၊ နင်တော့ ဘယ်မှလိုက်မသွားရဘူး" ဟု ပြောသည်။ မင်းမင်းကို မမမိကြွယ် ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူတူ စားရန် စားစရာများလည်း လုပ်ပေးသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်စု ပြောလိုက်ကြတာ အားရပါးရ။ ဟိုကောင်တွေက မျိုးမျိုးကို "သိပ်စွဲတာပဲ" ဟု ပြောသည်။ ခရမ်းရောင် ကောင်မလေးအကြောင်းပဲ ပြောဖြစ်ကြသည်။ နေ့တစ်ဝက်ကျိုးမှပင် ပြန်သွားကြ၏။ ဒါတောင် ညနေစာအုပ်ဆိုင်တွင်ဆုံရန် ချိန်းသွားကြသေးသည်။

မေမေနှင့် ဘွားဘွား ပြန်လာသောအခါတွင်လည်း မျိုးမျိုးကို စာအုပ်ပုံကြားမှာပင် တွေ့ရလေသည်။ လူကြီးတွေကတော့ ဇီဝဗေဒပုံ ဆွဲနေသလား၊ သင်္ချာတွက်ကြည့်နေသလား၊ အင်္ဂလိပ်စာတွေပဲ ရေးကျက်နေသလား ထင်ပေလိမ့်မည်။ မျိုးမျိုးကတော့ စာတိုလေးတစ်စောင်ကို ကြိုးစားပမ်းစား

ရေးနေခြင်းပင်။ ဟို ခရမ်းရောင်ကောင်မလေးအတွက်ပေါ့။ ဘာဘာညာညာ
စာမျိုးတော့ မဟုတ်။ ရိုးရိုးလည်း မဟုတ်။ သူ့အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု
ပြန်ပေးရင်း တို့တိတို့တိ လုပ်သောစာမျိုး။ ထိုစာမျိုးကို တိုတိုတောင်းတောင်း
ကဗျာဆန်ဆန်ကလေး ဘယ်လိုရေးရ ကောင်းမလဲ၊ စဉ်းစားလိုက် ရေးကြည့်လိုက်၊
အကြမ်းစာအုပ်တော့ တော်တော်ကုန်၏ ။ ညနေစောင်းခါနီးမှ စိတ်တိုင်းကျ
ရေးပြီးသွားသည်။ ပေးမှာကတော့ သော့ပါသော မှတ်စုစာအုပ် သေးသေးလေး။
အားလုံးကို စိတ်အိတ်လှလှလေးထဲမှာ ထည့်၊ ပြန်ဖွင့်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်၊
ထည့်ထားလိုက်၊ ပြန်ဖွင့်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်၊ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး
အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ထိုနေ့ကတော့ တစ်နေ့ကုန် ကံကောင်းသည်ဟု
ဆိုရမလောက်ပင်။ စာအုပ်ဆိုင်နားက မေမေ့အသိတစ်ယောက်အိမ်ကို မျိုးမျိုးအား
မေမေ့ကိုယ်တိုင်က စေလွှတ်လိုက်သည်။

စူဠလိပ်ကလေး မျိုးမျိုးသည် လက်ဆောင်ထုပ်ကလေးနှင့်
စက်ဘီးစီးနေစဉ် ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ ဒါလားဟု တွေးမိ၏ ။ ရင်တွေက တကယ်ပင်
တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ တွေ့လျှင် ဘာစပြောရမလဲ၊ ဟိုကောင်တွေလည်း
လာမည်ဟု ပြောထားပြီး စာအုပ်ဆိုင်ဘက်ကို ဝှေ့၍ ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မတွေ့ရသေး။ မေမေ့ခိုင်းတဲ့ဆီကို အလျင်သွား၍ စာအုပ်ဆိုင်ကို
အမြန်ပြန်လာခဲ့သည်။ အဝေးကပင် လှမ်းမြင်ရသော ခရမ်းရောင်
စက်ဘီးကလေးကြောင့် လက်ဖျားတွေ အေးသွားသည်။ စက်ဘီးကို မြန်မြန်နင်းရင်း
ဘာစပြောရမလဲ စဉ်းစားသည်။ စကားတွေ အများကြီးပြောရန်လည်း
စိတ်ကူးသည်။ ဟိုကောင်တွေကိုတော့ မမြင်ရသေး။

စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ကတည်းက စိတ်ထဲမှာ သိနေသလိုလိုပင်။
ခရမ်းရောင်ကောင်မလေး လှမ်းကြည့်နေမည်မည်ဟု ထင်သည့်အတိုင်း မျိုးမျိုးက
ဆိုင်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွား၏ ။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ
ဖြစ်သွားတာလိုလို၊ တုန်တုန်ယင်ယင်၊ သူ့ကို ပြုံးပြမိသလား။ မပြမိဘူးလားလည်း

မသိတော့။ ပြောပြရန် စဉ်းစားထားသော စကားလုံးများလည်း
ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိ။ ဆိုင်ထဲလည်း မဝင်ရဲ။ ဟော သူထွက်လာပြီ။ ပြုံးလျက်
"နေကောင်သွားပြီလား" တဲ့။

"ဪ... အေး... ဒီ ဒီမှာ နင့် နင့်အတွက်" မျိုးမျိုးက
ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့်ပေးတော့ ကောင်မလေးက ဆံပင်မည်းမည်းပျော့ပျော့လေးကို
ဝဲခနဲ ခါရမ်းပြီး "ဘာအတွက်လဲ၊ တော်ပြီ" ဟု ပြောသည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှမပါဘူး၊ ယူ ယူသွားနော်" ဟု
ပြောပြောပေးပေးနှင့် ခရမ်းရောင် စက်ဘီး၏ ခြင်းကလေးထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့ပြီး
ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ စက်ဘီးကို အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် စီး၍ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မလိုအပ်ဘဲ မောနေ၏ ။ ပျော်လည်း ပျော်နေ၏ ။
မေမေကတောင် "ဟဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ အမောတကော" ဟု ပြောသည်။
မေမေခိုင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စအတွက် ပြန်ပြောပြပြီးပြီးချင် အိပ်ခန်းဆီသို့
တက်လာခဲ့သည်။ ကုတင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချပြီး မျက်လုံးကလေးများကို
မှိတ်ထားလိုက်တော့ ကောင်မလေးမျက်နှာလေး ပေါ်လာသည်။ ဒီတစ်ခါပဲ အနီးကပ်
မြင်ဖူး၊ စကားပြောဖူးခဲ့သည်။ အကြာကြီးလည်း မဟုတ်။ ဘာစကားမှလည်း
မပြောခဲ့ရ။ သူ့ဆီကလည်း "ဘာတွေလဲ တော်ပြီ" ဆိုတာကလွဲ၍ ဘာမှမကြားခဲ့ရ။
ဒါပေမယ့် မျိုးမျိုး၏ စိတ်ထဲမှာ စကားတွေ အများကြီးပြောခဲ့ရပြီး အကြာကြီး
တွေ့ခဲ့ရသလိုပင်။ ဒီအချိန်မှာတော့ ကောင်မလေးလည်း မျိုးမျိုးလိုပင်
ရင်တွေခုန်နေလောက်ပြီဟု တွေးနေ၏ ။ စာအုပ်ကလေးကို သူ့ကြိုက်မှာလား၊
ဒီစာအုပ်ကလေးထဲမှာ ဘာအကောင်းတွေ ရေးလိမ့်မလဲ။ ရေးထားတာတွေကိုတော
မျိုးမျိုး ဖတ်ခွင့်ရနိုင်မလား။ မျိုးမျိုးအတွက် တွေးမဆုံးနိုင်အောင်ပင် အတွေးစများ
ရှည်လျားနေတော့သည်။

"ဟဲ့ မျိုးမျိုး၊ အိပ်နေတာလား၊ ဟိုမှာ မေမေ ထမင်းစားစောင့်နေတယ်"
ဟု မမမိကြွယ် လာခေါ်မှပင် အတွေးစပြတ်သွားသည်။ မေမေနှင့်အတူ

ထမင်းစားရင်းမှာပင် ခရမ်းရောင် ကောင်မလေးကို သတိရနေသေးသည်။
အလွန်စကားများသော မျိုးမျိုးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထမင်းမြန်မြန်
စားနေ၏ ။

"ဟဲ့ သား၊ နည်းလှချည်လား၊ ထပ်မယူတော့ဘူးလား"

"ဝပြီ မေမေ။ အိမ်စာတွေ ကျက်ရမှာ အများကြီး"

"အေးအေး စာတော့ကျက်ပါကွာ၊ အန်တီနှင်းက သားကို
သိပ်ဂရုစိုက်ရှာတာ၊ မင်းကို သူများထက် နှစ်ဆလောက်ကို အချိန်ယူပြီး သင်ရတာ ၊
ကဲ ကဲ သွား သွား"

မေမေ့ကို ပြီးလွယ်စီးလွယ်နှင့် အိမ်စာတွေများသည်ဟု ပြောပြီး
အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း ပြန်ဖတ်မိတာက
အကြမ်းစာအုပ်ထဲမှာ အခါခါ လေ့ကျင့်ထားသော ကောင်မလေးအတွက်
ရေးထားသည့် စာတိုကလေးများကိုပင် ဖြစ်သည်။ မျိုးမျိုးက
ကိုယ်ရေးထားတာတွေကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြီး ပီတိတွေ ဖြစ်နေသည်။ သူလည်း
ကြိုက်မှာပါ။

မနက်စောစောက အိမ်စာသင်္ချာတွေ အားလုံးတွက်ပြီးသွားခဲ့ပြီ။
အင်္ဂလိပ်စာတွေလည်း အကြမ်းစာအုပ်တွေထဲမှာ အကုန်ရေးပြီးသွားပြီး
ဘိုင်အိုပုံတွေလည်း ဆွဲပြီးသွားပြီ။ စာကျက်ရန်ပဲ ကျန်တော့၏ ။ ဘိုင်အိုနှင့်
မြန်မာစာကျက်ရန် ဖြစ်သည်။ ဘိုင်အိုတစ်ပိုဒ်ဖတ်ပြီး ပုံနှင့် လက်ထောက်၍
ပြန်ဆိုရန် အကြမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ခရမ်းရောင်ကောင်မလေးအတွက်
ရေးထားသော စာမျက်နှာကို လှန်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ကြုံနေမှတော့
စာကလေးတွေ ပြန်ဖတ်မိပြန်၏ ။ သူလည်း အထပ်ထပ် ဖတ်နေမှာလား။
နော်ကထပ် ကောင်မလေးနှင့် ဘယ်လိုဆုံရလျှင် ကောင်းမလဲ။ မင်းမင်းတို့ကို
ဘာတွေ ပြန်ပြောပြရမလဲ။ ကိုပိုင်ကြီးကိုတော့ အကြံတောင်းရဦးမည်။ သူက

ဒီကိစ္စအတွက် အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းတစ်ဦး မဟုတ်လား။ အတွေးစသည်
ရှည်သည်ထက် ရှည်လျားသွားသည်။ ညဉ့်ကလည်း နက်လာသည်။
မျက်တောင်တွေလည်း စင်းလာသည်။ ခရမ်းရောင်ကောင်မလေးသည်
ဆံပင်မည်းမည်း နွဲ့နွဲ့ကလေးကို ခါရမ်းရင်း စက်ဘီးကို ဝေးဝေးသို့ စီးသွားလေပြီ။

"ကဲ လွယ်အိတ်တွေ အပြင်မှာထား၊ ဘိုင်အိုနဲ့ မြန်မာစာ ရေးဖြေရမယ်"

အန်တီနှင်းက အဖြေလွှာစာရွက်တွေကို လိုက်ဝေသည်။ မျိုးမျိုး၏
မျက်နှာမှာ သွေးမရှိလောက်အောင်ပင် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ဘာဆိုဘာမှ
မရတော့။ တကယ်ပင် အဖြေလွှာပေါ်မှာ တင်ရန် စာမရခဲ့။
တစ်နာရီသောအချိန်သည် ကုန်လွန်ခဲ့လှ၏။ ရေးလိုက်၊ ဖျက်ပစ်လိုက်၊ ရေးချသမျှ
အမှားတွေချည်း ဖြစ်နေမှန်းလည်း အသိ။ ဒီအချိန်မှာ ခရမ်းရောင်
ကောင်မလေးကိုပင် သတိမရနိုင်တော့။ အန်တီနှင်းက မျိုးမျိုးနားကို ခဏခဏ
ဖြတ်၍ လမ်းလျှောက်သည်။ ကြောက်စိတ်နှင့် တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံကို
ဘယ်သူမှ သံစဉ်ညှိမပေးနိုင်။ တစ်ခုခုနှင့်တော့ ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း
နားလည်လိုက်သည်။

အားလုံး စာမေးပွဲဖြေပြီး ကျောင်းဆင်းသွားတော့ မျိုးမျိုးကို
အန်တီနှင်းက "ဟိုကောင် လာခဲ့" ဟု ဆိုသည်။

"မင်း စာတွေနားမလည်လို့ ကျက်မရပါဘူးလို့ ဆင်ခြေပေးလို့
မရဘူးနော်၊ အားလုံး နားလည်အောင် အန်တီနှင်း အထပ်ထပ် ရှင်းပြလိုက်ပြီးသား၊
မဖြေနိုင်တာ မင်းအပြစ်ပဲ"

"ကျက်ပါတယ် အန်တီနှင်း၊ မယုံရင် မေမေ့ကိုရော မမမိကြွယ်ကိုပါ
ဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်ပါ၊ အင်္ဂလိပ်စာတွေရော သင်္ချာတွေရော အကြမ်းထဲမှာလည်း
တွက်ပါတယ်"

မျိုးမျိုးက ခိုင်မာစွာပင် သက်သေထူရဲသည်။ သူ့ကို စာကျက်လွန်းလို့ဟု နှစ်ရက်စလုံး ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။ အန်တီနှင့်က ချက်ချင်းပင် ဖုန်းဆက်၏ ။
ပြီးတော့...

"မင်းကို အိမ်ကပိုင်းပြီး ညာပေးကြတာလား မသိဘူး၊ ပုံမှန်ဆိုရင် မင်း
ရက်ရရမယ်။ မင်းဉာဏ်မထိုင်းဘူး၊ ပြစ်မိ၊ မင်း အကြမ်းစာအုပ်"

အန်တီနှင့်က လိုအပ်လျှင် အကြမ်းစာအုပ်များကိုပါ
စစ်ဆေးလေ့ရှိသည်။ မျိုးမျိုးက အမှန်တကယ်ပင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သော သင်္ချာနှင့်
အင်္ဂလိပ်စာများ၊ ဘိုင်အိုပုံများကို သက်သေပြနိုင်သောကြောင့် စာအုပ်ကို
အလွယ်တကူ ထုတ်ပေးလိုက်၏ ။ အန်တီနှင့်က တစ်ရွက်ချင်း ကြည့်နေသည်။

ဟာ ဒုက္ခပဲ။ မျိုးမျိုး ပူထူသွား၏ ။ အန်တီနှင့်က မျက်မှောင်တစ်ချက်
ကုပ်သွားတော့။ ဘယ်စာမျက်နှာလဲဟု လှမ်းအကြည့် ဘုရား ဘုရား
ခရမ်းရောင်ကောင်မလေးအတွက် ရေးထားသော စာတိုကလေးတွေ။ ချက်ချင်းပင်
ကိုယ့်လက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ နင်းထားသော မြေကြီးအောက်မှ
အပေါက်ကလေး ဖောက်လို့ရမည် ဆိုလျှင်လည်း ထိုအပေါက်ထဲသို့ပင်
ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားလိုက်ချင်သည်။ မဆင်မခြင် မိုက်မဲစွာ ရေးမိခဲ့သော
အကြမ်းစာမျက်နှာပေါ်မှ အမှား၏ သက်သေများသည် မျိုးမျိုးကို
အငိုက်မိစေတော့သည်။

"မျိုးမျိုး၊ နင် လည်လည်း မလည်ဘူး၊ ရှုပ်လည်း ရှုပ်ချင်တယ်။ နင်လေ၊
မဟုတ်တာဆို အကုန်လျှောက်လုပ်ချင်တဲ့ကောင်ပါလား၊ ဒါတွေလား၊ နင် အခု
ဒုက္ခရောက်နေတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လို့ ထင်လဲဟင်၊ ငါက နင့်ကို
အနိုင်ကျင့်နေတာလား၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက နင့်ကို ချုပ်ချယ်တာလား၊
တခြားသူတွေကပဲ နင့်ထက် ခေါင်းတစ်လုံး အပိုပါနေလို့လား၊ နင်ကပဲ
ဦးနှောက်မပြည့်လို့၊ ဉာဏ်မမီလို့။ အောက်ခြေမခိုင်လို့လား။ ဒါတွေကြောင့်လား ကဲ

ပြော"

အန်တီနှင့်၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးရိပ်ပင် မသမ်းတော့။

အလွန်ပြတ်သားတိကျသော အသံနှင့်၊ စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် တည်၍ တင်းနေသော မျက်နှာထားနှင့် မျိုးမျိုးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မျိုးမျိုးက ချက်ချင်းပင် အရည်ပျော်သွားတော့မလားဟု ထင်မိ၏ ။

"နင့်အိမ်ကို ငါ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်မယ်၊ အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးလေနဲ့၊ ရအောင် ကျက်၊ ပြီးရင် ပြန်ဖြေ။ အားလုံးပြီးမှ ပြန်ရမယ်၊ အားလုံးပြီးတဲ့အချိန်ဟာ မနက်ဖြန် မနက်ဆိုရင်လည်း ငါ မတတ်နိုင်ဘူး၊ နင့်ကိစ္စ နင် ရှင်း"

ထိုအချိန်မှာ ခရမ်းရောင်ကောင်မလေး လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားသည်။ စာတွေကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကျက်ရသည်။ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် မနားတမ်း ကျက်ရသည်။ အန်တီနှင့်က သေသေချာချာ နားလည်အောင် ရှင်းပြထားသော စာများဖြစ်၍ သိပ်မကြာသော အချိန်အတွင်းမှာ ရသွားသည်။ စာလည်း ကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် မပျော်နိုင်ပေ။ အန်တီနှင့်ကသာ မေမေ့ကို ပြောပြလိုက်လျှင်တော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ပေတော့မည်။ ထိုဒုက္ခသည် မျိုးမျိုးအတွက် မဖြေရှင်းနိုင်သော ဒုက္ခကြီးပင်။ မေမေက ကောင်မလေးကိစ္စဆို ဘယ်လိုမှ ခွင့်မပြု။ တစ်ဦးတည်းသော သားကလေး မျိုးမျိုးကို အလွန်ပင် နှမြောကာ အစအနောက်ပင် မခံနိုင်သော ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

မေမေက စိတ်ကြီးကြီးနှင့် မျိုးမျိုးကို ပြောပြောဆိုဆို ရိုက်ရင်း သွေးတိုးတွေတက်ကာ သတိမေ့သွားနိုင်သည်။ မေမေ့ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ အသိမပေးသင့်။ အန်တီနှင့်ကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ။ အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။ အန်တီနှင့်က မျိုးမျိုး၏ အဖြေလွှာကို သေချာစွာ စစ်ဆေးနေသည်။ အထပ်ထပ် ဖတ်ကြည့်ပြီး အမှန်ခြစ် ကြီးကြီးခြစ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။

"ကဲ မျိုးမျိုး မင်းနဲ့ အန်တီနင်း ကိစ္စတစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောမှဖြစ်တော့မယ်။ အခု မင်းဖြေထားတဲ့ အဖြေလွှာက မင်းရဲ့အရည်အချင်းကို ဖော်ပြနေတာပဲ။ မင်း ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ မလုပ်လို့၊ နှစ်စပိုင်းတုန်းကတော့ မင်းမှာ အခြေခံတွေ မသိခဲ့တဲ့အတွက် ညံ့တယ် ထား၊ အခု တော်တော်လေး ရနေပြီ၊ ဒီအပိုင်းမှာ မရဘူးဆိုရင် ချွတ်ယွင်းမှုက မင်းအမှားကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာ။ အခု မင်းအမှားကို မင်း သိပြီမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီနင်း၊ သိပါပြီ။ နောက်ကို ဒါမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး"

"မရဘူး၊ ဒါလောက်နဲ့ မရဘူး။ မင်းနဲ့ အန်တီနင်း အပေးအယူ တစ်ခုလုပ်ရမယ်၊ ဒီနေ့ မင်းစာမရခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို အန်တီနင်းကတော့ မေမေလာကြိုရင် သက်သေနဲ့တကွ ပြောပြပြီး မေမေ့ရှေ့မှာပဲ မင်း ကတိပေးရမယ်"

"ဟာ မဖြစ်ဘူး အန်တီနင်း။ မေမေက ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သားကို သေချာပြောထားတာ၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် မေမေက လုံးဝ လုံးဝ မရဘူး"

"ဟင် ဒါဆို မင်းဘာလို့ ပတ်သက်လဲ"

မျိုးမျိုး ငြိမ်သွား၏ ။ ဘာဖြေရမှန်း မသိလောက်အောင်ပင် ကျဉ်းကျပ်သွား၏ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်တင်မိ၏ ။

"ကဲပါလေ၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ရှိပါစေတော့၊ ကြာတယ်၊ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်၊ ဒီတစ်ခါထားလိုက်တော့၊ ငါ မင်းကို မတိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီစာအုပ်ကို အန်တီနင်းပဲ သိမ်းထားမယ်၊ မင်း အကြမ်းစာအုပ်အသစ် ထုတ်၊ ဟောဒီစာအုပ်ထဲမှာ ငါပြောတာ လိုက်ရေး၊ ပြီး စဉ်းစား၊ စဉ်းစားပြီးလို့ တကယ်ပဲ လိုက်နာနိုင်ပါတယ်ဆိုမှ လက်မှတ်ထိုး ဟုတ်ပြီလား ပေး မင်းစာအုပ်"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အန်တီနင်းက စာအုပ်ကို ပြန်ဆွဲယူလိုက်၏ ။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းသာဆိုလျှင် အသက်ပေး၍ တောင် လုမည့်ကိစ္စဟု ထင်သည်။

ဒီသက်သေကြီးက ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်၍ ရမည်မဟုတ်။ အကြမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ရေးခဲ့မိသော အမှားသည် ဘယ်လောက်အထိ အပြစ်ဒဏ်ခံရမည်ကို မမှန်းဆနိုင်။

"ကဲ ရေး၊ ရေးမှာလား"

"ဟုတ် ရေးမှာပါ"

"အေး ရေးပြီး သေချာဖတ်၊ တကယ်လိုက်နာနိုင်မှ လက်မှတ်ထိုး၊ ကဲ ရေး"

အန်တီနှင့်က စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်ပေး၍ ရေးစေသည်။

"ကျွန်တော် မောင်မျိုးသူရသည် ယနေ့စာမေးပွဲကို လုံးဝ မဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။ စာမေးပွဲအတွက် အလွန်အရေးကြီးနေသောအချိန်တွင် သက်သောအဖြစ်ရှိသော အကြမ်းစာအုပ်ထဲမှ စာများကိုရေး၍ စာမေးပွဲနှင့် မသက်ဆိုင်သော အကြောင်းကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားမိခဲ့၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် မှားခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ စာမေးပွဲကြီး ဖြေပြီးသည့်တိုင်အောင် ထိုအမှားမျိုး နောက်ထပ် မပြုလုပ်တော့ပါကြောင်း ကတိပြုပါသည်။ စာမေးပွဲမပြီးမချင်း သူငယ်ချင်းဟောင်းများနှင့် မတွေ့တော့ပါ။ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း အဆက်အသွယ် မပြုပါ။ ပြုခဲ့သည်ရှိသော အန်တီနှင့် ပေးသောအပြစ်ကို ကျေနပ်စွာ ခံယူပါမည်"

"ဖတ်၊ သေသေချာချာ ဖတ်"

"အန်တီနှင့်က သားကို ဘာအပြစ်ပေးမှာလဲ"

"မင်းအမေကို ခေါ်ပြီး မင်းရဲ့အကြမ်းစာအုပ်ကို ပြ၊ ပြီးတော့ မင်းကို အန်တီနှင့်ရဲ့အတန်းက အပြီးထုတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့"

"ဟာ၊ ကြောက်ပါတယ် အန်တီနှင့်ရယ်၊ သား နောက် ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး၊ တကယ် ကတိပေးပါတယ်။ လက်မှတ်လည်းထိုးမှာပါ၊ စာလည်း ကြိုးစားပါ့မယ်၊ သား နောက်ထပ် အပြစ် ကျူးလွန်ရင် အန်တီနှင့်"

ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ"

"မင်း ကတိတစ်ခုကို လွယ်လွယ်နဲ့ မပေးနဲ့နော်၊ ကတိတစ်ခု ပေးပြီးရင် ဘယ်တော့မှ မဖျက်ရဘူး။ လူကြီးဖြစ်တဲ့အခါ လူကြီးလူကောင်းဖြစ်ချင်ရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ နေခဲ့ရလိမ့်မယ်။ မင်းကို အန်တီနှင်းက မတရားသဖြင့် ချုပ်ချယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ချင်တာကို လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ ဘယ်တော့မှမရဘူး။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါဆိုတာ အမြဲသတိပြုနေရတာ ၊ ခုချိန်ခါဟာ မင်း စာမေးပွဲကိစ္စကလွဲပြီး ဘာဆိုဘာမှ လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါကို မင်း နာလည်ရမယ်။ မင်း ဒီ လပိုင်းကလေးကို ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းပြီး ကြိုးစားပစ်လိုက်စမ်း။ စာမေးပွဲပြီးရင် လုပ်ချင်တာလုပ်ကွာ၊ တကယ်ကိုပဲ လုပ်ချင်တာလုပ်။ အန်တီနှင်း မင်းဘက်က အားပေးမယ်။ ဘယ်ကောင်မလေးက ကြိုက် ကြိုက်၊ ဘယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ ပေါင်း ပေါင်း"

အန်တီနှင်းက အားရပါးရ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောသည်။
အန်တီနှင်းကိုတော့ ယုံပါသည်။ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာမပြော၊ စကားတစ်ခွန်းကို ပြောပြီးလျှင်လည်း ပြောသည့်အတိုင်းပင် တိတိကျကျ လုပ်လေ့ရှိသည်။
ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ခက် နောက်မဆုတ်။ ဘယ်လောက်ပင် လွယ်လွယ် ပေါ့ပေါ့တန်တန် မလုပ်။ အန်တီနှင်းနှင့် စာသင်လာသမျှ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အန်တီနှင်းတော့ ဒီတစ်ခါမှားပြီဟု ဘယ်သူမှ မပြောခဲ့ကြဖူးပေ။
တော်သည့်လူကိုလည်း တော်သည့်အလျောက် ညံ့သည့်လူကိုလည်း ညံ့သည့်အလျောက်၊ ဆိုးသည့်လူကိုလည်း ဆိုးသည်အလျောက် ချစ်နိုင်သူသာ ဖြစ်သည်။ မျိုးမျိုးက အန်တီနှင်းကို ယုံကြည်သည်။ သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားခဲ့ပြီး အချိန်တွေကို ဖြုန်းမိခဲ့တာလည်း သတိပြုမိသည်။ တကယ်တမ်း အရေးကြီးသော အရာသည် စာမေးပွဲဆိုတာကိုလည်း နားလည်လက်ခံမိသည်။ ထို့ကြောင့် အန်တီနှင်း ရေးခိုင်းသောစာကို ကြောက်၍ ၊ အားနာ၍ ၊ မလွန်ဆန်နိုင်၍ မဟုတ်ဘဲ

စိတ်ထဲမှာ လိုက်နာချင်သော ဆန္ဒနှင့် လေးလေးစားစားပင်
လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။

ထိုနေ့က ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ လာကြိုသည်။ ဖေဖေသည် မျိုးမျိုးနှင့်
မေမေထံသို့ အပြီးပြောင်းရွှေ့ခွင့် ရလာခဲ့ပြီ။ ဖေဖေကို မြင်မြင်ချင်း ဝမ်းသာသွား၏ ။
ဖေဖေက အရင်ကထက်ပို၍ မျက်နှာချိုလာသည်ဟု ထင်မိသည်။ အန်တီနှင်းက
တကယ်ပင် တကယ်တည်သူ ဖြစ်၏ ။ ဖေဖေနှင့် မေမေကို ဘာမှပြန်မတိုင်ဘဲ
မျိုးမျိုး၏ အဖြေလွှာကိုပြ၍ ချီးကျူးနေသေးသည်။ အပြန်လမ်းမှာ
ဖေဖေမောင်းသော ကားပေါ်တွင် စကားတွေ အများကြီး ပြော၍
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတာ အမှတ်တရ ဖြစ်စရာပင်။

နံရံပေါ်မှာ ပြက္ခဒိန်သည်လည်းကောင်း၊ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှ
နာရီသည်လည်းကောင်း မျိုးမျိုးကို စောင့်ရှောက်သူ၊ ကြပ်မတ်သူများ
ဖြစ်နေကြလေပြီ။ စာမေးပွဲကြီးနီးလာတော့ ကျက်ပြီးသမျှ စာတွေကို
အချိန်အကန့်အသတ်နှင့် အစမ်းဖြေကြည့်ရသည်။ နေ့တွေ ရက်တွေကိုလည်း
ဘယ်ဘာသာအတွက် ဘယ်နှစ်ရက် သတ်မှတ်ရသည်။ သတ်မှတ်ရက်အတိုင်း
ကျက်မှသာ စာတွေက ပြီးသည်။ အန်တီနှင်းက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
ဂုဏ်ထူးသမားများကို လေ့ကျင့်သည့်ပုံစံ ဝင်အောင် ကျက်စေသည်။ မျိုးမျိုးအတွက်
နားချိန်သည် အိပ်ချိန်နှင့် စားချိန်သာ ဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းက ဖေဖေကို မတွေ့အောင်
ရှောင်ခဲ့ပြီး ဖေဖေ၏ `ဟိုကောင်' ဆိုသော အသံကြားလျှင် လန့်ဖျပ်သွားသော
မျိုးမျိုးသည် ဖေဖေ ဘယ်အချိန်အားမလဲ စောင့်ကြည့်နေရသည်။ ဖေဖေထံမှ
စာစီစာကုံးအတွက် ဖတ်စရာ ဗဟုသုတစာအုပ်ကို တောင်းရသည်။ ဒါလည်း
အန်တီနှင်းပေးသော အကြံဉာဏ်ပင် ဖြစ်သည်။ အန်တီနှင်းက စာစီစာကုံးကို
တစ်ပတ်လျှင် တစ်ပုဒ်ရေးခိုင်းသည်။ ဒီခေါင်းစဉ်အတွက် ဒီစာအုပ်တွေ ဖတ်ဟု

ညွှန်းသည်။ အန်တီနှင့်ညွှန်းသော စာအုပ်သည် စာစီစာကုံးရေးပြီးသားစာအုပ်
မဟုတ်ပေ။ ထိုအခါ စာအလွန်ဖတ်သော ဖေဖေကို ချဉ်းကပ်ရတော့သည်။ ဖေဖေကို
ခေါင်းစဉ်တစ်ခု ပြောလိုက်သည်နှင့် ဖေဖေထံမှစကားတွေ အများကြီး
ကြားရတတ်သည်။ အတွေးအခေါ်တွေကိုလည်း သဘောကျလှသည်။ မျိုးမျိုးက
ဖေဖေကို "ဖေဖေက အရမ်းမိတာပဲ၊ သား ကြိုက်တယ်" ဆိုသော်လည်း ဖေဖေက
တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်၍ သဘောတွေကျကာ...

"ခွေးကောင်ကလေး၊ ငါ့များ သူက မိတယ်တဲ့၊ အေးကွ၊
ဖေဖေတို့ခေတ်ကုန်းကလည်း ဗန်းစကားတွေ ပြောခဲ့တာပဲ" ဟုဆိုပြီး ဘာတွေကို
ဘယ်လိုခေါ်တာနှင့် ပြောပြသည်။ ကြာတော့ မျိုးမျိုးသည် မေမေထက် ဖေဖေကို ပို၍
ကပ်ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတလေတော့ ဖေဖေကို "စာမေးပွဲပြီးမှ သားနဲ့ ဖေဖေ
ရက်ရှည်ဆွေးနွေးပွဲတွေ လုပ်ရအောင်"ဟု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောဖြစ်သေးသည်။

ဖေဖေနှင့် စကားပြောသောအချိန်၊ စာကျက်ချိန်၊ အိပ်ချိန်များကို
ဖယ်လိုက်လျှင် မျိုးမျိုးသည် ကျန်သောအချိန် နည်းနည်းလေးမှာ ဟိုကောင်မလေးကို
သတိတရ ရှိနေမိသေးကြောင်းကိုတော့ ဝန်ခံရပါမည်။ အန်တီနှင့်ပြောသလို
သူ့အချိန် သူ့အခါမှာ မလုပ်သင့်တာ မလုပ်ရဘူးဆိုတာကို နားလည်စွာ
လက်ခံမိသောလည်း အလိုလိုနေရင်း သတိရနေမိတာကတော့ မျိုးမျိုး ဘာမှ
မတတ်နိုင်။ ထိုသို့ပင် စဉ်းစားမိ၏ ။

"နင့်ကို ငါ သတိမရချင်ဘူး" ဟု ဒီတစ်ခါတော့ စာရွက်လွှတ်လေး
တစ်ရွက်ပေါ်မှာ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ရေးချမိလေသည်။ ပြီးတော့ အန်တီနှင့်ကို
ပေးထားမိသော ကတိကို သတိရ၍ စာရွက်ကို ချက်ချင်းလုံးချေပြီး
ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်...

"မျိုးရေ... မင်းမင်း လာနေတယ်"

မမမိကြွယ်က အောက်ထပ် လှမ်း၍ အော်နေသည်။ မင်းမင်းကို ဆင်း၍

မတွေ့ရဲအောင်ပင် ကြောက်လန့်သွားသည်။ သေချာစွာပင်
ဟိုကောင်မလေးအကြောင်းကို ကြားရတော့မည်။ ကြားကို မကြားလို။ ကိုယ့်စိတ်
ကိုယ်မနိုင်မှာ ကြောက်ရွံ့လှသည်။ ကတိကိုလည်း မဖျက်လို။ မင်းမင်းကို
ဆင်းမတွေ့တော့ဘူးဟု စဉ်းစားနေဆဲမှာပင်...

"ဟေ့ကောင်၊ မင်းကွာ နေနိုင်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ မိုးအောင်လည်း ပါတယ်"

မင်းမင်းက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေက မျိုးမျိုးကို စာကြိုးစားလွန်းလို့ ခဏခဏ ချိုးကျူးကာ
အလိုလိုက်ကြသည်။ မေမေတို့၏ ခွင့်ပြုချီးမြှင့်မှုထဲမှာ မင်းမင်းတို့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး
ဝင်ထွက်ခွင့်ပြုတာတွေလည်း ပါဝင်လေသည်။

"ငါ စာတွေကျက်နေရတယ်ကွာ၊ မင်းတို့အတွက်တောင် အရေးကြီးတဲ့
မှတ်စုတွေ ကော်ပီဆွဲထားသေးတယ်"

"အဲဒါတွေ အသာထားစမ်းပါ၊ မင်းကို ညနေစာအုပ်ဆိုင်က
စောင့်မယ်တဲ့" မိုးအောင်က ဖြတ်၍ ပြောသည်။ မင်းမင်းကလည်း...

"မင်း စာတွေချည်း စွတ်လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းကောင်မလေးကို
အအေးဆိုင်မှာ ကောင်တစ်ကောင်နဲ့ တွေ့လို့ ငါ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ပေါ်တင်
သွားပြောတာ၊ သိလား။ မျိုးမျိုးကို ဘာမှာမလဲလို့"

"ဟာ မင်းကလည်းကွာ၊ ငါတို့ ဘာမှလည်းဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘာလို့
ဒီလိုသွားပြောတာလဲ၊ တော်ကြာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်"

"ဘာရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လဲ၊ ဟင် မင်း ဘာတွေပေးထားတယ်၊
ဘာတွေရေးထားတယ်၊ ငါတို့ သိတယ်နော်၊ အဲဒီ ခရမ်းရောင် ကောင်မလေးလရဲ့
သူငယ်ချင်း နွေးနွေးနဲ့ ငါကလည်း သူငယ်ချင်းပဲ။ မင်း ငါတို့ကို ဘာလို့
လျှို့ဝှက်ထားတာလဲ"

"မလျှို့ဝါဘူးကွာ အဲဒီ နေ့မှာ မင်းတို့မှ ရောက်မလာတာ ငါလည်း ထူထူပူပူနဲ့ စွတ်ပေးထားခဲ့တာ၊ နောက်တောင် လှည့်မကြည့်ရဲဘူး"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း အိုကေပါတယ်၊ သူက ကျောင်းမှာ စတားတဲ့ကွ၊ သူ့ကို ကြိုက်တဲ့ကောင်တွေလည်း အများကြီးပဲတဲ့။ သူက ဘယ်သူရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အားလုံးထဲမှာ မင်းအမှတ်အများဆုံး ထင်တယ်လို့ ငါ့သူငယ်ချင်းက ပြောနေလို့ ငါတို့ လာပြောတာ"

မင်းမင်းတို့က ဝမ်းသာအောင်ပြောပေမယ့် ကတိစာရွက်အရ ဝမ်းမသာရဲ။ ဆက်လည်း မဆက်သွယ်ရဲ။ ဘာမှလည်း ပြန်မပြောရဲ။

"ဟကောင်ရ၊ ဘာငေါင်နေတာလဲ"

"ငါ စာတွေ အရမ်းပိနေတယ်ကွာ"

"သနားတယ်၊ ဟေ့ကောင် ငါတို့တော့ အေးဆေးပဲ"

မိုးအောင်က ဘာမှမထူးခြားသော လေသံနှင့် ပြောသည်။ စာအုပ်ပုံတွေကို လျှောက်ကြည့်ပြီး "မင်း ရူးနေဦးမယ်" ဟု ပြောပြန်သည်။ မျိုးမျိုးက တစ်ခုခု ပြန်ပြောရန် စဉ်းစားပေမယ့် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

"မင်းကို ကိုပိုင်ကြီးက ပြောနေတယ်။ သစ္စာဖောက်တဲ့၊ ခု ဒီကောင်ကိုခေါ်လာခဲ့ ဓာတ်တိုင်ကို ခဲနဲ့ပေါက်ခိုင်းကြည့်၊ မှန်ရင် သူ့ကို ငွေတစ်သောင်းပေးမယ်တဲ့"

မျိုးမျိုးက ရယ်၍ သာနေလိုက်၏ ။ ထိုစကားသည် မျိုးမျိုး၏ စိတ်ကို မပြောင်းလွှဲနိုင်တော့ပေ။ တစ်ချိန်ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ဖူးသည်။ ကိုပိုင်ကြီးက သူ့အိတ်ထဲမှာပါသော တစ်ရာတန် အသစ်ကလေး တစ်ရွက်ကိုပြ၍ "ဟေ့ကောင် အဲဒီ ဓာတ်တိုင်ကို မှန်အောင် ပေါက်နိုင်လား" ဟု မေးခဲ့တာကိုပင် မမှန်မှန်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား ပေါက်ခဲ့ရတာ ခံအလုံးပေါင်း မရေမတွက်နိုင်။ ခုတော့

လက်ပျက်သွားလောက်ပြီ။ ထိုကဲ့သို့ လက်ပျက်ခြင်းသည် မျိုးမျိုး၏ တိုးတက်လာသော အရည်အချင်းတစ်ခုဖြစ်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပေမယ့် သူတို့ကို ပြော၍ မဖြစ်နိုင်။

မင်းမင်းတို့က စကားတွေအကြာကြီး ထိုင်ပြောနေပြန်သည်။ အကြောင်းအရာကတော့ ဘာမှမရှိ။ ဟိုလူမကျေနပ်၊ ဒီလူမကျေနပ်တာတွေက များနေသည်။ မျိုးမျိုးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ညစ်လာသည်။ စာကျက်ချိန်တွေ လျော့ကုန်သည့်အတွက် နှာမြောနေသည်။ မျိုးမျိုးက ဇွတ်အတင်းပင် စာကိစ္စတွေကို ပြောပစ်လိုက်တော့မှ "ဒီကောင် ကြောင်နေပြီ" ဟု ပြောပြီး ထပြန်သွားကြသည်။ အိမ်အောက်ထပ်ကို လိုက်ပို့တော့...

"ဟေ့ကောင် ညနေကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ" ဟု သေချာအောင် ထပ်မေးကြသည်။ "ညနေတော့ ငါ လာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွာ" ဟု အမှန်အတိုင်းပင် ပြောပြလိုက်သည်။ "ဒီကောင် ကြောင်နေပြန်ပြီ၊ မင်း သိပ်တုံးမနေနဲ့၊ ဟိုက ပေါတယ် သိလား၊ သူများနောက် ပါသွားမယ်" ဟု မိုးအောင်က သတိပေး၏ ။

"ငါ စာမေးပွဲ မပြီးမချင်း ဘာမှလုပ်လို့ မရနိုင်ဘူးကွာ၊ သူ့ကို နားလည်အောင် ပြောပြထားပေးပါ၊ စာမေးပွဲပြီးတော့ ဆုံကြတာပေါ့လို့ နော်၊ ဟေ့ကောင်"

မျိုးမျိုး၏ စိတ်ထဲတွင် ကတိတွေ ဘာတွေကို မေ့သွားပြန်ပြီ။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောမိပြန်သည်။ ဟိုကောင်တွေ မကျေမနပ် ပြန်သွားကြ၏ ။ စိတ်ထဲမှာတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိလှပါ။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးကို ဖျောက်ပြီး စာတော့ကျက်နိုင်သည်။ အန်တီနှင်း ပြောသလိုပင် "လူဆိုတာ စိတ်ပဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အောင်နိုင်တဲ့သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အောင်နိုင်တာပဲ၊ ဒါဆိုရင် သူများတွေ အားလုံးအပေါ်မှာလည်း တကယ်ကို အောင်နိုင်သွားမှာ သေချာတယ်" ဆိုသော စကားကို ခဏခဏ ပြန်စဉ်းစားရ၏ ။

စာမေးပွဲဆိုသော အရာကြီးသည် ဇွတ်အတင်းပင်

တိုးကပ်ဝင်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ မျိုးမျိုး၏ စိတ်တိုင်းကျဆိုလျှင် နောက်ထပ် တစ်လလောက် အချိန်ကို ဆွဲဆန့်ထားလိုသေး၏။ ဒါဆို ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီး ယူနိုင်ရဲ့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မိလေသည်။ မေမေ့ကိုတော့ မရှက်တော့ပေ။ ခပ်ကြွားကြွားပင် "ရိုးရိုးအောင်ဖို့အတွက်ကတော့ အိပ်နေလို့ ရပြီ" ဟု ပြောမိသေး၏။ ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အိပ်လည်း မအိပ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ရဲမင်းဦးနှင့် ဇင်လင်းသည် မျိုးမျိုး၏ ရဲဘော်ရဲမင်းများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်တပ်တစ်ခါ တစ်အိမ်အိမ်မှာစု၍ စာတွေဆိုကြ၊ ကျက်ကြ၊ မုန့်စားကြ၊ စာစီစာကုံးတွေ ရေးကြနှင့် အချိန်များသည် ပျော်စရာကောင်းလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ မိုးအောင်နှင့် မင်းမင်းတို့ကလည်း ခရမ်းရောင်ကောင်မလေးကိစ္စနှင့် အရေးကြီးနေကြပြန်၏။

"မင်းကို ပြောနေတယ်၊ သူချိန်းတဲ့ဆီ မလာလို့တဲ့။ ငါတို့က မင်းအကြောင်းတွေ ပြောပြထားရတာ ။ အန်ကယ်ပြန်ရောက်နေလို့ ဘာညာနဲ့ ရှိထားရတာ ၊ ဒီနေ့ညနေတော့ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်"

"ဟာ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ စာမေးပွဲကြီးနဲ့ကွာ"

"အေး... သူက ပြောတယ်၊ စာမေးပွဲဖြေခါနီး တောင် သူ့ကို လာတွေ့တယ်လို့ သူ ဂုဏ်ယူချင်ပါတယ်တဲ့၊ ခေါင်းဆေးဖို့ ခဏလေးတောင် အပြင်မထွက်တော့ဘူးလားတဲ့"

"ဟာကွာ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ"

"ဟင် မင်း သူ့ကို ဒီလိုပဲ ပြောတယ်၊ သူကြားရင် မင်းတော့ သွားပြီ။ ဟေ့ကောင် ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ ငါတို့ကစပြီး ရူးသွပ်ပြရတာ ပါကွာ၊ မင်း ဆန်ကြမ်းက စေးမနေနဲ့နော်"

"ငါ ဘာမှ နားမလည်ဘူးကွာ၊ ငါ့အတွက် စာမေးပွဲပဲ

အရမ်းအရေးကြီးနေတယ်။ မင်းတို့ ကြိုက်သလိုသာ ပြောလိုက်တော့"

"ဟေ့ကောင် တကယ်လား။ မင်း နောက်မှ နောင်တမရနဲ့နော်၊ ငါတို့ မကယ်နိုင်ဘူး"

"အခြေအနေအရပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ မေးခွန်းသုံးစုံစီ ဖြေပြီးပြီလား"

"လာမေးမနေနဲ့၊ ငါတို့က အေးဆေးပဲ"

မင်းမင်းတို့ ပြန်သွားကြသည်။ သူတို့ကိုကြည့်၍ အန်တီနှင့် ပြောဖူးတာကို သတိရမိပြန်သည်။ "လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ဖျက်တာ၊ ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်ကို လာဖျက်လို့ မရဘူး" တဲ့။

မျိုးမျိုးအတွက် စာမေးပွဲကြီး အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ ဘယ်ဗေဒင်မှ မေးစရာမလို။ အောင်စာရင်းလည်း ကြည့်စရာမလို။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိ၏ ။ ဘယ်လိုစစ်စစ်၊ စစ်ချင်သလို စစ်၊ ဂုဏ်ထူးကတော့ အနည်းဆုံး သုံးခုလောက် ရနိုင်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ကျေနပ်မိ၏ ။

ဖေဖေက "စာမေးပွဲပြီးတဲ့နေ့ မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဖေဖေ အကုန်ခွင့်ပြုတယ်၊ မင်းလုပ်ချင်တာ လုပ်" ဟု ခွင့်ပြုသည်။

မေမေကလည်း "သားအတွက် မုန့်ဖိုးလိုချင်သလောက်ကို ပေးမှာ၊ ဆိုင်ကယ်ကလည်း ဝယ်ပေးဦးမှာ" ဟု ပြောသည်။

တကယ်စာမေးပွဲပြီးသောနေ့ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လွန်စွာပင် အံ့သြမိသောနေ့ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ပထမဦးစွာ ပျက်ခဲ့သော အိပ်ရေးများအတွက် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် တဝကြီးအိပ်ပစ်လိုက်မည်ဟု ကြိုးဝါးထားပေမယ့် အိပ်လိုစိတ် လုံးဝမရှိခဲ့ပေ။ နောက်ထပ် စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်ရင်း အလှမ်းဝေးခဲ့သော အုတ်ခုံကလေးဆီသို့ သွားလိုခဲ့သည်။ နေ့တစ်နေ့၏ အချိန်ပေါင်းများစွာကို

ထိုနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်စေ၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် ဖြစ်စေ ကုန်လွန်ခဲ့ဖူးသည်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ထိုင်ခွင့်ရှိသော အချိန်မှာ ထိုနေရာကို သွားရန် စိတ်ကူးမိ၏။ ဒါပေမယ့် မသွားဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လမ်းဘေးမှာ ထိုင်ရန် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမိသည်။ ဒါဆို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဆုံနေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကို သွားရမလား။ သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ခုခု ကျွေးရင်းပေါ့။ ဒီကိစ္စကိုလည်း အလွယ်တကူ မလုပ်ချင်ပြန်။

သူတို့နှင့် ဆုံပါပြီတဲ့။ ဘာတွေပြောရမလဲ။ သေချာတာကတော့ မျိုးမျိုးကို ဝိုင်း၍ အပြစ်တင် ဝေဖန်ကြမည်။ သစ္စာဖောက်သူဟု ပြောကြဦးမည်။ နောက်နေ့တွေဆက်၍ လာရန် ခေါ်ကြလိမ့်မည်။ မျိုးမျိုးမှာလည်း အချိန်အားတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။ ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ အန်တီနှင့်တို့ကလည်း စာမေးပွဲပြီးပြီ၊ မင်း လုပ်ချင်တာလုပ်တော့ဟု အကြွင်းမဲ့ ခွင့်ပြုထားသည်။

မျိုးမျိုးက ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်မိ၏။ ထိုနေရာမှာ ထိုသူတွေနှင့် မျိုးမျိုး ဘာပြောဖြစ်မည်နည်း။ သူတို့နှင့်အတူနေ၍ မျိုးမျိုးအတွက် ဘာဖြစ်လာနိုင်မည်နည်း။ ကုန်လွန်သွားမည့် အချိန်များကို ဖြုန်းတီးပစ်ရက်ပါမည်လား။ မျိုးမျိုးသည် ထိုနေရာသို့လည်း မသွားလိုတော့ပေ။

ဒါဆိုရင် စာအုပ်ဆိုင်ကို စာအုပ်ကလေး ဘာလေး ငှားဖတ်ရင် ဟိုတစ်ယောက်ကို ပြန်လည် ဆက်သွယ်ရန် ကြိုးစားရမည်လား။ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး မကြည်မလင် ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်မလေးကို နှုတ်ဆက်ရန် ခက်၏။ ဘယ်လို သဘောထားမှန်းလည်း မသိ။ ဘာမှလည်း မဖြစ်ကြသေး။ မတွေ့ကြတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ပြောရဆိုရမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် သတင်းတစ်ခုကိုလည်း ကြားမိသေးသည်။ မင်းမင်း ယူလာသောသတင်း ဖြစ်၏။ ဟုတ် မဟုတ် မသေချာပေမယ့်...

"မင်းကို သိပ်အောက်တာပဲလို့ ပြောနေတယ်" ဟူသော စကားသံများကို ကြားနေမိသည်။ မိုးအောင်ကလည်း "မင်းရဲ့ ခရမ်းရောင်မကလေးတော့ ပါသွားပြီ"

ဟု ဆိုသည်။ သူတို့ပြောတာတွေကို ယုံသည်လည်း မဟုတ်။ မယုံဘူးလည်း မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ပြင်းထန်စွာ မခံစားရ။

သေချာစွာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း မျိုးမျိုးကိုယ်တိုင်က စတင်ရန်ခက်ခဲသော အလုပ်ကို စတင်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မေမေသာသိလျှင် မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဒီလိုလုပ်ရမလားဟု အပြစ်တင်လို့ ဆုံးမည်မဟုတ်။ ခရမ်းရောင်ကောင်မလေးကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို နာကြည်းတာလည်း မဟုတ်။ မုန်းတီးတာလည်း မဟုတ်။ သူ့ကို ခုချိန်မှာ တစ်ခုခု ရေးပေးပါဟု ဆိုလျှင် ဘာရေးရမှန်း မသိ။ မျိုးမျိုး၏ ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တို့ ကင်းမဲ့သွားလေပြီ။ ဒါဆို မင်းကို အပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ် ခရမ်းရောင်မကလေးရေ။

ထိုနေ့က မျိုးမျိုး ဘယ်မှမသွားဖြစ်ပါ။ အိပ်လည်း မအိပ်ဖြစ်ပါ။ အိပ်မည်ဟု အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားပြီး အတွေးမျှင်များကို အဆက်မပြတ် တွေးနေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အန်တီနှင်း ပြောထားသလိုပင် "မလုပ်ခင် စဉ်းစား၊ လုပ်ပြီးမှတော့ ပြင်လို့မရတော့ဘူး" ဆိုတဲ့အတိုင်း ရှေ့ခရီးမှာ ပြင်လို့မရသော အမှားများ မှားမိမှာကို စိုးရိမ်နေမိသည်။

မျိုးမျိုးက မေမေ့ကို စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်၍ ဟာသလုပ် ရယ်မောခဲ့မိသော ကိုယ့်အတွေးတစ်ခုကို သတိရမိသေး၏ ။ မေမေက မျိုးမျိုးကို "နင့်ပုံစံကို ပြောင်းချင်နေတာ" ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏ ။ မျိုးမျိုး ရယ်ခဲ့မိသည်။ မျိုးမျိုးကို "ပုံစံခွက်ထဲက ရေခဲတုံးကလေး" ဟု ထင်နေသလား မသိဘူးဟုလည်း တွေးမိခဲ့၏ ။ ယခုပုံအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ မျိုးမျိုးသည် ပုံစံခွက်လှလှကလေးထဲမှာ ရောက်သွားသော ရေခဲတုံးကလေးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်အားရ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ရေခဲဆိုတာ အချိန်မရွေး ပုံစံပြောင်းနိုင်ကြောင်းကိုလည်း သတိပြုရဦးမည်။ အန်တီနှင်းက "စာသင်တယ်ဆိုတာ စိတ်နယ်တစ်ခုထဲက ပညာတွေကို စိတ်နယ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းခြင်းဖြစ်၍ အာရုံမထွေပြားရဘူး" ဟုလည်း

ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့ မျိုးမျိုး၏ စိတ်နယ်ထဲမှ စိတ်အမှိုက်များကို ဖယ်ရှား၍ စိတ်ရတနာများကို ပြောင်းရွှေ့ထည့်ပေးလိုက်သည်ဟုပင် ထင်မိပြန်သည်။

မျိုးမျိုးသည် အတွေးနယ်ထဲမှာ ပျော်နေ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်နေခြင်းသည် ယုံကြည်စွာ ရှင်သန်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကြည်နူးမှုအတွက် မျိုးမျိုးက ဘာတွေပေးဆပ်ခဲ့ရသလဲ ဆိုတာလည်း တွေးမိသည်။ ရှေ့ဆက်မည့်ခရီးအတွက် နောက်ထပ် ဘယ်လောက်အထိ ကြိုးစားရဦးမလဲ ဆိုတာကိုလည်း တွက်ရပေဦးမည်။ မျိုးမျိုး၏ စိတ်ထဲမှာ 'ကြိုးစားမည်' ဟူသော ဝေါဟာရ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုချက်ကို ထိထိမိမိ သိသွားခဲ့လေပြီ။ စကားလုံးလှသလောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲ ခက်ခဲလှသော လုပ်ငန်းတစ်ခုပင်။

မျိုးမျိုး၏ စိတ်ထဲမှာ မှတ်မိနေသော ငရဲကျသည့် နေ့ရက်များကတော့ လေလွင့်ရှူးသွပ်ဖွယ် နေရာကလေးသို့ မသွားရတော့သော စာကြွေးဆပ်ရသည့် နေ့ရက်များ ဖြစ်သည်။ မြက်ရိုင်းပင်ကလေးတွေ ရွက်ကြွေလမ်းကလေးနှင့် အုတ်ခုံပျက်ကလေးသည်ပင် မျိုးမျိုးတို့အတွက် ခမ်းနားသော နန်းတော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကိုပိုင်ကြီး၏ သင်ခန်းစာများဖြစ်သော စိတ်ငြိမ်မငြိမ်၊ လက်တည့်မတည့် စမ်းသပ်မှု၌ သည်းခံနိုင်လွန်းသော ဓာတ်တိုင်ကြီးကိုလည်း လွမ်းမောမိသည်။ ပြောချင်သလို ပြော၊ နေချင်သလို နေခွင့်ရခဲ့သည့် ကဖီးဆိုင်အိုကလေးကိုလည်း တမ်းတမိသည်။ ပန်းချီကလေး တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ် ခြစ်တတ်ရုံ၊ ဂစ်တာကလေး တီးတတ်ရုံ၊ သီချင်းကလေး အော်တတ်ရုံနှင့်ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနုပညာသမားများဟု သတ်မှတ်ပြီး ငွေကြေး၊ ဂုဏ်ပကာသန၊ ပညာတတ်တွေကို အပြစ်တင် ဝေဖန်၊ တစ်လောကလုံးကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမယ့် ထိုအရာများသည် မျိုးမျိုးတို့အတွက် မအိပ်ဘဲမက်သော နေ့လယ်ခင်း အိပ်မက်လှလှကလေးများနှင့် အလွယ်ဆုံးရရှိခဲ့သော နိဗ္ဗာန်ဘုံတစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အန်တီနှင့်ကြောင့် ထိုအရာအားလုံးနှင့် ဝေးခဲ့ရသည်။ စိတ်ဆန္ဒများကို မျှိုသိပ်ရသည်။ အိပ်ရေးပျက်ရသည်။ အပျော်အပါးများ စွန့်လွှတ်ရသည်။ တွဲဖော်တွဲဖက်များအားလုံးကို မေ့ဖျောက်ရသည်။ မဖြစ်မနေ ကြိုးစားရသည်။ အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ မျိုးမျိုးသည် ထိုနေ့ရက်များကို ဒုက္ခနေ့ရက်များဟု သတ်မှတ်မိခဲ့သည်။

အရာအားလုံးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် မျိုးမျိုးအတွက် လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခြင်း၏ အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားခွင့်ရရှိခဲ့လေပြီ။ အရာရာကို မျိုးမျိုးစိတ်တိုင်းကျ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရခဲ့လေပြီ။

တစ်ချိန်က ရူးသွပ်စွာ တပ်မက်ခဲ့သော နေရာ၊ သစ္စာရှိလက်တွဲဖော်ဟု ထင်မိခဲ့သော သူငယ်ချင်းများ၊ ပထမဆုံး ရင်ခုန်ဖူးသော ခရမ်းရောင်မကလေး။ သူတို့ထံသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ခြေဦးလှည့်ရမည်လား။ တွေး၏ ။ ထိုအတွေးသည် တခဏလေးအတွင်းမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တကယ်တော့ ထိုအရာများကို ယခုအချိန်မှာ မျိုးမျိုးရင်ထဲ၌ ရှိနေသောစိတ်က လက်မခံနိုင်တော့။ အရာအားလုံးကို ခံတွင်းမတွေ့တော့။ စားစရာတစ်ခုကို မည်သူကပင် ကောင်းလွန်းပါသည်ဟု ညွှန်းပါစေ လျှာပေါ်သို့ ဖြတ်သွားပြီးသည့်နောက် မျိုးမျိုး၏ ခံစားနိုင်မှု အတိုင်းအတာက ခံတွင်းမတွေ့နိုင်တော့။ အရသာထက် အာဟာရကို လိုချင်တက်ခဲ့လေပြီ။

မျိုးမျိုးက သူ၏ ခက်ခဲပင်ပန်းခဲ့သော နေ့ရက်များကို အမည်သစ်တစ်ခုပေးရန် စဉ်းစား၏ ။ ငရဲကျသည့် နေ့ရက်များ မဟုတ်တော့ကြောင့် သူသိလေပြီ။ အန်တီနှင့်ထံမှ ပြန်ရခဲ့သော အကြမ်းစာအုပ်ကလေးကို မြတ်နိုးစွာ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပထမဆုံး စာမျက်နှာကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လက်ရေးလှလှကလေးများနှင့် ရင်ခုန်စွာ ရေးလိုက်သည်။

"ရွှေရောင်နေ့ရက်များ"

ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ရှေ့)

(၂၀၀၃ ၊ မြဝတီရွှေရတုအထူးထုတ်)

ချစ်သူရဲ့ ဇာတ်ကောင်(၁)

မျက်ရည်စက်များကို သနားညှာတာ မဲ့ကင်းစွာ ဥပေက္ခာပြုရန်ရံမျှဖြင့် ချစ်ခြင်းသည် ကွယ်ပျောက်သွားမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မချစ်သော သူကတော့ ယုံကြည်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်သော်လည်း ချစ်ခြင်းဆိုသော အရာသည် ကျွန်မနှင့်အတူ အသက်နှင့်အမျှ တည်ရှိနေမှာ သေချာသည်။ ကျွန်မနှင့် သက်ဆိုင်သူ အတော်များများက `သူ့<sup>?</sup> ကို ကျွန်မ မုန်းတီးရွံရှာသွားပြီဟု ထင်မှတ်နေကြ၏ ။ လူတစ်ယောက်ကို မုန်းဖို့ အားပေးအားမြှောက် ပြုနေကြတာ၊ မုန်းသွားပြီထင်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြတာ အပေါင်းလက္ခဏာ ဖြစ်ရပ် မဟုတ်ပါ။ ခုချိန် ကျွန်မ လွမ်းတဆုံးလူမှာ `သူ[?] ဖြစ်ပြီး ကျွန်မ စကားပြောချင်ဆုံးသူကတော့ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်း `ပိုးဖြူ[?] ဖြစ်ပါသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ရည်းစားပင် မဖြစ်လိုက်ရဘဲ အိမ်ထောင်ကျသွားသည့် မနူးမနပ် ကောင်မလေးကို အပြစ်မတင်ရက်သော သူတစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် အဖြစ်အပျက်ကသည် တွေးလိုက်တိုင်း လတ်ဆတ်နေမြဲ။ အဲဒီ တုန်းက လက်ဖျားအေးအေးများနှင့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းပြူးပြူးကလေးနှင့် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျပြီး...

"နင်ကလည်း ဒုက္ခပါပဲဟယ်" ဟုသာ ပြောတတ်ခဲ့သည့် ပိုးဖြူသည် ဆယ့်နှစ်နှစ်ကာလအတွင်းမှာ `ပိုးပွင့်ဖြူ[?] ဟူသော စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ကျခဲ့သော ကျွန်မကတော့

ကလေးသုံးယောက်၏ မေမေ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

"ပိုးဖြူရေ နင့်ဟာနင် စာပေဆုတွေ ဘယ်လောက်ပဲရရ၊ ငါ့ရင်ထဲက အချစ်နဲ့ ငါ့ဘဝကို ပီပီပြင်ပြင် စာမဖွဲ့နိုင်ရင် နင့်စာတွေ လူလားမမြောက်နိုင်ဘူးလို့ ငါက သတ်မှတ်မှာ။ ဘယ်နှယ်လဲ။ နင် ငါ့အကြောင်း ဝတ္ထုရေးမလား" ဟု ကျွန်မက စိန်ခေါ်သောအခါ ပိုးဖြူက ပခုံးတွန့်၍ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ရမ်းပြသည်။ "နင် ငါ့အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးစမ်းပါ ပိုးဖြူရယ်" ဟု ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ကျွန်မ စိတ်ပြောင်းသွားပါပြီ။

ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ချစ်မိခဲ့သူအကြောင်းကို ပထမဆုံး ဦးဦးဖျားဖျား သိခွင့်ရခဲ့သူမှာ ပိုးဖြူ ဖြစ်သည်။

"ပိုးဖြူ ကျောင်းဆင်းရင် နင့်ကို ငါ ပြစရာရှိတယ် သိလား"

"အို... ခုပြ"

"ဘယ်ပြလို့ရမှာလဲ၊ သူက ကျောင်းဆင်းမှ လာမှာ"

"ဟင်... ဒါဆို လူပေါ့"

"အေးပေါ့၊ လူ... လူ... သိပ်ချောတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်လေ"

"နင်က မဟုတ်တာတွေ ပြောနေပြီ မိသက်"

"ဪ... တကယ်ပါဆို၊ ကိုကြီးသူငယ်ချင်း၊ အရမ်းချောတာ သိလား"

"ဘာကြီးလဲ... အဲဒါ နင့်ရည်းစားလား၊ ငါ အန်တီနဲ့ တိုင်မှာ"

"ရည်စားတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်၊ နင်ကလည်း မေမေတို့နဲ့ မတိုင်ပါနဲ့။ ကိုကြီးတို့ ကိုလေးတို့သိရင် ငါ နားရင်းပူနေဦးမယ်၊ နင်မို့ ငါပြောပြတာ"

ပိုးဖြူက တွေဝေစွာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ကျွန်မလည်း

စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ အတန်းမှာ တစ်ယောက်ထိုင်ခုံ နှစ်လုံးစီကို ယှဉ်လျက် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက် တွဲထိုင်ရသည်။
ကိုယ့်ခုံလေးက သူငယ်ချင်းနှင့်သာ တွတ်ထိုး စကားပြောကြရတာ ဆိုတော့ စကားများလေ့ရှိသော ကျွန်မက ဘယ်တော့မှ အသံမထွက်တတ်သော ပိုးဖြူကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု စကားပြောစရာတွေ ရှိနေမြဲပင်။ ခုတစ်လော ပြောချင်နေသော အကြောင်းအရာသည် ကျွန်မရင်ထဲက `သူ့အကြောင်းပေါ့။

အပြာနုရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ တစ်ထည်နှင့်သာ အမြဲတွေ့ရတတ်သော ကိုကြီးတို့နှင့် ဒီဇိုင်းမတူသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကျွန်မကို အစဉ်အမြဲ စိုးမိုးနေတော့သည်။ ကိုကြီးတို့အဖွဲ့ထဲက ဆိုပေမယ့် ကိုကြီးတို့၏ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ အသိထဲကလည်း မဟုတ်။ ကိုကြီးတို့ ဖွဲ့ထားသော ဂစ်တာဝိုင်းထဲမှ လိတ်ဂစ်တာ တီးတဲ့သူ။ သူ ဂစ်တာတီးနေလျှင် ရှေ့ဆံပင်ရှည်ရှည် ပျော့ပျော့တွေက မျက်နှာတစ်ခြမ်းအုပ်၍ ကျနေသည်။ တစ်ခါတလေမှာတော့ သူ့ဆံပင်တွေ အားလုံးကို နောက်မှ စုပြီး သားရေတစ်ကွင်းနှင့် ချည်နှောင်ထားလေရဲ့။ ကျွန်မက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေမည့်သူဆိုတော့ ကျူချင်ပြေးလိုက်၊ ကျောင်းပြေးလိုက်။
အချိန်နည်းနည်းရသည်နှင့် ကိုကြီးတို့ ဂစ်တာဝိုင်းရှိရာ ခြံကြီး၏ အနောက်ထောင့်က ပိတောက်ပင်အောက်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်အောင် သွားရသည်။
သူ့လက်ခတ်သံတွေက ကျွန်မကို ရင်ခုန်စေသည်။ သူ့အကြည့်တွေက ကျွန်မ အသက်ရှူမှားရသည်။ သူ့အပြုံးတွေက...

"ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ ပိုးဖြူ သိလား၊ ပြောမပြတတ်အောင်ပဲ။ သူ့ကိုပဲ ငါ အမြဲမြင်ယောင်နေမိတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ သူလေ ငါ့ချစ်သူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"နင်နော် မိသက်၊ ရက်လည်း မရှက်ဘူး၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ" ပိုးဖြူက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဟန့်တားသည်။

ထိုနေ့ညနေက ကျွန်မကို သူလာကြိုပါသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း သူက...

"စောင့်မှ စောင့်နေပါ့မလားလို့ သက်သက်ရာ၊ တက် တက် ကားပေါ်တက်"

"ကိုကြီးတို့ရော ဟင်"

"သူတို့ တီးဝိုင်းကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်၊ ကိုယ် ရေပေးထားတဲ့စာ ရလား"

"ဟုတ်"

စကားများလှသော ကျွန်မသည် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိ သည်။ ဒီလိုမဖြစ်ခင် သုံးလေးရက်က ကိုကြီးနှင့် ကျွန်မ စကားများကြရသည်။

"မိသက် နောက်ဆိုရင် ငါတို့ဝိုင်းဆီ ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့"

"အို... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စာကျက်ပြီး ပျင်းလို့လာတာ"

"မလာနဲ့ဆို ပြီးရောမဟုတ်လား၊ လျှာရှည်မနေနဲ့" ဆိုတော့ ကျွန်မကလည်း အငယ်ဆုံးပီပီ သည်းမခံဘဲ ပြန်အော်သည်။

"သက်သက်ရဲ့ ကိုကြီးက မလာရဘူး ပြောထားလို့လား"

"ဟုတ်"

"ကိုယ့်ကို လွမ်းရဲ့လား၊ ကိုယ်ကဖြင့် သက်ကို အရမ်းသတိရနေတာ၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းဆင်းရင် စကားပြောချင်လို့ လာကြိုရအောင် စီစဉ်ခဲ့ရတာ "

"ကိုကြီးတို့ သိလားဟင်"

"ဒါတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ကိုယ်အားလုံး စီစဉ်ခဲ့တယ်၊ အခုလို အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ရတုန်း ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး ရှိတယ်။

အေးအေးဆေးဆေး နားလို့ရမယ့်နေရာ သွားကြရအောင်"

ကျွန်မ ဘာမှမဖြေရသေးခင် သူ့ကားလက်ကိုင်ကို ကျွန်မတို့ အိမ်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာအရပ်ဆီသို့ ကွေ့လိုက်ပေပြီ။ ကိုကြီးတို့ ဖေဖေတို့ကို ကြောက်ဖို့ထက် သူ့စကားများကို နားထောင်ဖို့က ကျွန်မအတွက် တကယ်ပင် အရေးကြီးနေခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ ထိုနေ့က ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးဆိုပေမယ့် ပန်းခြံကြီးထဲကို ရောက်တော့ နှုတ်ဆိတ်စွာနှင့် ထိတွေ့သွေးဆောင်ညှိုးငယ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအတွက်တော့ အိပ်မက်ဦး၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများစွာထဲမှာ သူသည် ကျွန်မ၏ အရှင်သခင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ထူးဆန်း၍ လှပနေသော ဆည်းဆာကို ကျွန်မ မည်သည့်အခါမှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ အမွန်အစ ငြိတွယ်စွဲလန်းမှုများနှင့် နှောင်ဖွဲ့နေသော ကျွန်မ၏ အလှဆည်းဆာသည် အချိန်ကာလ တိုတောင်းလှပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ တာဝန်အကျ...ဝတ်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက်က `သူ့? အကျ...ကော်လာကို ဆွဲလ,လိုက်စဉ် ကျွန်မတို့သည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးကာ အမှောက်မှောက် အမှားမှားဖြစ်စဉ်ကို နိဒါန်းပျိုးလိုက်ရပါတော့သည်။

"နင် ယောက်ျားရတာ ကြီးက မြန်လိုက်တာ၊ ငါ အရမ်းအံ့ဩတာပဲ။ တကယ် တကယ်။ နင့်အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးရင် ဘယ်သူမှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရေးတဲ့ ငါကိုယ်တိုင်တောင် တကယ်မြင်တွေ့ရလို့ ယုံရတော့တယ် မိသက်ရယ်"

"ရေးပါ ပိုးဖြူရယ်၊ နင် ငါ့အကြောင်းကို ရေးသင့်တယ်"

"ဟင့်အင်း... မရေးရဲဘူး"

နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဘာမှ အပြောင်းအလွဲ မရှိသော

ပိုးဖြူက ထုံးစံအတိုင်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် မျက်နှာကလေးနှင့် အကြောက်အကန် ငြင်း၏။
။ စဉ်းစားချိန်ပင် မရလိုက်သော မြန်လွန်းလှသည့် အပြောင်းအလွဲမှာ
အဓိကပါဝင်ခဲ့သူ ကျွန်မသည်ပင် အံ့သြမိကြောင်း ဝန်ခံရပါမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်
ကျွန်မကတော့ ကံကြမ္မာကိုလည်း ရိုးမယ်မဖွဲ့ချင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း
အပြစ်မတင်ရက်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေစွာ လက်ခံရဲရင့်ဖို့တော့ အဆင်သင့်
ရှိပါသည်။

"ငါ့စာတွေကို ဖတ်နေတဲ့ ပရိသတ်ထဲက မနူးမနပ်ကလေးတွေ
နှင့်လိုလိုက်လုပ်ကုန်ရင် မခက်ဘူးလားဟင်၊ မရေးရဲပေါင်" တဲ့။

ကျွန်မ၏ ဒုတိယဘဝထဲမှာ ဆုံးရှုံးကွယ်ပျောက်သွားသော
'လူလေးယောက်' ကိုတော့ ကျွန်မ နှမြောတသ၊ ရှိမဆုံးပါ။ မေမေ၊ ဖေဖေနှင့်
ကိုကြီး၊ ကိုလေးတို့ပေါ့။ ကျွန်မ၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်ကိုများက
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို မြေလှန်ရှာသတဲ့။ မိဘကို ခိုးယူမှုဖြင့် အမှုဖွင့်သတဲ့။
အချစ်ဆိပ်များ မွန်နေသော ကျွန်မက မိဘနှင့်အစ်ကိုများကို ပြန်စောင်းပင်
လှည့်မကြည့်။ သူ့ဘက်မှ သူ့ဘက်။ ကျွန်မ၏ အရှင်သခင်သည် ကျွန်မ၏
မင်းသားဖြစ်သော်လည်း တကယ့်တကယ်တော့ ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် ဘီလူး၊
သရဲတမျှ အကြမ်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

"ပိုးဖြူရယ်၊ နောက်မှ အကြာကြီးနေမှ သိရတာ ၊ သူက
ကိုကြီးတို့အဖွဲ့ထဲကို ရောက်လာတာ ဂစ်တာတီးကျွမ်းကျင်လို့တဲ့၊ အတန်းပညာက
ရှစ်တန်းတောင် မတတ်ဘူးတဲ့ဟယ်၊ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဆိုတာကလည်း သူ့ရဲ့အဖေ
မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ရှင်တဲ့။ ကားကလည်း ဟိုတယ်က ကားတဲ့။ ငါ့အနေနဲ့က
ပစ္စည်းတို့၊ ဂုဏ်တို့ မက်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဟယ်"

"ဘုရား... ဘုရား၊ နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ မိသက်"

"ငါ ဆယ်တန်းပြန်ဖြေမှ ရမယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က နင် ဂုဏ်ထူးတွေ ထွက်ခဲ့တဲ့ မှတ်စုတွေကို ပြန်ရှာပေးပါ။ ငါ့ကို ဂိုက်ပြန်လုပ်ပေးပါ ပိုးဖြူရယ်"

ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်သောအချိန်တွင် သူက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ကာရာအိုကေပွဲမှာ ကီးဘုတ်တီးသူ ဖြစ်နေလေပြီ။ သူ့မှာ အတန်းပညာမရှိသော်လည်း အနုပညာ အားကောင်းပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ဂီတချစ်တဲ့သူဆိုတော့ ချစ်သူ၏ လုပ်ငန်းနှင့် အဆင်ပြေလှသည်။ သူ အိမ်ပြန်ညဉ့်နက်ပေါင်း များလာခဲ့ပြီးနောက် ပြန်လာတိုင်းလည်း မူးလာခဲ့သည်။ အရက်ဝင်သည်နှင့် သွေးဆိုးကာ သူ့အကျင့်ဆိုပါလား။ တစ်နေ့ကုန်၊ တစ်နေ့လုံး ကျွန်မကို ကူညီရယ်မော၊ ကြင်နာခဲ့သောသူသည် အရက်နှင့်အတူ ပြန်လာသောအခါ ကျွန်မသည် သူ၏ သားကောင် ဖြစ်ရတော့သည်။ ထိုအပြောင်းအလဲသည် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အလွန်အံ့ဩမိသော အပြောင်းအလဲ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသော အပြောင်းအလဲပင်။ သူ့ဘက်က ပြောင်းလဲခဲ့သော်လည်း ကျွန်မဘက်ကတော့ ပြောင်းလဲခွင့် ကင်းမဲ့သွားလေပြီ။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မတွင် ရင်သွေးနှစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မေမေ ဖြစ်နေပြီကိုး။

နှစ်တွေ၊ လတွေ ကြာညောင်းလာသည်နှင့် သူ့မင်းသား ဦးခေါင်းကလည်း အလိုလို ကွာကျသွားတော့သည်။ "အရိုးကွဲအောင် ရိုက်မှ အသည်းစွဲအောင် ချစ်" ဆိုသော စကားသည် ကျွန်မထက် အသက်ကြီးနေ၍ သာ၊ မဟုတ်လျှင် ကျွန်မကိုကြည့်၍ ပြောလေသလားဟု ထင်မှတ်စရာပင်။

"နင်... ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။ နင့်ကြောင့် ကောင်မ၊ နင့်ကြောင့်၊ နင်ဂြိုဟ်မွေလို့၊ ငါ့ချစ်သူကို ငါပစ်ထားခဲ့ပြီး နင့်ကို ငါ ယူခဲ့တာ" တဲ့။

ဘုရား... ဘုရား။ မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်ရပြီး နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရ၍ သာ သူက ကျွန်မကို ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မရှေ့မှ အရက်မူးသမားကြီးသည် တကယ့်ကို ကျွန်မ၏ ချစ်သူ၊ ကျွန်မ၏ အရှင်သခင်၊ ကျွန်မ၏ အိမ်ဦးနတ်။

"ပိုးဖြူရယ်၊ သူ့မှာ ငါ့အရင် ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့သတဲ့။"

အဆိုတော်မလေးတဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့ သူက သူ့ချစ်သူကို သဝန်တိုပြီး ခဏခဏ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ကောက်ပြီး အဆက်အသွယ် ပြတ်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ ငါ့ကို တွေ့တာတဲ့။ သူက ငါ့ကိုကြီးကို မင်းညီမလေးက လှလိုက်တာကွာလို့ စတဲ့အခါ ကိုကြီးက တကယ်စိတ်ဆိုးပြီး မင်းနဲ့ တန်သလား၊ ငါ့ညီမကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားနဲ့ဆိုပြီး လက်သီးနဲ့ ရွယ်ဖူးသတဲ့ဟယ်။ သူ့စိတ်တွေ အရမ်းလေနေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ယူပြမယ်ကွာလို့တောင် ကြိမ်းခဲ့သေးသတဲ့လေ"

"နင့်ကို ဘယ်သူ ပြောပြတာလဲ"

"ကိုလေးပေါ့။ ကိုလေးနဲ့ ငါက ညီအစ်မလို ချစ်ကြတဲ့ အထက်အောက် မောင်နှမ မဟုတ်လား။ တစ်အိမ်လုံးက ပြတ်ပေမယ့် ကိုလေးက ငါ့ကို ခိုးခိုးပြီး လာတွေ့တယ်။ ငါ့ကို သူ နှိပ်စက်တယ်ဆိုတာ ငါမပြောဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ဟယ် ကိုလေးက ငါ့ဘဝကို နားလည်တယ်။ ငါ့ဘွဲ့ရတဲ့အထိ အစစကူညီခဲ့တာ ကိုလေးပဲ။ နောက်ပြီး ခု ငါလုပ်နေတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရအောင် လုပ်ပေးတာလည်း ကိုလေးပဲလေ"

"ဒါတွေကို နင့်ရဲ့သူက မသိဘူးလား"

"သိတယ်၊ သိလို့ ပိုဆိုးကုန်တာပေါ့။ သူက ငါ့ကို ရိစရာတွေ၊ သံသယဝင်စရာတွေ ပိုပိုပြီး များလာတာပေါ့ ပိုးဖြူရယ်"

"သူ့ကို နင် စိတ်ရှည်နိုင်သေးတယ် ပေါ့လေ၊ ဒါ အချစ်လား... ဟုတ်လား"

ပိုးဖြူက ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် မေးခြင်းမဟုတ်။ `အချစ်'ကို အဓိပ္ပါယ်ဖွေရှာလို၍ မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"နင်... ရေးမှာမို့လား ပိုးဖြူရယ်"

ဝိုးဖြူက ခေါင်းရမ်းနေဆဲပင်။ ကျွန်မကလည်း ရေးစေချင်လှသည်။ `ငါ အချစ်ကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစားဦးမယ်၊ အချစ်ဆိုတာ မိုက်မဲခြင်းလို့လည်း ငါ မရေးရဲဘူး၊ သတ္တိလို့လည်း မရေးရဲဘူး' တဲ့။

ကျွန်မမှာတော့ အချစ်ကို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ရန် အချိန်မရှိပါ။ ကျွန်မ၏ သားဦးလေး ကျောင်းထားရန် အချိန်နီးကပ်လာလေပြီ။ ကျွန်မ၏ သားကလေးကို ကျွန်မ၏ မျိုးရိုးဂုဏ် အဆင့်အတန်းနှင့် ညီမျှသော လူနေမှုအခြေအနေကို ဖန်တီးပေးရန် လိုအပ်ပါသည်။ ကျွန်မ နေနေရသော ရပ်ကွက်ကလေးမှာ သူမမေနှင့် အစ်မရှိရာ ချောင်ကျကျ ရပ်ကွက်ငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ သူမမေက သင်္ကန်းချုပ်ပြီး သူ့အစ်မကတော့ အကျချုပ်သူ ဖြစ်သည်။ မရှိမရှာဆိုသလို အနေအထားမျိုးနှင့် ရိုးသားသော မိသားစုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကို သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားခါစက သူမမေနှင့် အစ်မကြီးသည် ကျွန်မကို မိုးကျရွှေကိုယ် မင်းသမီးလေးလို စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ကျေးဇူးတရားရှိပါသည်။

"သားကလေး ဆရာဝန်ကြီးသမီးနဲ့ ရတာ ၊ မိန်းကလေးက သိပ်တော်ရှာတာ။ သားနဲ့ပါလာတုန်းက ဆယ်တန်းတောင် မအောင်သေးဘူး၊ ဟော...အခု ဘွဲ့တောင်ရပြီရှင်၊ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တာလေ၊ ချွေးမဆိုပေမယ့် သမီးလေးလိုပါပဲ" ဆိုပြီး ဧည့်သည်ထူထူရှေ့မှာ ဂုဏ်တင်ပြောတတ်တဲ့ ယောက္ခမကို ကျွန်မ အမေလို သဘောထားနိုင်ခဲ့တာ မထူးဆန်းပါ။

ယောက္ခမလုပ်တဲ့သူကလည်း စက်ချုပ်မအားသည့်ကြားမှ ကလေးတွေကို ထိန်းကျောင်းပြုစုဖော် ရှာသည်။ ထိုကျေးဇူးကြောင့် မိသားစုအားလုံး၏ တာဝန်မှာ ကျွန်မ၏ တာဝန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

"သမီးလေးရေ မေမေတို့ ငွေလိုလို့ ခဏလောက် လှည့်ပါဦး" ဆိုသော ခဏလောက်လှည့်ရင်း ထိုခဏသည် ကြာပြီး မေ့လျော့သွားရတာ လည်း အခါခါ။ ကျွန်မနှင့် သူ၏ ညည ငရဲခန်းကိုတော့ သူ့အမေရော၊ အစ်မပါ ဝင်ပါလေ့ မရှိပါ။

ရိုက်နှက်နေလည်း ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေခြင်း မရှိပါ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ အမေရော၊ အစ်မပါ ကျွန်မကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြ၊ ချောမော့ကြပြန်သည်။ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေလျှင် `သူ့က ကျွန်မကို ချောမော့၊ ကျွန်မက စိတ်နာမဆုံးရှိနေလျှင် မျက်ရည်ကျပြ။ အို... သူတို့ကို ကျွန်မ မလွန်ဆန်နိုင်ခြင်းမှာလည်း အံ့သြဖွယ်ပင်။

"ပိုးဖြူရဲ့၊ မြန်မာအိမ်ထောင်ရှင်မတွေရဲ့ စိတ်ဟာ တစ်စိတ်တည်းပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်လင်သားလို့ သတ်မှတ်ပြီးတဲ့နောက် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ပြီးတဲ့နောက်၊ သားတွေ သမီးတွေ ရလာပြီးတဲ့နောက် ဘာကိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်တော့တာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်နေပြီလား မသိပါဘူးဟယ်"

"ဘာလဲ၊ နင်က လွန်ဆန်ဖို့ စိတ်ကူးရှိလို့လား"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ အိမ်ခွဲနေမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ သူ့အစ်မက အိမ်ထောင်ပြုတော့မှ၊ နောက်ပြီး ငါ သားကြီးကျောင်းထားဖို့ ငွေစုချင်တယ်"

"နင့် သူက သဘောတူမှာမို့လား"

"ဒီလိုပဲ ပြောယူရမှာပေါ့၊ သူ့အိမ်မှာ သူက ဘုရင်ပဲလေ၊ သူ့အမေနဲ့ အစ်မကြီးက သူ့ကို မတရားချစ်ပြီး အလိုလိုက်ထားခဲ့တော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာဆိုရင် သူက နိုင်ထက်စီးနင်း ဆက်ဆံရတာ အကျင့်ပါနေပြီ ထင်တယ်။ အမေနဲ့ အစ်မကသူ့ကို ချစ်တာရော၊ ကြောက်တာရော ဘာမှ မတားဆီးကြဘူး၊ ငါ သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြုပြင်ကြည့်ချင်တယ်။ အရေးကြီးဆုံးက ငါ့မေတ္တာကို နားလည်ဖို့ပါ"

"နားမလည်ဘူးဆိုရင် နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ"

"တွေ့မကြည့်ရဲဘူး ပိုးဖြူရယ်"

"ဒါလည်း အချစ်ပဲလား၊ ဟင်... မိသက်"

"နင်... ငါ့ကို လှောင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ သူ့ကို ဖရိုဖရဲနှင့် မမြင်ချင်တာ၊ သူကောင်းကောင်းမွန်မွန် အောင်မြင်နေစေချင်တာကို အချစ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်မယ်ဆိုရင် နင် ရေးမှာလား ပိုးဖြူ"

"ဟင့်အင်း... ဟယ်၊ ငါ... မရေးရဲပါဘူး ဆို"

ပိုးဖြူနှင့် တွေ့သောအချိန်တိုင်းမှာ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း အတွေ့အကြုံ မှန်သမျှကို ရင်ဟင်းလင်းဖွင့်၍ ပြောပြပြစ်ခဲ့သည်။ ပိုးဖြူက ထောက်ခံတာလည်း ရှိ၊ အလိုမကျတာလည်း ရှိ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို ပိုးဖြူ မျှဝေခံစားခဲ့ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နောက်ပိုင်းရောက်လာသော အခါ ပိုးဖြူကိုတောင် ပြောမပြဖြစ်ဘဲ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲမှာ ခြေဖျက်၍ မရနိုင်တော့မည့် အစိုင်အခဲတစ်ခု ခိုင်မြဲစွာ ဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။ ထိုအရာသည် ကျွန်မ၏ သိမ်ငယ်စိတ်မှ မွေးဖွားလိုက်သော `ပစ်မှတ်' ဖြစ်ပါသည်။

"မောင့်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်" ဆိုသော သီချင်းထက်ပင် မောင့်မျက်နှာတစ်ကမ္ဘာ မှတ်ထင်ခဲ့ရသော ဇနီးမယားတစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ "မင်းကို ငါ မချစ်ဘူး" ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းသည် ချစ်တတ်သော ရင်ခုန်သံကို တိတ်ဆိတ်သေဆုံးစေနိုင်သော အပြင်းစား လက်နက်မှလွဲ၍ ဘာများဖြစ်စရာ ကျန်ဦးမှာလဲ။ တစ်ဖန် "ကိုယ်မူးလို့ ပြောတာကို များကွယ်" ဆိုတဲ့ စကားကရော အဆိပ်အတောက်ကို ပြေပျောက်စေနိုင်မှာမို့လား။ ကျွန်မကို သူက ရယ်စေ၊ ငိုစေ၊ ရှင်စေ၊ သေစေ ညွှန်းဆိုနိုင်ပြီ ဆိုပါတော့။ သူက ဇာတ်ဆရာလား၊ ကကြိုးဆွဲသူလား၊ ဟင့်အင်း။ အနုပညာသမားကြီးရေး။ ကျွန်မ ရင်ခုန်သံတွေ ခုချိန်မှာ နူးညံ့မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ မုဆိုး။ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ သားကောင်။ အဲဒီ လို့ အတွေးများနှင့် ကျွန်မ သိမ်ငယ်ဝမ်းနည်းခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို စိတ်နာတော့မလို့လေ။ နာကြည်းတော့မလို့။ အချစ်ဆုံးသူအတွက် နာကြည်းမိသော ဝေဒနာကိုလည်း ကျွန်မ မခံစားနိုင်ပြန်ပါ။

ကျွန်မ၏ အတွေးများကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ လွင့်မျောရန် ခွင့်ပြုထားခိုက်

ကျွန်မ၏ တီတီတာတာ ရင်သွေးငယ်များ၏ နုနုညှို့ညှို့ လက်ကလေးတွေ၊
ကြည်ကြည်လဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေ။ ကျွန်မ၏ အတွေးတစ်စကြောင့်
ကြည်ကြည်လဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းကလေးများ အရောင်ပြောင်းရပေတော့မည်။ ကျွန်မ၏
အနေအထားကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှုမြင်တတ်ရ ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မနှင့် သူသည်
သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ကြပါ။ မေမေနှင့်
ဖေဖေ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် မေမေ တစ်ယောက်အနေဖြင့် သောင်မတင်
ရေမကျ ရေစုန်မျောနေခွင့် မရှိပါ။ ကျွန်မတစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။

ကျွန်မက သူ့ရဲ့သားကောင်ပဲ ဆိုပါဦးတော့ ကျွန်မက
လူတစ်ယောက်ပါပဲလေ။ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တွင် လူသည် မုဆိုးနေရာမှ
အမြဲရှိနေတတ်ပြီး တိရစ္ဆာန်ကတော့ သားကောင်နေရာမှာ ထာဝရရှိနေတာ
မထူးဆန်းပါ။ လူတစ်ယောက်ကတော့ အစဉ်ထာဝရ သားကောင်ဖြစ်နေရမည်
ဆိုလျှင် ထိုလူ ညံ့လွန်းပါ၏။ အထူးသဖြင့် ရင်သွေးများကို ပြုစုပျိုးထောင်မည့်
မေမေသည် သားကောင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်သင့်ပါ။ ထိုအတွေးဖြင့် ကျွန်မ၏
အမှောင်လောကကို လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းများ လင်းလက်စေပါသည်။ ကျွန်မမှာ
အားအင်သစ်တွေ ဝေစည်လာသည်။ ကျွန်မ မုဆိုးအလှည့်ကြုံအောင်
ကြိုးစားဖန်တီးမှ ဖြစ်တော့မည်။ ကဲ... ချစ်တဲ့သူရေ ကျွန်မရဲ့ ကျော့ကွင်းမှာ
မှေးစက်အနားယူလိုက်ပါဦးတော့ကွယ်။ ကျွန်မရဲ့ မေတ္တာကွန်ရက် ဖြန့်လိုက်ပြီနော်။

"ပထမဦးဆုံး သူ့ကို ငါ့ဆိုက်ထဲမှာ ပြောင်းနေဖို့ စည်းရုံးရတာ ပေါ့
ပိုးဖြူရယ်။ သူက သူ့အိမ်မှာပဲ နေချင်တာ။ ဒါပေမယ့် သူ့အစ်မကြီး
အိမ်ထောင်ကျတော့ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ လူဦးရေ တိုးလာတာရော၊
သူ့အစ်မကြီးရဲ့ ယောက်ျားက သူ့ထက်ပိုပြီး ကြမ်းတယ်၊ သိလား။ ပိုးဖြူရယ်
ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ တွေ့ရမှန်း မသိပါဘူး။ ငါလည်း စိတ်ညစ်၊ သူလည်း

စိတ်ညစ်ဆိုတော့ နောက်ဆုံးမှာ ငါ့အလုပ်ရှိရာ သူ လိုက်ရတော့တာပေါ့။"

"အဲဒီ တော့ သူ ကောင်းသွားရောလား။"

"အင်း... ကောင်းသလိုလိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်..."

ကျွန်မ ဆက်ပြောရန် အားအင်မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်သော ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ ဝင်းကြီးထဲမှာ အပေါ်ထပ်တွင် လူနေ၍ ရသော ဂိုဒေါင်ကြီးတစ်ခု ရှိပါသည်။ နဂိုရှိသော အစောင့်မိသားစုနှင့်အတူ ကျွန်မတို့ နေခွင့်ရသည်။ ကျွန်မ၏ အလုပ်က ကုမ္ပဏီပိုင်ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းနှင့် စာရင်း အဝင်အထွက် မှတ်ခြင်း၊ ပစ္စည်းအသွင်းအထုတ်ကို ဦးဆောင်လုပ်ပေးရသော ဌာနမှ တာဝန်ခံဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်က ကျွန်မကို ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ရှိနေစေချင်ပြီး ကျွန်မမှာလည်း နေစရာနေရာ အခက်အခဲ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်မ၏ စိတ်ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်မအလုပ်လုပ်နေသော ကုမ္ပဏီဝင်းကြီးထဲမှာ အလုပ်ဆင်းနေကြသော အောက်ခြေ အလုပ်သမားများအတွက် ကျွန်မ ဟင်းရောင်းရပါသည်။ ဟင်းရောင်းသည်ဆိုသော်လည်း ထမင်းဆိုင်ကြီးလို အိုးတွေနှင့် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ နေထိုင်သော မြို့၏ မြောက်ဖျားဆုံးနေရာမှ ရုံးရှိရာမြို့၏ တောင်ဘက်ဆုံးနေရာဆီသို့ ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီး နှစ်ချိုင့်ဖြင့် ဟင်းတွေထည့်၍ သယ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုခြင်းကြီး၊ ချိုင့်ကြီးတွေကို ကျွန်မက မနိုင်မနင်းဆွဲလျက်၊ သူက ကျွန်မကို တင်ကာ စက်ဘီးနင်းလျက် ကျွန်မအလုပ်ရှိရာကို နေ့တိုင်းလိုက်ပို့ရသည်။ သူ့စေတနာကြောင့် မဟုတ်ပါ။ အိမ်မှာ စက်ဘီးတစ်စီးထဲရှိ၍ ကျွန်မကို လိုက်ပို့ပြီးသည်နှင့် သူခရီးဆန့်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကျွန်မ၏ ရုံးသို့ နေ့စဉ်လိုက်ပို့မပျက်ကွက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မချက်သော ဟင်းသည် ကျွန်မ အလုပ်ရုံမှ လုပ်သားများနှင့် အိမ်သူအိမ်သားများအတွက် အရေးပါ အရာရောက်လှပါသည်။ သူလိုက်ပို့သော နံနက်ခင်းတိုင်းမှာလည်း ကျွန်မအတွက် အရေးပါ အရာရောက်လှပါသည်။

ကျွန်မသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူသိစေချင်သော စကားများကို နားဝင်အောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြောပြနိုင်ခွင့်သည် ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

"ငါကတော့ သူ နင့်ကို အဝေးကြီး စက်ဘီးနင်းပြီး မပို့ရအောင် အဲဒီ ဝင်းကြီးထဲ ပြောင်းဖို့ သဘောတူလိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့ဟယ်"

ပိုးဖြူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ကျွန်မ မငြင်းနိုင်ပါ။ ကျွန်မအတွက် အလုပ်လုပ်သော နေရာနှင့် နေသောနေရာ တစ်နေရာတည်း ဖြစ်သွား၍ ချက်ပြုတ်ရောင်းချရသည်မှအစ အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားသကဲ့သို့ သူ့အတွက်လည်း ကျွန်မကို လိုက်ပို့ရသော အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ သွားလိုရာသို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားနိုင်သည်။ သူ့အတွက် အခက်အခဲတစ်ခုတော့ ရှိလာခဲ့လေသည်။ ထိုအခက်အခဲတစ်ခုကတော့ ည... ည အရက်မသောက်ရခြင်းပင်။ ကျွန်မကို ကျွန်မ၏ ဆိုက်ထဲမှ အားလုံးက ချစ်ခင်လေးစားကြတာ သူ အမြင်၊ သူအသိဖြစ်နေ၍ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အရိပ်အချည် ကြည့်နေခြင်းပင်။ နောက်ပြီး ကျွန်မ၏ ပိုင်နက်အတွင်းမှာ မနိပ်စက်ရဲတာလည်း ပါမည်။ အားလုံး၏ အမြင်မှာတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဂစ်တာတီးလိုက်၊ အော်ဂင်တီးလိုက်နှင့် အလွန်အေးချမ်းသော လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ပေါ့။ ကျွန်မ သူ့အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးမဆုံးမိမှာပင် သူသည် ကျွန်မအပေါ်တွင် အလွန်စကားနည်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့....

ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏ အလုပ်ရှင်သည် ဆိုက်ထဲမှာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ပစ္စည်းနှင့်စာရင်း တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြရသည်။ ဖိုင်တွဲတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် အလုပ်များနေသော ကျွန်မကို သူ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေတာ ကျွန်မ၏ အာရုံတွင် သိနေခဲ့သည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလို့လေ။ ကျွန်မ၏ လုပ်ငန်းများ ဘယ်လောက်အထိ အရေးပါ အရာရောက်တယ် ဆိုတာ

သူသိစေချင်တာပေါ့။ အဖိုးတန်တဲ့ ဇနီးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ဂုဏ်ယူတတ်ခဲ့လျှင် ကျွန်မသည် သူ့သားကောင် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သူ့အတွက်ကတော့ ကျွန်မ၏ သားကောင်ဖြစ်ဖို့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ ကျွန်မ သူ၏ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့စဉ်က စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသော်လည်း `သူ့ ကျွန်မ၏ သားကောင်ဖြစ်ရမည့် အလှည့်တွင် ကျွန်မ ပစ်မည့်မြားကလည်း အချစ်မြား။ လွမ်းမည့် ပိုက်ကွက်ကလည်း မေတ္တာကွန်ရက်မဟုတ်လား။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ်အတွေးများက ကျွန်မကို အလုပ်တွင်စေပါသည်။

ထိုနေ့ ညချမ်းမှာတော့ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးပွင့်ဖတ်များ သူ၏ အရက်ဖန်ခွက်ထဲမှာ ကြွေမွပျက်စီးရပါတော့သည်။ မသောက်တာကြာပြီဖြစ်သော အရက်က သူ့သွေးများကို ဆူဝေစေခဲ့သည်။

"ကောင်မ အလုပ်ထွက်မလား၊ မထွက်ဘူးလား ပြော"

သူ၏ သန်မာသော ဂဏန်းလက်မလို လက်မကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်မ၏ လည်ပင်းကို ညှပ်ကိုင်ထားသည်။ အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် မှင်တက်မိပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ရဲရဲနီပြီး ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးကြီးတစ်စုံမှာ ရှေ့တည့်တည့်အရပ်ကို ဦးတည်၍ ဖွင့်ထားသည့် ကားရှေ့မီးကြီးများလို စူးစူးရဲရဲ ရှိလှသည်။

"ဖေဖေ... ဖေဖေရဲ့ မေမေ့ကို မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ပါနဲ့"

သားကြီးက ငိုပြီး သူ့ကို ဆွဲသည်။ သမီးအလတ်မကလည်း အစ်ကိုငိုတော့ လိုက်ငိုသည်။ ထိုတဒင်္ဂသည် ကျွန်မအရာအားလုံးကို သတိလက်လွှတ် မေ့လျော့သွားသော ကာလဟုသာ ထင်လိုကမိသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိ။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ထိုအချိန်မှာပင် ပုခက်ကလေးထဲ၌ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သော သားအငယ်ဆုံးလေးက အလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ်နှင့် ထငိုပြန်သည်။ ခါတိုင်း ဒီလိုညချမ်းမျိုးမှာ သားတို့ သမီးတို့၏ စာကျက်သံနှင့်

သာယာနေမြဲဖြစ်သော ကျွန်မ၏ အိမ်ကလေးအတွင်း အငြိုးကြီးသော မုန့်တိုင်းတစ်ခု ထန်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အငြိုးကို သေချာစွာ ပိတ်ဆို့ထားသော တံခါးပေါက်များက သက်သေပြပါသည်။ ကျွန်မ၏ အဝန်းအဝိုင်းမှာ သူ့ကို ဟန့်တားနိုင်စွမ်းကင်းမဲ့အောင် သူက ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်းပါ။ ကျွန်မစိတ်နှင့် ကျွန်မ၏ ကိုယ် ပူးကပ်သွားချိန်၌ သူ၏ အရှိန်အဟုန် ကြီးမားနေသော ဒေါသအလျင်များကို တန့်စေရန် ကြိုးစားရပါသည်။

"ကိုကိုရယ် သက်မှာ ဘာအပြစ်တွေ ကြီးကြီးမားမား ရှိနေလို့ ဒါလောက် ဒေါသကြီးနေရတာ လဲ၊ ကိုကို မကျေနပ်တာရှိရင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောမှပေါ့။ ကြည့်ပါဦး၊ သားတို့ သမီးတို့ ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ငိုနေလိုက်ကြတာ၊ သက်မှာ အပြစ်ရှိရင် သက်ကို ဆုံးမနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ ကိုကိုရယ်" ဆိုတော့ သူက ကြောင်တောင်တောင်၊ စူတူတူ မျက်နှာပေးကြီးနှင့် တွေဝေသွားပုံရပါသည်။

"သက်ကို သတ်ပစ်ချင်လည်း သတ်ပစ်ပါ၊ ရိုက်ချင်ရင်လည်း ရိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့် သက် သိချင်သေးတယ်။ ဘာအပြစ်လုပ်မိလို့လဲဆိုတာ အရင်သိပါရစေဦး"

"မသိဘူး ဟုတ်လား၊ ဘယ်သိမလဲ၊ မွန်နေတာကိုး၊ ကောင်မ.... နင်လင်ငယ်ယူဖို့ ဆတ်ဆလူး ခါနေတာလေ မနက်က"

"ဟယ်... ကိုကိုရယ်၊ ဘုရား... ဘုရား ပြောရက်လိုက်တာ၊ မနက်က ဆရာနဲ့ ပစ္စည်းတွေ လိုက်စစ်ကြတာကို ကိုကို မကျေနပ်တာ ဟုတ်လား၊ အံ့ဩလိုက်တာ၊ ဒါ သက် အလုပ်လုပ်နေတာလေ၊ ထမင်းစားဖို့ အလုပ်လုပ်နေတာ"

"အေး... နင် ဒီအချိုးအတိုင်း ပြန်ပက်မယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးသား။ နင် ပညာတတ်တယ်ဆိုပြီး ရှာနိုင်ဖွေနိုင်တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို နွားလုပ်ချင်နေတာ၊ သူများသာ ရချင်ရမယ်၊ ငါ့လိုကောင်ကို ဒီအချိုး လာမချိုးနဲ့ မရဘူး၊ နင်တို့မှာ ပညာမာနရှိသလို ငါ့မှာလည်း ငါ့မာနနဲ့ငါ"

လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်၍ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ခါ မကျေနပ်ချက်များကို ရင်ဖွင့်တော့သည်။ သူက မကျေနပ်၍ ပြောသော်လည်း ကျွန်မက ကျေနပ်စွာ ခံယူပါသည်။ စကားနည်းခြင်းဖြင့် အဆိပ်အတောက်များကို မွေးမြူခဲ့သည့် အချိန်ကာလကြီးကို တစ်နေ့နှင့် အပြီးတိုင် သန့်စင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသေး။ အမှန်တကယ် ခံစားချက်အတိုင်း သူ့စကားများကို ကျွန်မ လက်ခံခဲ့သည်။ သူ့ကိုကြောက်၍ မဟုတ်။ ချစ်၍ မဟုတ် (ထိုအချိန်တွင် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းသည် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း ရှိမနေတော့ပါ။) မုန်းခြင်းသည် ကျွန်မတို့ မိသားစု၏ အဆင်ပြေချောမွေ့မှု ပစ်မှတ်အတွက် ကျွန်မ ချိန်ထားသော သားကောင်အဖြစ် ကျွန်မ ခံစားရန် ကြိုးစားရပါသည်။

သူ့အတွက် အဓိပ္ပါယ်ရှိလွန်းသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆထားသော ကျွန်မအတွက် အပြစ်အနာအဆာများသည် ကျွန်မအတွက်တော့ မှုစရာမလိုအပ်သော အပေါ်ဝတ်ခြုံထည် မျှသာပါ။ အချိန်မရွေး ဆွဲခွာပစ်လျှင် ရနိုင်ကြောင်း ကျွန်မသိသည်။ သူထင်သလို ကျွန်မ သစ္စာမမဲ့။ ကိုယ်ကျင့်တရား မပျက်ပြား။ သူ့ပေါ်မှာလည်း ပညာဂုဏ် မမောက်။ ကျွန်မ၏ အရေပြားနှင့် ထပ်တူခွာချ၍ မရနိုင်သော ခံနိုင်ရည်ကတော့ သားတို့၊ သမီးတို့ မေမေဆိုသောအသိ။ သူ မည်တွန်တောက်တီးနေသော အချိန်တွင် ကျွန်မ ကလေးသုံးယောက်ကို ချော့မော့ပြီး သိပ်ရပါသည်။ သားကြီးက တော်တော်နှင့် မအိပ်ဘဲ ကျွန်မနာနားကို ကပ်၍ ...

"သားကို မသိပ်နဲ့ဦး မေမေ၊ သား အိပ်သွားရင် ဖေဖေက မေမေ့ကို သတ်နေလိမ့်မယ်၊ ညီငယ်လေးနဲ့ ညီမလေးသာ အိပ်ပါစေ။ သား မေမေ့ကို စောင့်ပေးမယ်" တဲ့။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်မ၏ မျက်ရည် တာကျိုးတော့သည်။ သားကြီး လူမမည်၏ မေတ္တာရိပ်ကို ကျွန်မ ခိုနားနေရပြီကော။ ဆယ်နှစ်ပင် မပြည့်သေးသော

သား၏ စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူပြီး ရှေ့ခရီးဆက်ရန် ကျွန်မ အားမွေးရသည်။ ကျွန်မ မွေးမြူရသော အင်အားသည် အခြားမဟုတ်။ သူ့ကို အစွမ်းကုန် နားလည်လိုက်လျောရန်ပင်။

ကျွန်မ မျက်ရည်သုတ်၊ အားတင်၊ သားကြီးကို တစ်ဖန်ပြန်ပြီး နှစ်သိမ့်ချောသိပ်ခါ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ဒေါသသည် သူ့ကို ဆာလောင်မွတ်သိမ်မှုကို ပေးစွမ်းသည် ထင်ရဲ့။ သားတို့ မနက်မုန့်ဘူးတွင် ထည့်ရန်ဝယ်ထားသော ပေါင်မုန့်များနှင့် နောက်နေ့အတွက် ရောင်းရန် အသေအချာ ကြော်ထားသော ငါးကြော်များ၊ အသားကြော်များကို အားပါးတရ အမြို့ငဲ့သား စားလို့လေ။ ထုံးစံအတိုင်း ကော်ဖီဆိမ့်ဆိမ့်ခါးခါးကိုတော့ ကျွန်မ ဖျော်မပေးလျှင် သူ ဘယ်တုန်းက သောက်လို့လဲ။ ကျွန်မ သူ့အတွက် ကော်ဖီတစ်မတ်ခွက် ဖျော်လိုက်သည်။ သူ နားနေရာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဆီသို့ မဝံ့မရဲ တိုးကပ်၊ ရိုသေကျိုးနွံစွာပင်...

"ကိုကို... ထမင်းစားဦးမလား"

သူက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ခေါင်းခါရမ်း၏ ။ စားပွဲပုလေးပေါ်သို့ ကော်ဖီမတ်ခွက်ကို တင်ပြီး အဖုံးကလေးပါ ဖွင့်ပေးလျက် ကျွန်မ သူ့ခြေထောက်နားမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်သည်။

"ကိုကို အလုပ်ထွက်စေချင်ရင် သက် အလုပ်ထွက်ပါ့မယ်" ကျွန်မ တီးတိုးစွာ ပြောလျက် သူ့မျက်ဝန်းကို မော့မကြည့်ရဲ။

အခန်းထဲမှာ နာရီစက်သံမှတစ်ပါး ဘာအသံမှ မကြားရပါ။ အတန်ကြာတော့ အမူးပဲပြေသလား၊ ဒေါသပဲ ပြေသလား။ ငုံ့ထားသော ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ သူ့လက်ဝါးပြင်ကျယ်ကြီး အုပ်မိုးလာပြီး

"အိပ်တော့... အိပ်တော့ ချစ်လေး" တဲ့။